
shrImadbhAgavataM - dashamaskandhaH pUrvArdhaM

श्रीमद्भागवतं - दशमस्कन्धः पूर्वार्धम्

Document Information

Text title : shrImadbhAgavatam - 10-1 - dashamaskandhaH pUrvArdham

File name : bhagpur-10a.itx

Category : purana, shrImadbhagavatam, vyAsa, krishna

Location : doc_purana

Proofread by : PSA Easwaran

Latest update : July 4, 2021

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

May 15, 2025

sanskritdocuments.org

shrImadbhAgavataM - dashamaskandhaH pUrvArdhaM



श्रीमद्भागवतं - दशमस्कन्धः पूर्वार्धम्



श्रीमद्भागवतं - दशमस्कन्धः पूर्वार्धम्

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥



॥ दशमस्कन्धः पूर्वार्धं ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः - १ ॥

राजोवाय

कथितो वंशविस्तारो भवता सोमसूर्ययोः ।

राज्ञां योभयवंश्यानां यरितं परमाद्भुतम् ॥ १ ॥

यदोश्च धर्मशीलस्य नितरां मुनिसत्तम ।

तत्रांशेनावतीर्णस्य विष्णोर्वीर्याग्निं शंस नः ॥ २ ॥

अवतीर्य यदोर्वशो भगवान् भूतभावनः ।

कृतवान् यानि विश्वात्मा तानि नो वद विस्तरात् ॥ ३ ॥

निवृत्ततर्षैरुपगीयमाना-

दृभवौषधाश्चोत्रमनोभिरामात् ।

उत्तमश्लोकगुणानुवादा-

त्युमान् विरज्येत विना पशुघ्नात् ॥ ४ ॥

पितामहा मे समरेऽमरञ्जयै-

र्द्वप्रताधातिरथैस्तिमिङ्गिलैः ।

दुरत्ययं कौरवसैन्यसागरं

कृत्वातरन् वत्सपदं स्म यत्प्लवाः ॥ ५ ॥

द्रौण्यस्त्रविप्लुष्टमिदं मदङ्गं

सन्तानभीष्टं कुरुपाण्डवानाम् ।

जुगोप कुक्षिं गत आत्तयङ्को

मातुश्च मे यः शरणं गतायाः ॥ ६ ॥

वीर्याणि तस्याभिलक्षेणमाज्ज-

मन्तर्बलिः पूरुषकालरूपैः ।

प्रयच्छतो मृत्युमुतामृतं य

मायामनुष्यस्य वदस्व विद्वन् ॥ ७ ॥

रोहिण्यास्तनयः प्रोक्तो रामः सङ्घर्षास्त्वया ।

देवक्या गर्भसम्बन्धः कुतो देहान्तरं विना ॥ ८ ॥

कस्मान्मुकुन्दो भगवान् पितुर्गोडादग्रजं गतः ।

क्य वासं ज्ञातिभिः सार्धं कृतवान् सात्वताम्पतिः ॥ ९ ॥

व्रजे वसन् किमकरोन्मधुपुर्यां य केशवः ।

भ्रातरं यावधीर्त्सं मातुश्छातदर्थं चाम् ॥ १० ॥

देहं मानुषमाश्रित्य कति वर्षाणि वृष्णिभिः ।

यद्गुपुर्यां सडावात्सीत्यत्यः कत्यभवन् प्रभोः ॥ ११ ॥

अेतदन्यथ्य सर्वं मे मुने कृष्णविशेषितम् ।

वक्तुमर्हसि सर्वज्ञ श्रद्धधानाय विस्तृतम् ॥ १२ ॥

नैषातिदुःसडा क्षुन्मां त्यक्तोऽमपि बाधते ।

पिबन्तं त्वन्मुभाम्भोजय्युतं हरिकथामृतम् ॥ १३ ॥

सूत उवाच

अेवं निशम्य भृगुनन्दन साधुवाहं

वैयासकिः स भगवानथ विष्णुरातम् ।

प्रत्यर्थ्यं कृष्णायरितं कलिकल्मषघ्नं

व्याहर्तुमारभत भागवतप्रधानः ॥ १४ ॥

श्रीशुक उवाच

सम्यग्यवसिता बुद्धिस्तव राजर्षिसत्तम ।

वासुदेवकथायां ते यज्जता नैष्ठिकी रतिः ॥ १५ ॥

वासुदेवकथाप्रश्नः पुरुषास्त्रीन् पुनाति हि ।

वक्तारं पृथक् श्रोतृस्तत्पादसलिलं यथा ॥ १६ ॥

भूमिर्दमनृपव्याजैत्यानीकशतायुतैः ।

आकान्ता भूरिभारेण ब्रह्माणां शरणां ययौ ॥ १७ ॥

गौर्भूत्वाश्रुमुष्णी भिन्ना कन्वन्ती करुणां विभोः ।

उपस्थितान्तिके तस्मै व्यसनं स्वमवोयत ॥ १८ ॥

ब्रह्मा तदुपधार्याथ सड देवैस्तथा सड ।

जगाम सत्रिनयनस्तीरं क्षीरपयोनिधेः ॥ १९ ॥

तत्र गत्वा जगन्नाथं देवदेवं वृषाकपिम् ।

पुरुषं पुरुषसूक्तेन उपतस्थे समाहितः ॥ २० ॥

गिरं समाधौ गगने समीरितां

निशम्य वेधास्त्रिदशानुवाय ड ।

गां पौरुषीं मे शृणुतामराः पुन-

र्विधीयतामाशु तथैव मा चिरम् ॥ २१ ॥

पुरैव पुंसावधृतो धराज्वरो

भवद्भिरंशैर्यदुष्पूजयताम् ।

स यावदुर्व्यां भरमीश्वरेश्वरः

स्वकालशक्त्या क्षपयंश्चरेद्भुवि ॥ २२ ॥

वसुदेवगृहे साक्षाद्भगवान् पुरुषः परः ।

जनिष्यते तत्प्रियार्थं सम्भवन्तु सुरस्त्रियः ॥ २३ ॥

वासुदेवकलानन्तः सडस्रवदनः स्वराट् ।

अग्रतो भविता देवो डरेः प्रियचिकीर्षया ॥ २४ ॥

विषणोर्भाया भगवती यया सम्मोहितं जगत् ।

आदिष्टा प्रभुणांशेन कार्यार्थं सम्भविष्यति ॥ २५ ॥

श्रीशुक उवाच

इत्यादिश्यामरगणान् प्रजापतिपतिर्विभुः ।

आश्वास्य य मडीं गीर्भिः स्वधाम परमं ययौ ॥ २६ ॥

शूरसेनो यदुपतिर्मथुरामावसन् पुरीम् ।

माथुराञ्छूरसेनांश्च विषयान् भुभुजे पुरा ॥ २७ ॥

राजधानी ततः साभूत्सर्वयादवभूभुजाम् ।

मथुरा भगवान् यत्र नित्यं सन्निहितो डरिः ॥ २८ ॥

तस्यां तु कर्त्तव्यिच्छौरिर्वसुदेवः कृतोद्भूतः ।
 देवक्या सूर्यया सार्धं प्रयागे रथमारुढत् ॥ २९ ॥
 उग्रसेनसुतः कंसः स्वसुः प्रियचिकीर्षया ।
 रश्मीन् उयानां जग्राह रौकमै रथशतैर्वृतः ॥ ३० ॥
 यतुःशतं पारिभर्त्स्य गजानां उभमालिनाम् ।
 अश्वानामयुतं सार्धं रथानां च त्रिषट्शतम् ॥ ३१ ॥
 दासीनां सुकुमारीणां द्वे शते समलङ्कृते ।
 दृष्टिने देवकः प्रादाधाने दृष्टितृप्तसलः ॥ ३२ ॥
 शङ्भतूर्यमृदङ्गाश्च नेदुर्दुन्दुभयः समम् ।
 प्रयाणप्रक्रमे तावद्भरवध्वोः सुमङ्गलम् ॥ ३३ ॥
 पथि प्रअडिणं कंसमाभाष्याडाशरीरवाङ् ।
 अस्यास्त्वामष्टमो गर्भो हन्ता यां वडसेऽप्युध ॥ ३४ ॥
 धृत्युक्तः स भलः पापो भोजानां कुलपांसनः ।
 भगिनीं हन्तुमारब्धः भङ्गापाणिः कथेऽग्रहीत् ॥ ३५ ॥
 तं जुगुप्सितकर्माणां नृशंसं निरपत्रपम् ।
 वसुदेवो मडाभाग उवाच परिसान्त्वयन् ॥ ३६ ॥
 वसुदेव उवाच
 श्लाघनीयगुणः शूरैर्भवान् भोजयशस्करः ।
 स कथं भगिनीं हन्यात्स्त्रियमुद्राडपर्वणि ॥ ३७ ॥
 मृत्युर्जन्मवतां वीर दंडेन सड जायते ।
 अध वाढशतान्ते वा मृत्युर्वे प्राणिनां ध्रुवः ॥ ३८ ॥
 देडे पञ्चत्वमापन्ने देडी कर्मानुगोऽवशः ।
 देडान्तरमनुप्राप्य प्राक्तनं त्यजते वपुः ॥ ३९ ॥
 प्रजंस्तिष्ठन् पदैकेन यथैवैकेन गच्छति ।
 यथा तृणजलूकैव देडी कर्मगतिं गतः ॥ ४० ॥
 स्वप्ने यथा पश्यति देडमीदृशं
 मनोरथेनाभिनिविष्टयेतनः ।
 दृष्टश्रुताभ्यां मनसानुचिन्तयन्

प्रपद्यते तत्किमपि ह्यपस्मृतिः ॥ ४१ ॥

यतो यतो धावति दैवयोदितं
मनो विकारात्मकमाप पञ्चसु ।
गुणेषु मायारचितेषु देह्यसौ
प्रपद्यमानः सल तेन जायते ॥ ४२ ॥

ज्योतिर्यथैवोदकपार्थिवेष्वदः
समीरवेगानुगतं विभाव्यते ।
अेवं स्वमायारचितेष्वसौ पुमान्
गुणेषु रागानुगतो विमुह्यति ॥ ४३ ॥

तस्मान्न कस्यचिद्द्रोढमायरेत्स तथाविधः ।
आत्मनः क्षेममन्विच्छन् द्रोग्धुर्वै परतो लयम् ॥ ४४ ॥

अेषा तवानुजा भाला कृपाणा पुत्रिकोपमा ।
लन्तुं नार्हसि कल्याणीमिमां त्वं दीनवत्सलः ॥ ४५ ॥

श्रीशुक उवाच
अेवं स सामभिर्लेदैर्बोध्यमानोऽपि दारुणः ।
न न्यवर्तत कौरव्य पुरुषादाननुग्रतः ॥ ४६ ॥

निर्बन्धं तस्य तं ज्ञात्वा विचिन्त्यानकदुन्दुभिः ।
प्राप्तं कालं प्रतिव्योढुमिदं तत्रान्वपद्यत ॥ ४७ ॥

मृत्युर्बुद्धिमतापोह्यो यावद्बुद्धिबलोदयम् ।
यद्यसौ न निवर्तत नापराधोऽस्ति देहिनः ॥ ४८ ॥

प्रदाय मृत्यवे पुत्रान् भोयथे कृपाणामिमाम् ।
सुता मे यद्वि जायेस्त्वं मृत्युर्वा न भ्रियेत येत् ॥ ४९ ॥

विपर्ययो वा किं न स्याद्गतिर्धातुर्दुर्त्यया ।
उपस्थितो निवर्तत निवृत्तः पुनरापतेत् ॥ ५० ॥

अत्रैर्यथा दारुवियोगयोगयो-
रदृष्टतोऽन्यत्र निमित्तमस्ति ।
अेवं हि जन्तोरपि दुर्विभाव्यः
शरीरसंयोगवियोगहेतुः ॥ ५१ ॥

अेवं विमृश्य तं पापं यावदात्मनिदर्शनम् ।
पूजयामास वै शौरिर्बहुमानपुरःसरम् ॥ ५२ ॥

प्रसन्नवदनाम्भोजो नृशंसं निरपत्रपम् ।
मनसा द्यूमानेन विडसन्निदमभ्रवीत् ॥ ५३ ॥

वसुदेव उवाच
न ह्यस्यास्ते भयं सौम्य यद्वागाडाशरीरिणी ।
पुत्रान् समर्पयिष्येऽस्या यतस्ते भयमुत्थितम् ॥ ५४ ॥

श्रीशुक उवाच
स्वसुर्वधान्नवपृते कंसस्तद्वाङ्मसारवित् ।
वसुदेवोऽपि तं प्रीतः प्रशस्य प्राविशद्भ्रुम् ॥ ५५ ॥

अथ काल उपावृत्ते देवकी सर्वदेवता ।
पुत्रान् प्रसुषुवे याष्टौ कन्यां यैवानुवत्सरम् ॥ ५६ ॥

कीर्तिमन्तं प्रथमजं कंसायानकदुन्दुभिः ।
अर्पयामास कृच्छ्रेण सोऽनृतादतिविह्वलः ॥ ५७ ॥

किं दुःसखं नु साधूनां विदुषां किमपेक्षितम् ।
किमकार्यं कदर्याणां दुस्त्यजं किं धृतात्मनाम् ॥ ५८ ॥

दृष्ट्वा समत्वं तच्छौरैः सत्ये यैव व्यवस्थितिम् ।
कंसस्तुष्टमना राजन् प्रडसन्निदमभ्रवीत् ॥ ५९ ॥

प्रतियातु कुमारोऽयं न ह्यस्मादस्ति मे भयम् ।
अष्टमाधुवयोर्गर्भान्मृत्युर्मे विडितः किल ॥ ६० ॥

तथेति सुतमादाय यथावानकदुन्दुभिः ।
नाभ्यनन्दत तद्वाङ्मसतोऽविजितात्मनः ॥ ६१ ॥

नन्दाद्या ये व्रजे गोपा याश्चाभीषां य योषितः ।
वृषणयो वसुदेवाद्या देवक्याद्या यदुस्त्रियः ॥ ६२ ॥

सर्वे वै देवताप्राया उभयोरपि भारत ।
ज्ञातयो बन्धुसुहृदो ये य कंसमनुप्रताः ॥ ६३ ॥

अेतत्कंसाय भगवाञ्छशांसाभ्येत्य नारदः ।
भूमेर्भारथमाणानां दैत्यानां य वधोधमम् ॥ ६४ ॥

ऋषेर्विनिर्गमे कंसो यदून् मत्वा सुरानिति ।
 देवक्या गर्भसम्भूतं विष्णुं य स्ववधं प्रति ॥ ६५ ॥
 देवकी वसुदेवं य निगूढ्य निगडैर्गुह्ये ।
 जातं जातमडन् पुत्रं तयोरजनशङ्कया ॥ ६६ ॥
 मातरं पितरं भ्रातृन् सर्वांश्च सुहृदस्तथा ।
 घ्नन्ति ह्यसुतृपो लुब्धा राजानः प्रायशो भुवि ॥ ६७ ॥
 आत्मानमिह सञ्जातं जानन् प्राग्विष्णुना उतम् ।
 मडासुरे कालनेमि यदुभिः स व्यरुध्यत ॥ ६८ ॥
 उग्रसेनं य पितरं यदुभोजान्धकाधिपम् ।
 स्वयं निगूढ्य ब्रुभुजे शूरसेनान्मडाभवः ॥ ६९ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां सखितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे श्रीकृष्णजन्मोपक्रमे प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः - २ ॥

श्रीशुक उवाच
 प्रलम्बक्याणूरतृणावर्तमडाशनैः ।
 मुष्टिकारिष्टद्विविदपूतनाकेशिधेनुकैः ॥ १ ॥
 अन्यैश्चासुरभूपालैर्बाणभौमादिभिर्युतः ।
 यदूनां कदनं यङ्के बली मागधसंश्रयः ॥ २ ॥
 ते पीडिता निविविशुः कुरुपञ्चालकेक्यान् ।
 शात्वान् विदर्भान्निषधान् विदेहान् कोसलानपि ॥ ३ ॥
 अके तमनुरुन्धाना ज्ञातयः पर्युपासते ।
 उतेषु षट्सु बालेषु देवक्या औग्रसेनिना ॥ ४ ॥
 सप्तमो वैष्णवं धाम यमनन्तं प्रयक्षते ।
 गर्भो बभूव देवक्या उर्ध्वशोकविवर्धनः ॥ ५ ॥

भगवानपि विश्वात्मा विदित्वा कंसजं भयम् ।
 यदूनां निजनाथानां योगमायां समादिशत् ॥ ६ ॥
 गच्छ देवि व्रजं भद्रे गोपगोभिरलङ्कृतम् ।
 रोडिणी वसुदेवस्य भार्याऽऽस्ते नन्वगोकुले ।
 अन्याश्च कंससंविग्ना विवरेषु वसन्ति हि ॥ ७ ॥
 देवक्या जठरे गर्भं शेषाभ्यं धाम मामकम् ।
 तत्सन्निष्ठस्य रोडिण्या उदरे सन्निवेशय ॥ ८ ॥
 अथाऽमंशभागेन देवक्याः पुत्रतां शुभे ।
 प्राप्स्यामि त्वं यशोदायां नन्वपत्यां भविष्यसि ॥ ९ ॥
 अर्षिष्यन्ति मनुष्यास्त्वां सर्वकामवरेश्वरीम् ।
 धूपोपहारबलिभिः सर्वकामवरप्रदाम् ॥ १० ॥
 नामधेयानि कुर्वन्ति स्थानानि य नरा भुवि ।
 दुर्गेति भद्रकालीति विजया वैष्णवीति य ॥ ११ ॥
 कुमुदा यण्डिका कृष्णा माधवी कन्यकेति य ।
 माया नारायणीशानी शारदेत्यम्बिकेति य ॥ १२ ॥
 गर्भसङ्घर्षात्तं वै प्राहुः सङ्घर्षां भुवि ।
 रामेति लोकरमणार्द्धलं बलवदुच्छ्रयात् ॥ १३ ॥
 सन्दिष्टैवं भगवता तथेत्योमिति तद्भयः ।
 प्रतिगृह्य परिक्म्य गां गता तत्तथाकरोत् ॥ १४ ॥
 गर्भे प्राणीते देवक्या रोडिणीं योगनिद्रया ।
 अहो विस्रंसितो गर्भं धति पौरा विचुकुशुः ॥ १५ ॥
 भगवानपि विश्वात्मा भक्तानामभयकुरः ।
 आविवेशांशभागेन मन आनकदुन्दुभेः ॥ १६ ॥
 स भिन्नत्पौरुषं धाम भ्राजमानो यथा रविः ।
 दुरासदोऽतिदुर्धर्षो भूतानां सम्भ्रमूव ह ॥ १७ ॥
 ततो जगन्मङ्गलमश्रुतांशं
 समाहितं शूरसुतेन देवी ।

धधार सर्वात्मकमात्मभूतं

काष्ठा यथाऽऽनन्दकरं मनस्तः ॥ १८ ॥

सा देवकी सर्वजगन्निवास-

निवासभूता नितरां न रेजे ।

भोजेन्द्रगोडेऽग्निशिषेव रुद्धा

सरस्वती ज्ञानभले यथा सती ॥ १९ ॥

तां वीक्ष्य कंसः प्रभयाजितान्तरां

विरोचयन्तीं भवनं शुचिस्मिताम् ।

आडैष मे प्राण्डरो उरिर्गुणं

ध्रुवं श्रितो यत्र पुरेयमीदृशी ॥ २० ॥

किमद्य तस्मिन् करणीयमाशु मे

यदर्थतन्त्रो न विडन्ति विक्रमम् ।

स्त्रियाः स्वसुर्गुरुमत्या वधोऽयं

यशः श्रियं उन्त्यनुकालमायुः ॥ २१ ॥

स शेषं श्रुवन् भलु सम्परेतो

वर्तेत योऽत्यन्तनृशंसितेन ।

देहे मृते तं मनुजाः शपन्ति

गन्ता तमोऽन्धं तनुमानिनो ध्रुवम् ॥ २२ ॥

इति धोरतमाद्भावात्सन्निवृत्तः स्वयं प्रभुः ।

आस्ते प्रतीक्षंस्तज्जन्म उरर्वैरानुबन्धकृत् ॥ २३ ॥

आसीनः संविशांस्तिष्ठन् भुञ्जानः पर्यटन्मडीम् ।

चिन्तयानो वृषीकेशमपश्यत्तन्मयं जगत् ॥ २४ ॥

ब्रह्मा भवश्च तत्रैत्य मुनिभिर्नारदादिभिः ।

देवैः सानुचरैः साकं गीर्बिर्वृषणमैऽयन् ॥ २५ ॥

सत्यप्रतं सत्यपरं त्रिसत्यं

सत्यस्य योनिं निडितं च सत्ये ।

सत्यस्य सत्यमतसत्यनेत्रं

सत्यात्मकं त्वां शरणं प्रपन्नाः ॥ २६ ॥

श्रेयसायनोऽसौ द्विहृलस्त्रिमूल-

श्चतूरसः पञ्चविधः षडात्मा ।
सप्तत्वगष्टविटपो नवाक्षो
दशच्छदी द्विभगो ज्यादिवृक्षः ॥ २७ ॥

त्वमेक ओवास्य सतः प्रसूति-
स्त्वं सन्निधानं त्वमनुग्रहश्च ।
त्वन्मायया संवृतयेतसस्त्वां
पश्यन्ति नाना न विपश्चितो ये ॥ २८ ॥

बिभर्षि रूपाण्यवबोध आत्मा
क्षेमाय लोकस्य चराचरस्य ।
सत्वोपपन्नानि सुभावडानि
सतामभद्राणि मुहुः जलानाम् ॥ २९ ॥

त्वय्यम्बुजाक्षाम्बिलसत्वधाम्नि
समाधिनाऽऽवेशितयेतसैके ।
त्वत्पादपोतेन मल्लुतेन
कुर्वन्ति गोवत्सपदं भवाब्धिम् ॥ ३० ॥

स्वयं समुत्तीर्य सुदुस्तरं धुमन्
भवार्णवं भीममदभ्रसौलृटाः ।
भवत्पदाम्भोरुडनावमत्र ते
निधाय याताः सदनुग्रहो भवान् ॥ ३१ ॥

येऽन्येऽरविन्दाक्ष विमुक्तमानिन-
स्त्वय्यस्तत्त्वावाद्यिशुद्धुद्भुद्भुयः ।
आरुढ्य कृच्छ्रेण परं पदं ततः
पतन्त्यधोऽनादृत्युष्मदङ्घ्रयः ॥ ३२ ॥

तथा न ते माधव तावकाः क्वचि-
द्वृक्षन्ति मार्गात्त्वयि बद्धसौलृटाः ।
त्वय्याभिगुप्ता विचरन्ति निर्भया
विनायकानीकपमूर्धसु प्रभो ॥ ३३ ॥

सत्त्वं विशुद्धं श्रयते भवान् स्थितौ
शरीरिणां श्रेय उपायनं वपुः ।
वेदङ्कियायोगतपःसमाधिभि-

स्तवार्द्धां येन जनः समीडते ॥ ३४ ॥

सत्त्वं न चेद्धातरिदं निजं भवे-
द्विज्ञानमज्ञानमिदामार्जनम् ।
गुणप्रकाशैरनुमीयते भवान्
प्रकाशते यस्य य येन वा गुणः ॥ ३५ ॥

न नामरूपे गुणजन्मकर्मभि-
र्निर्गुणितव्ये तव तस्य साक्षिणः ।
मनो वयोभ्यामनुभेयवर्त्मनो
देव क्रियायां प्रतियन्त्यथापि हि ॥ ३६ ॥

शृण्वन् गृणन् संस्मरयंश्च चिन्तय-
न्नामानि रूपाणि च मद्गलानि ते ।
क्रियासु यस्त्वय्यरण्यारविन्दयो-
राविष्टयेता न भवाय कल्पते ॥ ३७ ॥

दृष्ट्या हरेऽस्या भवतः पदो भुवो
भारोऽपनीतस्तव जन्मनेशितुः ।
दृष्ट्याङ्गितां त्वत्पदकैः सुशोभनै-
र्द्रक्ष्याम गां धां य तवानुकम्पिताम् ॥ ३८ ॥

न तेऽभवस्येश भवस्य कारणं
विना विनोदं भत तर्क्यामडे ।
भवो निरोधः स्थितिरथ्यविधया
कृता यतस्त्वय्यभयाश्रयात्मनि ॥ ३९ ॥

मत्स्याश्चकच्छपनृसिंहवराडडस-
राजन्यविप्रविबुधेषु कृतावतारः ।
त्वं पासि नस्त्रिभुवनं य यथाधुनेश
भारं भुवो हर यदूत्तम वन्दनं ते ॥ ४० ॥

दृष्ट्याम्भ ते कुक्षिगतः परः पुमा-
नंशेन साक्षाद्भगवान् भवाय नः ।
माभूद्भयं भोजपतेर्भूमूर्षो-
र्गोमा यदूनां भविता तवात्मजः ॥ ४१ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

ઇત્યભિષ્ટ્ય પુરુષં ચદ્રૂપમનિદં યથા ।

બ્રહ્મેશાનો પુરોધાય દેવાઃ પ્રતિચયુર્દિવમ્ ॥ ૪૨ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
દશમસ્કન્ધે પૂર્વાર્ધે ગર્ભગતવિષ્ણોર્બ્રહ્માદિકૃતસ્તુતિર્નામિ
દ્વિતીયોઽધ્યાયઃ ॥ ૨ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ તૃતીયોઽધ્યાયઃ - ૩ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

અથ સર્વગુણોપેતઃ કાલઃ પરમશોભનઃ ।

ચર્ચ્યવાજનજન્મર્ક્ષં શાન્તર્ક્ષગ્રહતારકમ્ ॥ ૧ ॥

દિશઃ પ્રસેદુર્ગગનં નિર્મલોડુગણોદયમ્ ।

મહી મડ્ગલભૂયિષ્ઠપુરગ્રામવ્રજાકરા ॥ ૨ ॥

નદ્યઃ પ્રસન્નસલિલા હ્રદા જલરુહશ્રિયઃ ।

દ્વિજાલિકુલસન્નાદસ્તબકા વનરાજયઃ ॥ ૩ ॥

વવૌ વાયુઃ સુખસ્પર્શઃ પુણ્યગન્ધવહઃ શુચિઃ ।

અગ્નયશ્ચ દ્વિજાતીનાં શાન્તાસ્તત્ર સમિન્ધત ॥ ૪ ॥

મનાંસ્થ્યાસન્ પ્રસન્નાનિ સાધૂનામસુરદ્રુહામ્ ।

જાયમાનેઽજને તસ્મિન્ નેદુર્દુન્દુભયો દિવિ ॥ ૫ ॥

જગુઃ કિન્નરગન્ધર્વાસ્તુષ્ટવુઃ સિદ્ધચારણાઃ ।

વિદ્યાધર્યશ્ચ નનૃતુરપ્સરોભિઃ સમં તદા ॥ ૬ ॥

મુમુચુર્મુનયો દેવાઃ સુમનાંસિ મુદાન્વિતાઃ ।

મન્દં મન્દં જલધરા જગર્જુરનુસાગરમ્ ॥ ૭ ॥

નિશીથે તમ ઉદ્ભૂતે જાયમાને જનાર્દને ।

દેવક્યાં દેવરૂપિણ્યાં વિષ્ણુઃ સર્વગુહાશયઃ ।

आविरासीद्यथा प्राच्यां दिशीन्दुरिव पुष्कलः ॥ ८ ॥

तमद्भुतं बालकमम्भुजेक्षाणं
यतुर्भुजं शङ्खगद्युदायुधम् ।
श्रीवत्सलक्ष्मं गलशोभिकौस्तुभं
पीताम्बरं सान्द्रपयोदसौभगम् ॥ ९ ॥

मडार्धवैदूर्यकिरीटकुण्डल-
त्विषा परिष्वक्तसलस्रकुन्तलम् ।
उद्दामकाञ्च्यङ्गदकङ्कुणादिभि-
र्विरोयमानं वसुदेव औक्षत ॥ १० ॥

स विस्मयोत्कुल्लविलोयनो हरिं
सुतं विलोक्यानकदुन्दुभिस्तदा ।
कृष्णावतारोत्सवसम्भ्रमोऽस्पृश-
न्मुदा द्विजेभ्योऽयुतमाप्लुतो गवाम् ॥ ११ ॥

अथैनमस्तौदवधार्य पूरुषं
परं नताङ्गः कृतधीः कृताञ्जलिः ।
स्वरोशिषा भारत सूतिकागुलं
विरोययन्तं गतभीः प्रभाववित् ॥ १२ ॥

वसुदेव उवाच
विदितोऽसि भवान् साक्षात्पुरुषः प्रकृतेः परः ।
केवलानुभवानन्दस्वरूपः सर्वबुद्धिदृक् ॥ १३ ॥

स अथ स्वप्रकृत्येदं सृष्ट्वात्रो त्रिगुणात्मकम् ।
तदनु त्वं ह्यप्रविष्टः प्रविष्ट एव भाव्यसे ॥ १४ ॥

यथेमेऽविकृता भावास्तथा ते विकृतैः सल ।
नानावीर्याः पृथग्भूता विराजं जनयन्ति हि ॥ १५ ॥

सन्निपत्य समुत्पाद्य दृश्यन्तेऽनुगता एव ।
प्रागेव विद्यमानत्वान्न तेषामिह सम्भवः ॥ १६ ॥

अथैवं भवान् बुद्ध्यनुमेयलक्षणै-
र्ग्राह्यैर्गुणैः सन्नपि तद्गुणाग्रहः ।
अनावृतत्वाद्धडिरन्तरं न ते

सर्वस्य सर्वात्मन आत्मवस्तुनः ॥ १७ ॥

य आत्मनो दृश्यगुणेषु सन्निति
व्यवस्यते स्वव्यतिरेकतोऽबुधः ।
विनानुवादं न य तन्मनीषितं
सम्यग्यतस्त्यक्तमुपाददत्पुमान् ॥ १८ ॥

त्वत्तोऽस्य जन्मस्थितिसंयमान् विभो
वदन्त्यनीलादगुणादविद्धियात् ।
त्वयीश्वरे ब्रह्मणि नो विरुध्यते
त्वदाश्रयत्वादुपययते गुणैः ॥ १९ ॥

स त्वं त्रिलोकस्थितये स्वमायया
बिभर्षि शुक्लं भलु वर्णमात्मनः ।
सर्गाय रक्तं रजसोपबृडितं
कृष्णं य वर्णं तमसा जनात्यये ॥ २० ॥

त्वमस्य लोकस्य विभो रिरक्षिषु-
गृडेऽवतीर्णोऽसि ममाभिलेश्वर ।
राजन्यसंज्ञासुरकोटियूथपै-
र्निर्यूह्यमाना निडनिष्यसे यमूः ॥ २१ ॥

अयं त्वसाभ्यस्तव जन्म नौ गृडे
श्रुत्वाग्रजोस्ते न्यवधीत्सुरेश्वर ।
स तेऽवतारं पुरुषैः समर्पितं
श्रुत्वाधुनैवाभिसरत्युदायुधः ॥ २२ ॥

श्रीशुक उवाच
अथैनमात्मजं वीक्ष्य मलापुरुषलक्षणम् ।
देवकी तमुपाधावल्लंसाद्भीता शुचिस्मिता ॥ २३ ॥

देवक्युवाच
रुपं यत्तत्राढुरव्यक्तमाद्यं
ब्रह्म ज्योतिर्निर्गुणं निर्विकारम् ।
सत्तामात्रं निर्विशेषं निरीडं
स त्वं साक्षाद्विष्णुरध्यात्मदीपः ॥ २४ ॥

नष्टे लोके द्विपराधावसाने
महाभूतेष्व्यादिभूतं गतेषु ।
व्यक्तोऽव्यक्तं कालवेगेन याते
भवानेकः शिष्यते शेषसंज्ञः ॥ २५ ॥

योऽयं कालस्तस्य तेऽव्यक्तभन्धो
येष्टामाहुश्चेष्टते येन विश्वम् ।
निमेषाद्विर्वत्सरान्तो महीयां-
स्तं त्वेशानं क्षेमधाम प्रपद्ये ॥ २६ ॥

मर्त्या मृत्युव्यालभीतः पलायन्
लोकान् सर्वान्निर्भयं नाध्यगच्छत् ।
त्वत्पादाब्जं प्राप्य यदृच्छयाद्य
स्वस्थः शेते मृत्युरस्मादपैति ॥ २७ ॥

स त्वं घोरदुःखसेनात्मजात्र-
स्त्राङ्घ्रि त्रस्तान् भृत्यवित्रासडासि ।
रुपं येदं पौरुषं ध्यानधिष्ययं
मा प्रत्यक्षं मांसदृशां कृषीषाः ॥ २८ ॥

जन्म ते मय्यसौ पापो मा विद्यान्मधुसूदन ।
समुद्भिजे भवद्भेतोः कंसादलमधीरधीः ॥ २९ ॥

उपसंहर विश्वात्मत्रदो रुपमलौकिकम् ।
शङ्भयङ्कगदापद्मश्रिया जुष्टे यतुर्भुजम् ॥ ३० ॥

विश्वं यदेतत्स्वतनौ निशान्ते
यथावकाशं पुरुषः परो भवान् ।
बिभर्ति सोऽयं मम गर्भगोऽभू-
दलो नृलोकस्य विऽम्भनं छि तत् ॥ ३१ ॥

श्रीभगवानुवाच
त्वमेव पूर्वसर्गोऽभूः पृथ्विः स्वायम्भुवे सति ।
तदायं सुतपा नाम प्रजापतिरकल्मषः ॥ ३२ ॥

युवां वै ब्रह्मणाऽऽदृष्टौ प्रजासर्गे यदा ततः ।
सन्नियम्येन्द्रियग्रामं तेपाथे परमं तपः ॥ ३३ ॥

વર્ષવાતાતપહિમધર્મકાલગુણાનનુ ।
 સહમાનો શ્વાસરોધવિનિર્ધૂતમનોમલૌ ॥ ૩૪ ॥
 શીર્ષાપર્ણાનિલાહારાવુપશાન્તેન ચેતસા ।
 મત્તઃ કામાનભીષન્તૌ મદારાધનમીહતુઃ ॥ ૩૫ ॥
 એવં વાં તપ્યતોસ્તીઘ્રં તપઃ પરમદુષ્કરમ્ ।
 દિવ્યવર્ષસહસ્રાણિ દ્વાદશેયુર્મદાત્મનોઃ ॥ ૩૬ ॥
 તદા વાં પરિતુષ્ટોડહમમુના વપુષાનઘે ।
 તપસા શ્રદ્ધયા નિત્યં ભક્ત્યા ચ હૃદિ ભાવિતઃ ॥ ૩૭ ॥
 પ્રાદુરાસં વરદરાડ્ઝુયુવયોઃ કામદિત્સયા ।
 પ્રિયતાં વર ઇત્યુક્તે માદૃશો વાં વૃતઃ સુતઃ ॥ ૩૮ ॥
 અજુષ્ટગ્રામ્યવિષયાવનપત્યૌ ચ દમ્પતી ।
 ન વપ્રાથેડપવર્ગં મે મોહિતૌ મમ માયયા ॥ ૩૯ ॥
 ગતે મયિ યુવાં લબ્ધ્વા વરં મત્સદૃશં સુતમ્ ।
 ગ્રામ્યાન્ ભોગાનભુજ્જાથાં યુવાં પ્રામમનોરથૌ ॥ ૪૦ ॥
 અદૃષ્ટ્વાન્યતમં લોકે શીલૌદાર્યગુણૈઃ સમમ્ ।
 અહં સુતો વામભવં પૃશ્નિગર્ભ ઇતિ શ્રુતઃ ॥ ૪૧ ॥
 તયોર્વાં પુનરેવાહમદિત્યામાસ કશ્યપાત્ ।
 ઉપેન્દ્ર ઇતિ વિખ્યાતો વામનત્વાચ્ય વામનઃ ॥ ૪૨ ॥
 તૃતીયેડસ્મિન્ ભવેડહં વૈ તેનૈવ વપુષાથ વામ્ ।
 જાતો ભૂયસ્તયોરેવ સત્યં મે વ્યાહૃતં સતિ ॥ ૪૩ ॥
 એતદ્વાં દર્શિતં રૂપં પ્રાજન્મસ્મરણાય મે ।
 નાન્યથા મદ્ભવં જ્ઞાનં મર્ત્યલિડ્ગેન જાયતે ॥ ૪૪ ॥
 યુવાં માં પુત્રભાવેન બ્રહ્મભાવેન ચાસકૃત્ ।
 ચિન્તયન્તૌ કૃતસ્નેહૌ ચાસ્યથે મદ્ગતિં પરામ્ ॥ ૪૫ ॥
 શ્રીશુક ઉવાચ
 ઇત્યુક્ત્વાડડસીઘ્રરિસ્તૂષ્ણી ભગવાનાત્મમાયયા ।
 પિત્રોઃ સમ્પશ્યતોઃ સઘો બભૂવ પ્રાકૃતઃ શિશુઃ ॥ ૪૬ ॥
 તતશ્ચ શૌરિર્ભગવત્પ્રચોદિતઃ

सुतं समादाय स सूतिका गृहात् ।
यदा बडिर्गन्तुमियेष तर्ह्यजा
या योगमायाजनि नन्दजायया ॥ ४७ ॥

तथा हृतप्रत्ययसर्ववृत्तिषु
द्वाःस्थेषु पौरिष्वपि शायितेष्वथ ।
द्धारस्तु सर्वाः पिडिता दुरत्यया
भृङ्गपाटायसकीलशृङ्गभ्रुवैः ॥ ४८ ॥

ताः कृष्णवाले वसुदेव आगते
स्वयं व्यवर्त्यन्त यथा तमो रवेः ।
ववर्ष पर्जन्य उपांशुगर्जितः
शेषोऽन्वगाद्धारि निवारयन् इक्ष्वैः ॥ ४९ ॥

मघोनि वर्षत्यसकृधमानुजा
गम्भीरतोयौघजवोर्मिङ्कनिवा ।
भयानकावर्तशताकुला नदी
मार्गं ददौ सिन्धुखिव श्रियः पतेः ॥ ५० ॥

नन्दप्रजं शौरिरुपेत्य तत्र तान्
गोपान् प्रसुमानुपलभ्य निद्रया ।
सुतं यशोदाशयने निधाय तत्
सुतामुपादाय पुनर्गृहानगात् ॥ ५१ ॥

देवक्याः शयने न्यस्य वसुदेवोऽथ दारिकाम् ।
प्रतिमुख्य पदोर्लोडमास्ते पूर्ववदावृतः ॥ ५२ ॥

यशोदा नन्दपत्नी य जातं परमबुध्यत ।
न तल्लिङ्गं परिश्रान्ता निद्रयापगतस्मृतिः ॥ ५३ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संडितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे कृष्णजन्मनि तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्थोऽध्यायः - ४ ॥

श्रीशुक उवाच

बहिरन्तःपुरद्वारः सर्वाः पूर्ववदावृताः ।
ततो बालध्वनिं श्रुत्वा गृहपालाः समुत्थिताः ॥ १ ॥

ते तु तूर्णमुपग्रज्य देवक्या गर्भजन्म तत् ।
आयप्युर्भोजराजाय यद्दुद्विग्नः प्रतीक्षते ॥ २ ॥

स तल्पात्तूर्णमुत्थाय कालोऽयमिति विह्वलः ।
सूतीगृहमगात्तूर्णं प्रस्थलन् मुक्तमूर्धजः ॥ ३ ॥

तमाह भ्रातरं देवी कृपाणां करुणां सती ।
स्नुषेयं तव कल्याणं स्त्रियं मा उन्तुमर्हसि ॥ ४ ॥

बहवो हिसिता भ्रातः शिशवः पावकोपमाः ।
त्वया दैवनिर्गृहेन पुत्रिकैका प्रदीयताम् ॥ ५ ॥

नन्वहं ते ज्यवरजा दीना उतसुता प्रभो ।
दातुमर्हसि मन्दाया अङ्गोमां यरमां प्रजाम् ॥ ६ ॥

श्रीशुक उवाच

उपगुड्यात्मजमेवं रुदत्या दीनदीनवत् ।
याचितस्तां विनिर्भर्त्स्य उस्तादायिच्छिष्टे भवः ॥ ७ ॥

तां गृहीत्वा यरणयोर्जातमात्रां स्वसुः सुताम् ।
अपोथयच्छिलापृष्ठे स्वार्थोन्मूलितसौहृदः ॥ ८ ॥

सा तद्धस्तात्समुत्पत्य सद्यो देव्यम्बरं गता ।
अदृश्यतानुजा विष्णोः सायुधाष्टमडाभुजा ॥ ९ ॥

दिव्यस्रगम्भरालेपरत्नाभरणभूषिता ।
धनुःशूलेषुयर्मासिशङ्खभयङ्कगदाधरा ॥ १० ॥

सिद्धयाराणगन्धर्वैरप्सरःकिन्नरोरगैः ।
उपाहृतोरुबलिभिः स्तूयमानेदमभ्रवीत् ॥ ११ ॥

किं मया उतया मन्दं जातः भलु तवान्तकृत् ।
यत्र क्व वा पूर्वशत्रुर्मा हिसीः कृपाणान् वृथा ॥ १२ ॥

उति प्रभाष्य तं देवी माया भगवती भुवि ।

अङ्गनामनिकेतेषु अङ्गनामा अमूव उ ॥ १३ ॥
 तथाभिहितमाकार्यं कंसः परमविस्मितः ।
 देवकीं वसुदेवं च विमुञ्च्य प्रश्रितोऽब्रवीत् ॥ १४ ॥
 अङ्गो भगिन्धो भाम मया वां अत पाप्मना ।
 पुरुषाद् एवापत्यं अङ्गवो हिसिताः सुताः ॥ १५ ॥
 स त्वत्वं त्यक्तकारुण्यस्त्यक्तज्ञातिसुहृत्फलः ।
 कान् लोकान् वै गमिष्यामि ब्रह्मभवेव मृतः श्वसन् ॥ १६ ॥
 दैवमप्यनृतं वञ्जितं न मर्त्या अेव डेवलम् ।
 यद्विश्रम्भादङ्गं पापः स्वसुर्निहतवाञ्छिशून् ॥ १७ ॥
 मा शोचतं मडाभागावात्मजान् स्वकृतम्भुजः ।
 जन्तवो न सदैकत्र दैवाधीनास्तदासते ॥ १८ ॥
 भुवि भौमानि भूतानि यथा यान्त्यपयान्ति च ।
 नायमात्मा तथैतेषु विपर्येति यथैव भूः ॥ १९ ॥
 यथानेवंविधो भेदो यत् आत्मविपर्ययः ।
 देवयोगवियोगौ च संसृतिर्न निवर्तते ॥ २० ॥
 तस्माद्भद्रे स्वतनयान् मया व्यापादितानपि ।
 मानुशोच यतः सर्वः स्वकृतं विन्दतेऽवशः ॥ २१ ॥
 यावद्धृतोऽस्मि उन्तास्मीत्यात्मानं मन्यते स्वदृक् ।
 तावत्तदभिमान्यज्ञो बाध्यबाधकतामियात् ॥ २२ ॥
 क्षमध्वं मम दौरात्यं साधवो दीनवत्सलाः ।
 एत्युक्त्वाश्रुमुञ्जः पादौ श्यालः स्वस्रोत्रथाग्रहीत् ॥ २३ ॥
 मोचयामास निगडाद्विश्रब्धः कन्यकागिरा ।
 देवकीं वसुदेवं च दर्शयन्नात्मसौहृदम् ॥ २४ ॥
 भ्रातुः समनुत्तमस्य क्षान्त्वा रोषं च देवकी ।
 व्यसृज्य द्रसुदेवश्च प्रदस्य तमुवाच उ ॥ २५ ॥
 अेवमेतन्मडाभाग यथा वदसि देहिनाम् ।
 अज्ञानप्रभवाङ्घ्नीः स्वपरेति भिदा यतः ॥ २६ ॥

शोकलक्ष्मणद्वेषलोभमोहमदान्विताः ।

मिथो घ्नन्तं न पश्यन्ति भावैर्भावं पृथग्दृशः ॥ २७ ॥

श्रीशुक उवाच

कंस अयं प्रसन्नाभ्यां विशुद्धं प्रतिभाषितः ।

देवकीवसुदेवाभ्यामनुज्ञातोऽविशद्द्रुमम् ॥ २८ ॥

तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां कंस आलूय मन्त्रिणः ।

तेभ्य आचष्ट तत्सर्वं यद्दुक्तं योगनिद्रया ॥ २९ ॥

आकर्ण्य भर्तुर्गदितं तमूयुर्देवशत्रवः ।

देवान् प्रति कृतामर्षा दैतेया नातिकोविदाः ॥ ३० ॥

अयं येत्तर्हि भोजेन्द्र पुरगामप्रजादिषु ।

अनिर्दशान् निर्दशांश्च उनिष्यामोऽद्य वै शिशून् ॥ ३१ ॥

किमुद्यमैः करिष्यन्ति देवाः समरभीरवः ।

नित्यमुद्दिग्गमनसो जयाघोषैर्धनुषस्तव ॥ ३२ ॥

अस्यतस्ते शरव्रातैर्दन्धमानाः समन्ततः ।

जिञ्जुविषव उत्सृज्य पलायनपरा ययुः ॥ ३३ ॥

केचित्प्राञ्जलयो दीना न्यस्तशस्त्रा दिवौकसः ।

मुक्तकरश्छशिभाः केचिद्भीताः स्म षति वादिनः ॥ ३४ ॥

न त्वं विस्मृतशस्त्रास्त्रान् विरथान् भयसंवृतान् ।

दंस्यन्वासक्तविमुषान् भग्नयापानयुध्यतः ॥ ३५ ॥

किं क्षेमशूरैर्विबुधैरसंयुगविकथनैः ।

रडोजुषा किं उरिणा शम्भुना वा वनौकसा ।

किमिन्द्रेणाल्पवीर्येण ब्रह्मणो वा तपस्यता ॥ ३६ ॥

तथापि देवाः सापत्यान्नोपेक्ष्या षति मन्त्रे ।

ततस्तन्मूलभनने नियुङ्क्वास्माननुग्रतान् ॥ ३७ ॥

यथाऽऽमयोऽङ्गे समुपेक्षितो नृभि-

र्नशक्यते रुढपदश्चिकित्सितुम् ।

यथेन्द्रियग्राम उपेक्षितस्तथा

रिपुर्महान् बद्धबलो न याव्यते ॥ ३८ ॥

मूलं छि विष्णुर्देवानां यत्र धर्मः सनातनः ।
तस्य य ब्रह्मगोविप्रास्तपो यज्ञाः सदक्षिणाः ॥ ३९ ॥

तस्मात्सर्वात्मना राजन् ब्राह्मणान् ब्रह्मवादिनः ।
तपस्विनो यज्ञशीलान् गाश्च उन्मो उविर्दुधाः ॥ ४० ॥

विप्रा गावश्च वेदाश्च तपः सत्यं दमः शमः ।
श्रद्धा दया तितिक्षा य कृतवश्च उरेस्तनूः ॥ ४१ ॥

स छि सर्वसुराध्यक्षो ह्यसुरद्विगुडाशयः ।
तन्मूला देवताः सर्वाः श्रेष्ठराः सयतुर्मुपाः ।
अयं वै तद्द्रवोपायो यदृषीणां विडिंसनम् ॥ ४२ ॥

श्रीशुक उवाच
अेवं दूर्मन्त्रिभिः कंसः सड सम्मन्त्र्य दूर्मतिः ।
ब्रह्मडिंसां डितं मेने कालपाशावृतोऽसुरः ॥ ४३ ॥

सन्दिश्य साधुलोडस्य कदने कदनप्रियान् ।
कामरूपधरान् दिक्षु दानवान् गृहमाविशत् ॥ ४४ ॥

ते वै रजःप्रकृतयस्तमसा मूढयेतसः ।
सतां विद्वेषमायेरुरारादागतमृत्यवः ॥ ४५ ॥

आयुः श्रियं यशो धर्मं लोकानाशिष अेव य ।
डन्ति श्रेयांसि सर्वाणि पुंसो मडदतिक्रमः ॥ ४६ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्थां सडितायां
दशमस्कन्धे पूर्वर्धे यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चमोऽध्यायः - ५ ॥

श्रीशुक उवाच
नन्दस्वात्मज उत्पन्ने जाताह्लादो मडामनाः ।
आडूय विप्रान् वेदज्ञान् स्नातः शुचिरलङ्कृतः ॥ १ ॥

वाययित्वा स्वस्त्ययनं जातकर्मात्मजस्य वै ।
कारयामास विधिवत्पितृदेवार्थनं तथा ॥ २ ॥
घेनूनां नियुते प्रादाद्विप्रेभ्यः समलङ्कृते ।
तिवाद्गोन् सप्त रत्नौघशातकौम्भाम्भरावृतान् ॥ ३ ॥
कालेन स्नानशौचाभ्यां संस्कारैस्तपसेजयया ।
शुध्यन्ति दानैः सन्तुष्टया द्रव्याण्यात्माऽऽत्मविद्यया ॥ ४ ॥
सौमङ्गल्यगिरो विप्राः सूतमागधवन्दिनः ।
गायकाश्च जगुर्नेदुर्मेर्यो दुःसुभयो भुङ्क्ते ॥ ५ ॥
प्रजः सम्भृष्टसंस्क्रिताद्वाराजिरगृहान्तरः ।
त्रिध्वजपताकास्रङ्क्यैलपल्लवतोरणैः ॥ ६ ॥
गावो वृषा वत्सतरा हरिद्रातैलवृषिताः ।
विचित्रधातुबर्द्धस्रग्वस्त्रकाञ्चनमालिनः ॥ ७ ॥
मण्डालवस्त्राभराण्डकाञ्चुकोषशीषभूषिताः ।
गोपाः समाययू राजन् नानोपायनपाणयः ॥ ८ ॥
गोप्यश्चाकण्यं मुदिता यशोदायाः सुतोदुम्भवम् ।
आत्मानं भूषयाञ्चकुर्वन्नाकल्याञ्जनादिभिः ॥ ९ ॥
नवकुङ्कुमकिञ्जल्कमुभपङ्कजभूतयः ।
बलिभिस्त्वरितं जग्मुः पृथुश्रोत्रयश्चलत्सुयाः ॥ १० ॥
गोप्यः सुमृष्टमणिकुण्डलनिष्ककण्ठ्य-
श्चित्राम्भराः पथि शिभाय्युतमाल्यवर्षाः ।
नन्दालयं सवलया प्रजतीर्विरेजु-
र्व्यालोलकुण्डलपयोधरडारशोभाः ॥ ११ ॥
ता आशिषः प्रयुञ्जानाश्चिरं पाठीति बालके ।
हरिद्रायूर्णतैलाद्भिः सिञ्चन्त्योऽजन्मुज्जगुः ॥ १२ ॥
अवाधन्त विचित्राणि वादित्राणि मलोत्सवे ।
कृष्णो विश्वेश्वरेऽनन्ते नन्दस्य प्रजमागते ॥ १३ ॥
गोपाः परस्परं लृष्टा दधिक्षीरघृताम्बुभिः ।
आसिञ्चन्तो विलिम्पन्तो नवनीतैश्च शिक्षिपुः ॥ १४ ॥

नन्दो मडामनास्तेभ्यो वासोऽलङ्कारगोधनम् ।
 सूतमागधवन्दिभ्यो येऽन्ये विद्योपज्ज्विनः ॥ १५ ॥
 तैस्तैः कामैरदीनात्मा यथोचितमपूजयत् ।
 विष्णोरासाराधनार्थाय स्वपुत्रस्थोऽध्याय य ॥ १६ ॥
 रोहिणी य मडाभागा नन्दगोपाभिनन्दिता ।
 व्ययरद्विव्यवासस्रक्कण्ठाभरणाभूषिता ॥ १७ ॥
 तत आरभ्य नन्दस्य व्रजः सर्वसमृद्धिमान् ।
 उरेर्निवासात्मगुणै रमाक्रीडमभून्नृप ॥ १८ ॥
 गोपान् गोकुलरक्षायां निरूप्य मथुरां गतः ।
 नन्दः कंसस्य वार्षिक्यं करं दातुं कुतुब्ध ॥ १९ ॥
 वसुदेव उपश्रुत्य भ्रातरं नन्दमागतम् ।
 ज्ञात्वा दत्तकरं राज्ञे ययौ तदवमोचनम् ॥ २० ॥
 तं दृष्ट्वा सलसोत्थाय देहः प्राणमिवागतम् ।
 प्रीतः प्रियतमं दोष्यां सस्वजे प्रेमविह्वलः ॥ २१ ॥
 पूजितः सुभमासीनः पृष्ट्वानामयमादृतः ।
 प्रसक्तधीः स्वात्मजयोरिदमाह विशाम्पते ॥ २२ ॥
 दिष्ट्या भ्रातः प्रवयस षडानीमप्रजस्य ते ।
 प्रजाशाया निवृत्तस्य प्रजा यत्समपद्यत ॥ २३ ॥
 दिष्ट्या संसारयुकेऽस्मिन् वर्तमानः पुनर्भवः ।
 उपलब्धो भवानद्य दूर्लभं प्रियदर्शनम् ॥ २४ ॥
 नैकत्र प्रियसंवासः सुदुर्दां चित्रकर्मणाम् ।
 ओघेन व्यूढ्यमानानां प्लवानां स्रोतसो यथा ॥ २५ ॥
 कश्चित्पशव्यं निरुजं भूर्यम्भुतृणवीरुधम् ।
 भृङ्गं तदधुना यत्राससे त्वं सुदुर्दृतः ॥ २६ ॥
 भ्रातर्भम सुतः कश्चिन्मात्रा सल भवद्व्रजे ।
 तातं भवन्तं मनवानो भवद्भ्यामुपलालितः ॥ २७ ॥
 पुंसस्त्रिवर्गो विहितः सुदुष्टो ज्यनुभावितः ।
 न तेषु क्लिश्यमानेषु त्रिवर्गोऽर्थाय कल्पते ॥ २८ ॥

નન્દ ઉવાચ

અહો તે દેવકીપુત્રાઃ કંસેન બહવો હતાઃ ।
એકાવશિષ્ટાવરજા કન્યા સાપિ દિવં ગતા ॥ ૨૯ ॥

નૂનં હ્યદૃષ્ટનિષ્ઠોડયમદૃષ્ટપરમો જનઃ ।
અદૃષ્ટમાત્મનસ્તત્ત્વં યો વેદ ન સ મુહ્યતિ ॥ ૩૦ ॥

વસુદેવ ઉવાચ

કરો વૈ વાર્ષિકો દત્તો રાણે દૃષ્ટા વયં ચ વઃ ।
નેહ સ્થેયં બહુતિથં સન્ત્યુત્પાતાશ્ચ ગોકુલે ॥ ૩૧ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

ઇતિ નન્દાદયો ગોપાઃ પ્રોક્તાસ્તે શૌરિણા યયુઃ ।
અનોભિરનુદ્યુક્તૈસ્તમનુજ્ઞાપ્ય ગોકુલમ્ ॥ ૩૨ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
દશમસ્કન્ધે પૂર્વાર્ધે નન્દવસુદેવસામ્મેલનં નામ પચ્ચમોડધ્યાયઃ ॥ ૫ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ ષષ્ઠોડધ્યાયઃ - ૬ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

નન્દઃ પથિ વયઃ શૌરેર્ન મૃષેતિ વિચિન્તયન્ ।
હરિ જગામ શરણમુત્પાતાગમશક્ષિતઃ ॥ ૧ ॥

કંસેન પ્રહિતા ઘોરા પૂતના બાલઘાતિની ।
શિશૂંશ્ચયાર નિઘ્નન્તી પુરગ્રામવ્રજાદિષુ ॥ ૨ ॥

ન યત્ર શ્રવણાદીનિ રક્ષોઘ્નાનિ સ્વકર્મસુ ।
કુર્વન્તિ સાત્વતાં ભર્તુર્યાતુધાન્યશ્ચ તત્ર હિ ॥ ૩ ॥

સા ખેચર્યેકદોપેત્ય પૂતના નન્દગોકુલમ્ ।
યોષિત્વા માયયાડડત્માનં પ્રાવિશત્કામચારિણી ॥ ૪ ॥

तां केशबन्धव्यतिषक्तमल्लिकां
 भृङ्गितम्बस्तनकृच्छ्रमध्यमाम् ।
 सुवाससं कम्पितकर्णभूषण-
 त्विषोऽलसत्कुन्तलमण्डिताननाम् ॥ ५ ॥

वल्लुस्मितापाङ्गविसर्गवीक्षितै-
 र्मनो हरन्तीं वनितां व्रजौकसाम् ।
 अमंसताम्भोजकरेण रूपाणीं
 गोप्यः श्रियं द्रष्टुमिवागतां पतिम् ॥ ६ ॥

बालग्रहस्तत्र विचिन्वती शिशून्
 यदृच्छया नन्दगृहेऽसदन्तकम् ।
 बालं प्रतिच्छन्ननिजोरुतेजसं
 ददर्श तल्पेऽग्निमिवाहितं भासि ॥ ७ ॥

विबुध्य तां बालकमारिकाग्रहं
 यरायरात्मा स निमीलितेक्षणः ।
 अनन्तमारोपयद्गुमन्तकं
 यथोरगं सुममभुद्धिरञ्जुधीः ॥ ८ ॥

तां तीक्ष्णचित्तामतिवामयेष्टितां
 वीक्ष्यान्तरा कोशपरिच्छदासिवत् ।
 वरस्त्रियं तत्प्रभया य धर्षिते
 निरीक्षमाणो जननीं व्यतिष्ठताम् ॥ ९ ॥

तस्मिन् स्तनं दृष्ट्वा रवीर्यमुल्बलां
 घोरान्धुमादाय शिशोर्ददावथ ।
 गाढे कराभ्यां भगवान् प्रपीड्य तत्
 प्राणैः समं रोषसमन्वितोऽपिबत् ॥ १० ॥

सा मुञ्च्य मुञ्चालमिति प्रभाषिणी
 निष्पीड्यमानाभिलज्जुवमर्मणि ।
 विवृत्य नेत्रे यराणौ भुजौ मुहुः
 प्रस्विन्नगात्रा क्षिपती रुरोद ह ॥ ११ ॥

तस्याः स्वनेनातिगभीररुदसा
 साद्भिर्मंडी धौश्च ययाल सग्रहा ।

રસા દિશશ્ચ પ્રતિનેદિરે જનાઃ

પેતુઃ ક્ષિતૌ વજનિપાતશઙ્કયા ॥ ૧૨ ॥

નિશાયરીત્યં વ્યથિતસ્તના વ્યસુ-

ર્યાદાય કેશાંશ્ચરણૌ ભુજાવપિ ।

પ્રસાર્ય ગોષ્ઠે નિજરૂપમાસ્થિતા

વજાહતો વૃત્ર ઇવાપતન્નૃપ ॥ ૧૩ ॥

પતમાનોડપિ તદ્દેહસ્ત્રિગવ્યૂત્યન્તરદ્રુમાન્ ।

ચૂર્ણયામાસ રાજેન્દ્ર મહદાસીત્તદદ્ભુતમ્ ॥ ૧૪ ॥

ઈષામાત્રોગ્રદંટ્રાસ્થં ગિરિકન્દરનાસિકમ્ ।

ગાણ્ડશૈલસ્તનં રૌદ્રં પ્રકીર્ણારુણમૂર્ધજમ્ ॥ ૧૫ ॥

અન્યકૂપગભીરાક્ષં પુલિનારોહભીષણમ્ ।

બદ્ધસેતુભુજોર્વડ્ઘ્નિશૂન્યતોયહ્લદોદરમ્ ॥ ૧૬ ॥

સન્ત્રસુઃ સ્મ તદ્વીક્ષ્ય ગોપા ગોપ્યઃ કલેવરમ્ ।

પૂર્વં તુ તન્નિઃસ્વનિતભિન્નહૃલ્કર્ણમસ્તકાઃ ॥ ૧૭ ॥

બાલં ચ તસ્યા ઉરસિ ક્રીડન્તમકુતોભયમ્ ।

ગોપ્યસ્તૂર્ણં સમભ્યેત્ય જગૃહુર્જાતસમ્ભ્રમાઃ ॥ ૧૮ ॥

યશોદારોહિણીભ્યાં તાઃ સમં બાલસ્ય સર્વતઃ ।

રક્ષાં વિદધિરે સમ્યગ્ગોપુચ્છભ્રમણાદિભિઃ ॥ ૧૯ ॥

ગોમૂત્રેણ સ્નાપયિત્વા પુનર્ગૌરજસાર્ભકમ્ ।

રક્ષાં ચક્રુશ્ચ શકૃતા દ્વાદશાડ્ગેષુ નામભિઃ ॥ ૨૦ ॥

ગોપ્યઃ સંસ્પૃષ્ટસલિલા અડ્ગેષુ કરયોઃ પૃથક્ ।

ન્યસ્યાત્મન્યથ બાલસ્ય બીજન્યાસમકુર્વત ॥ ૨૧ ॥

અવ્યાદજોડ્ઘ્નિમણિમાંસ્તવ જાન્વથોરૂ

યજ્ઞોડચ્યુતઃ કટિતટં જઠરં હયાસ્યઃ ।

હૃલ્કેશવસ્તવદુર ઈશ ઇનસ્તુ કણ્ઠં

વિષગુર્ભુજ મુખમુરુક્રમ ઈશ્વરઃ કમ્ ॥ ૨૨ ॥

ચક્ર્યગ્રતઃ સહગદો હરિરસ્તુ પશ્ચાત્

ત્વત્પાર્શ્વયોર્ધનુરસી મધુહાજનશ્ચ ।

कोशेषु शङ्ख उरुगाय उपर्युपेन्द्र-
 स्तार्क्ष्यः क्षितौ ललधरः पुरुषः समन्तात् ॥ २३ ॥
 छन्द्यासि वृषीकेशः प्राणान् नारायणोऽवतु ।
 श्वेतद्वीपपतिश्चित्तं मनो योगेश्वरोऽवतु ॥ २४ ॥
 पृश्निगर्भस्तु ते बुद्धिमात्मानं भगवान् परः ।
 क्रीडन्तं पातु गोविन्दः शयानं पातु माधवः ॥ २५ ॥
 व्रजन्तमव्याद्वैकुण्ठ आसीनं त्वां श्रियःपतिः ।
 भुञ्जानं यज्ञभुक्पातु सर्वग्रहभयङ्करः ॥ २६ ॥
 डाकिन्यो यातुधान्यश्च कूष्माण्डा येऽर्भकग्रहाः ।
 भूतप्रेतपिशाचाश्च यक्षरक्षोविनायकाः ॥ २७ ॥
 कोटरा रेवती ज्येष्ठा पूतना मातृकाद्यः ।
 उन्मादा ये ष्यपस्मारा देहप्राणोन्द्रियद्रुहः ॥ २८ ॥
 स्वप्नदृष्टा मलोत्पाता वृद्धबालग्रहाश्च ये ।
 सर्वे नश्यन्तु ते विषणोर्नामिग्रहणभीरवः ॥ २९ ॥
 श्रीशुक उवाच
 एति प्रणयबद्धाभिर्गोपीभिः कृतरक्षणम् ।
 पाययित्वा स्तनं माता सन्त्यवेशयदात्मजम् ॥ ३० ॥
 तावन्नन्दाद्यो गोपा मथुराया व्रजं गताः ।
 विलोक्य पूतनादेहं भ्रूवुरतिविस्मिताः ॥ ३१ ॥
 नूनं भर्तृभिः सञ्जातो योगेशो वा समास सः ।
 स अथ दृष्टो ष्युत्पातो यदाहानकटुन्दुभिः ॥ ३२ ॥
 कलेवरं परशुभिश्छित्त्वा तत्ते व्रजैकसः ।
 दूरे क्षिप्त्वावयवशो न्येहलन् काष्ठघितितम् ॥ ३३ ॥
 दृश्यमानस्य देहस्य धूमश्चागुरुसौरभः ।
 उत्थितः कृष्णनिर्भुक्तसपद्माहतपाप्मनः ॥ ३४ ॥
 पूतना लोकबालघ्नी राक्षसी रुधिराशना ।
 जिघांसयापि हरये स्तनं दत्त्वाऽऽप सद्गतिम् ॥ ३५ ॥
 किं पुनः श्रद्धया भक्त्या कृष्णाय परमात्मने ।

यच्छन् प्रियतमं किं नु रक्तास्तन्मातरो यथा ॥ ३६ ॥

पद्भ्यां भक्तलृष्टिस्थाभ्यां वन्द्याभ्यां लोकवन्दितैः ।

अङ्गं यस्याः समाकम्ब्य भगवानपिभत्स्तनम् ॥ ३७ ॥

यातुधान्यपि सा स्वर्गमवाप जननीगतित्म् ।

कृष्णभुक्तस्तनक्षीराः किमु गावो नु मातरः ॥ ३८ ॥

पयांसि यासामपिभत्पुत्रस्नेहस्तुतान्यलम् ।

भगवान् देवकीपुत्रः कैवल्याद्यभिलप्रदः ॥ ३९ ॥

तासामविरतं कृष्णे कुर्वतीनां सुतेक्षणम् ।

न पुनः कल्पते राजन् संसारोऽज्ञानसम्भवः ॥ ४० ॥

कटधूमस्य सौरभ्यमवधाय व्रजौकसः ।

किमिदं कुत अवेति वदन्तो व्रजमाययुः ॥ ४१ ॥

ते तत्र वर्णितं गोपैः पूतनाऽऽगमनादिकम् ।

श्रुत्वा तन्निधनं स्वस्ति शिशोश्चासन् सुविस्मिताः ॥ ४२ ॥

नन्दः स्वपुत्रमादाय प्रेत्यागतमुदाश्रीः ।

भूर्धुपात्राय परमां मुदं लेभे कुञ्जद्वल ॥ ४३ ॥

य अेतत्पूतनामोक्षं कृष्णस्थार्भकमद्भुतम् ।

शृणुयाच्छ्रद्धया मर्त्यां गोविन्दे लभते रतिम् ॥ ४४ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायान्दशमस्कन्धे पूर्वार्धे षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तमोऽध्यायः - ७ ॥

राजोवाय

येन येनावतारेण भगवान् हरिरीश्वरः ।

करोति कर्णरम्याणि मनोज्ञानि य नः प्रभो ॥ १ ॥

यश्छृण्वतोऽपैत्यरतिर्वितृष्णा
सत्त्वं य शुद्ध्यत्ययिरेण पुंसः ।
भक्तिर्दरौ तत्पुरुषे य साध्यं
तदेव डारं वद मन्यसे येत् ॥ २ ॥

अथान्यदपि कृष्णस्य तोकायरितमद्भुतम् ।
मानुषं लोकमासाद्य तज्जातिमनुरुन्धतः ॥ ३ ॥

श्रीशुक उवाच
कदाचिदौत्थानिककौतुकाप्यवे
जन्मर्क्षयोगे समवेतयोषिताम् ।
वादित्रगीतद्विजमन्त्रवायकै-
श्चकार सूनोरभिषेचनं सती ॥ ४ ॥

नन्दस्य पत्नी कृतमज्जनादिकं
विप्रैः कृतस्वस्त्ययनं सुपूजितैः ।
अन्नाद्यवासःस्रगभीष्टधेनुभिः
सञ्जातनिद्राक्षमशीशयश्छनैः ॥ ५ ॥

औत्थानिकौत्सुक्यमना मनस्विनी
समागतान् पूजयती ब्रह्मैकसः ।
नैवाशृणोद्वै रुदितं सुतस्य सा
रुदन् स्तनार्थी यरणावुदक्षिपत् ॥ ६ ॥

अधः शयानस्य शिशोरनोऽल्पक-
प्रवालमृद्भङ्गच्छित्तं व्यवर्तत ।
विध्वस्तनानारसङ्घ्यभाजनं
व्यत्यस्तयकाक्षविभिन्नकूबरम् ॥ ७ ॥

दृष्ट्वा यशोदाप्रमुष्णा ब्रजस्त्रिय
औत्थानिके कर्मणि याः समागताः ।
नन्दाद्यश्चाद्भुतदर्शनाकुलाः
कथं स्वयं वै शकटं विपर्यगात् ॥ ८ ॥

त्रियुरव्यवसितमतीन् गोपान् गोपीश्च बालकाः ।
रुदतानेन पादेन क्षिप्तमेतन्न संशयः ॥ ९ ॥

न ते श्रद्धिरे गोपा बालभाषितमित्युत ।
 अग्रमेयं बलं तस्य बालकस्य न ते विदुः ॥ १० ॥
 रुदन्तं सुतमादाय यशोदा अडशङ्किता ।
 कृतस्वस्त्ययनं विप्रैः सूक्तैः स्तनमपाययत् ॥ ११ ॥
 पूर्ववत्स्थापितं गोपैर्बलिभिः सपस्त्रिच्छदम् ।
 विप्रा दुत्वार्ययाञ्चकुर्दध्यक्षतकुशाम्बुभिः ॥ १२ ॥
 येऽसूयानृतदम्भेष्यांस्त्रिसामानविवर्जिताः ।
 न तेषां सत्यशीलानामाशिषो विकृलाः कृताः ॥ १३ ॥
 एति बालकमादाय सामर्ग्यजुरुपाकृतैः ।
 जलैः पवित्रौषधिभिरभिषिच्य द्विजोत्तमैः ॥ १४ ॥
 वाचयित्वा स्वस्त्ययनं नन्दगोपः समाहितः ।
 दुत्वा यात्रिं द्विजातिभ्यः प्रादादन्नं मडागुणम् ॥ १५ ॥
 गावः सर्वगुणोपेता वासःस्रगुह्यमालिनीः ।
 आत्मजाभ्युद्ययार्थाय प्रादात्ते चान्वयुञ्जत ॥ १६ ॥
 विप्रा मन्त्रविदो युक्तास्तैर्याः प्रोक्तास्तथाऽऽशिषः ।
 ता निष्कृला भविष्यन्ति न कदाचिदपि स्फुटम् ॥ १७ ॥
 अेकदाऽऽरोहमारुढं लालयन्ती सुतं सती ।
 गरिमाणं शिशोर्वोढुं न सेढे गिरिकूटवत् ॥ १८ ॥
 भूमौ निधाय तं गोपी विस्मिता भारपीडिता ।
 मडापुरुषमादध्यौ जगतामास कर्मसु ॥ १९ ॥
 दैत्यो नाम्ना तृणावर्तः कंसभृत्यः प्राणोदितः ।
 यङ्कवातस्वरुपेण जडारासीनमर्भकम् ॥ २० ॥
 गोकुलं सर्वमावृण्वन् मुष्णंश्चक्षूषि रेणुभिः ।
 एरयन् सुमडाघोरशब्देन प्रदिशो दिशः ॥ २१ ॥
 मुडूर्तमभवद्गोष्ठे रजसा तमसाऽऽवृतम् ।
 सुतं यशोदा नापश्यत्स्मिन् न्यस्तवती यतः ॥ २२ ॥
 नापश्यत्स्वनात्मानं परं यापि विमोहितः ।
 तृणावर्तनिस्सृष्टाभिः शर्कराभिरुपद्रुतः ॥ २३ ॥

षति भरपवनयङ्कपांसुवर्षे
 सुतपदवीमभलाविलक्ष्य माता ।
 अतिकरुणामनुस्मरन्त्यशोय-
 द्भुवि पतिता मृतवत्सका यथा गौः ॥ २४ ॥

रुदितमनुनिशाम्य तत्र गोप्यो
 भृशामनुतमधियोऽश्रुपूर्णाभुष्यः ।
 रुरुद्गुरुनुपलभ्य नन्दसूनुं
 पवन उपासत पांसुवर्षवेगे ॥ २५ ॥

तृणावर्तः शान्तरथो वात्यारुपधरो डरन् ।
 कृष्णं नभो गतो गन्तुं नाशकनोद्भूमूरिभारभृत् ॥ २६ ॥

तमश्मानं मन्यमान आत्मनो गुरुमत्तया ।
 गले गृहीत उत्स्रष्टुं नाशकनोद्भृतार्भकम् ॥ २७ ॥

गलग्रहणानिश्चेष्टो दैत्यो निर्गतलोचनः ।
 अव्यक्तरावो न्यपतत्सड् भालो व्यसुर्द्रुजे ॥ २८ ॥

तमन्तरिक्षात्पतितं शिलायां
 विशीर्णसर्वावयवं करालम् ।
 पुरं यथा रुद्रशरेण विध्वं
 स्त्रियो रुदत्यो ददृशुः समेताः ॥ २९ ॥

प्रादाय मात्रे प्रतिहृत्य विस्मिताः
 कृष्णं च तस्योरसि लम्बमानम् ।
 तं स्वस्तिमन्तं पुरुषादनीतं
 विहायसा मृत्युमुष्मात्प्रमुक्तम् ।
 गोप्यश्च गोपाः किल नन्दभुष्या
 लब्ध्वा पुनः प्रापुरतीव मोदम् ॥ ३० ॥

अडो अतात्यद्भुतमेष रक्षसा
 भालो निवृत्तिं गमितोऽभ्यगात्पुनः ।
 छिन्नः स्वपापेन विछिंसितः भवः
 साधुः समत्वेन भयाद्धिमुच्यते ॥ ३१ ॥

डिं नस्तपश्चीर्णमधोक्षजार्धनं
पूर्तेष्टदत्तमुत भूतसौलुदम् ।
यत्सम्परेतः पुनरेव बालको
द्विष्टया स्वबन्धून् प्राणयन्नुपस्थितः ॥ ३२ ॥

दृष्ट्वाद्भुतानि बलुशो नन्दगोपो बृलङ्घने ।
वसुदेववयो भूयो मानयामास विस्मितः ॥ ३३ ॥

अेकदार्लकमादाय स्वाङ्गमारोप्य भामिनी ।
प्रस्नुतं पाययामास स्तनं स्नेहपरिप्लुता ॥ ३४ ॥

पीतप्रायस्य जननी सा तस्य रुचिरस्मितम् ।
भुषं लालयती राजञ्जृम्भतो ददृशे धदम् ॥ ३५ ॥

भं रोदसी ज्योतिरनीकमाशाः
सूर्येन्दुवह्निश्चसनाम्भुर्धीश्च ।
द्रीपान् नगांस्तदुलितूर्वनानि
भूतानि यानि स्थिरजङ्गमानि ॥ ३६ ॥

सा वीक्ष्य विश्वं सलसा राजन् सञ्जातवेपथुः ।
सम्मील्य भृगशावाक्षी नेत्रे आसीत्सुविस्मिता ॥ ३७ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुरणे पारमहंस्थां संछितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे तृणावर्तमोक्षो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टमोऽध्यायः - ८ ॥

श्रीशुक उवाच
गर्गः पुरोहितो राजन् यदूनां सुमहातपाः ।
ब्रजं जगाम नन्दस्य वसुदेवप्रयोदितः ॥ १ ॥
तं दृष्ट्वा परमप्रीतः प्रत्युत्थाय कृताञ्जलिः ।
आनर्थाधोक्षजधिया प्रणिपातपुरःसरम् ॥ २ ॥

सूपविष्टे कृतातिथ्यं गिरा सूनृतया मुनिम् ।
नन्दयित्वाभ्रवीद्भ्रमन् पूर्णस्य करवाम किम् ॥ ३ ॥

मडद्वियलनं नृणां गृहिणां दीनयेतसाम् ।
निःश्रेयसाय भगवन् कल्पते नान्यथा क्वचित् ॥ ४ ॥

ज्योतिषामयनं साक्षाद्यत्तज्ज्ञानमतीन्द्रियम् ।
प्राणीतं भवता येन पुमान् वेद परावरम् ॥ ५ ॥

त्वं हि भ्रमविदां श्रेष्ठः संस्कारान् कर्तुमर्हसि ।
बालयोरनयोर्नृणां जन्मना भ्रात्रमणो गुरुः ॥ ६ ॥

गर्ग उवाच
यदूनामडमाचार्यः ध्यातश्च भुवि सर्वतः ।
सुतं मया संस्कृतं ते मन्यते देवकीसुतम् ॥ ७ ॥

कंसः पापमतिः सभ्यं तव यानकदुन्दुभेः ।
देवक्या अष्टमो गर्भो न स्त्री भवितुमर्हति ॥ ८ ॥

एति साञ्चिन्तयञ्छ्रुत्वा देवक्या दारिकावयः ।
अपि छन्ताऽऽगताशङ्कुस्तर्हि तन्नोऽनयो भवेत् ॥ ९ ॥

नन्द उवाच
अलक्षितोऽस्मिन् रडसि मामकैरपि गोब्रजे ।
कुरु द्विजातिसंस्कारं स्वस्तिवाचनपूर्वकम् ॥ १० ॥

श्रीशुक उवाच
अेवं सम्प्रार्थितो विप्रः स्वयिकीर्षितमेव तत् ।
यकार नामकराणं गूढो रडसि बालयोः ॥ ११ ॥

गर्ग उवाच
अयं हि रोडिणीपुत्रो रमयन् सुदुष्टो गुणैः ।
आभ्यास्यते राम एति बलाधिक्याद्धलं विदुः ।
यदूनामपृथग्भावात्सङ्घर्षाणामुशन्त्युत ॥ १२ ॥
आसन् वार्णस्त्रयो ऽयस्य गृह्णतोऽनुयुगं तनूः ।
शुकलो रक्तस्तथा पीत एदानीं कृष्णतां गतः ॥ १३ ॥

प्रागयं वसुदेवस्य क्वचिज्जातस्तवात्मजः ।

वासुदेव इति श्रीमानभिज्ञाः सम्प्रयक्षते ॥ १४ ॥

बद्धानि सन्ति नामानि त्रुपाणि य सुतस्य ते ।

गुणार्कर्मनुत्तुपाणि तान्यत्वं वेद नो जनाः ॥ १५ ॥

श्रेयः श्रेय आधास्यद्रोपगोकुलनन्दनः ।

अनेन सर्वदुर्गाणि यूयमञ्जस्तस्त्रिष्यथ ॥ १६ ॥

पुरानेन प्रजपते साधवो दस्युपीडिताः ।

अराजके रक्ष्यमाणान् जिग्युर्दस्यून् समेषिताः ॥ १७ ॥

य अतस्मिन् महाभागाः प्रीतिं कुर्वन्ति मानवाः ।

नारयोऽभिभवन्त्येतान् विष्णुपक्षानिवासुराः ॥ १८ ॥

तस्मान्नन्दात्मजोऽयं ते नारायणसमो गुणैः ।

श्रिया कीर्त्यानुभावेन गोपायस्व समाहितः ॥ १९ ॥

इत्यात्मानं समादिश्य गर्गे य स्वगृहं गते ।

नन्दः प्रमुदितो मेने आत्मानं पूर्णमाशिषाम् ॥ २० ॥

कालेन प्रजताल्पेन गोकुले रामकेशवौ ।

जानुष्यां सत् पाणिभ्यां रिङ्गमाणौ विजडतुः ॥ २१ ॥

तावद्द्वियुग्ममनुकृष्य सरीसृपन्तौ

घोषप्रघोषरुचिरं प्रजकर्मेषु ।

तत्रादृष्टमनसावनुसृत्य लोके

मुग्धप्रभातवदुपेतुरन्ति मात्रोः ॥ २२ ॥

तन्मातरौ निजसुतौ धृष्टया स्नुवन्त्यौ

पङ्काङ्गरागरुचिरावुपगुह्य दौर्भ्याम् ।

दत्त्वा स्तनं प्रपिबतोः स्म मुष्णं निरीक्ष्य

मुग्धस्मिताल्पदशनं ययतुः प्रमोदम् ॥ २३ ॥

यत्स्यङ्गना दर्शनीयकुमारलीला-

वन्तर्जितदमलाः प्रगृहीतापुच्छैः ।

वत्सैरितस्तत उभावनुकृष्यमाणौ

प्रेक्षन्त्य उज्जितगृहा जडपुंसन्त्यः ॥ २४ ॥

शृङ्गयन्निदंष्ट्रसिजलद्विजकण्टकेभ्यः

क्रीडापरावतियलौ स्वसुतौ निषेधुम् ।
 गृह्याणि कर्तुमपि यत्र न तज्जनन्यौ
 शेकात आपतुरलं मनसोऽनवस्थाम् ॥ २५ ॥
 कालेनाव्येन राजर्षे रामः कृष्णश्च गोडुले ।
 अघृष्टजानुभिः पट्टुभिर्विचक्रमतुरञ्जसा ॥ २६ ॥
 ततस्तु भगवान् कृष्णो वयस्यैर्ब्रजबालकैः ।
 सः रामो ब्रजस्त्रीणां यिक्रीडे जनयन् मुदम् ॥ २७ ॥
 कृष्णस्य गोप्यो रुचिरं वीक्ष्य कौमार्यापलम् ।
 शृण्वन्त्याः डिल तन्मातुरिति डोयुः समागताः ॥ २८ ॥
 वत्सान् मुञ्चन् क्वचिदसमये डोशसञ्जातडासः
 स्तेयं स्वाद्भ्रत्यथ दधि पयः कल्पितैः स्तेययोगैः ।
 मर्कान् भोक्ष्यन् विभजति स येन्नात्ति भाण्डं भिन्नति
 द्रव्यावाभे स गृहकुपितो यात्युपकोश्य तोकान् ॥ २९ ॥
 उस्ताग्राड्ये रययति विधिं पीठकोलूपलादैः
 छिद्रं ज्यन्तर्निडितवयुनः शिक्यभाण्डेषु तद्वित् ।
 ध्वान्तागारे धृतमणिगाणं स्वाऽगमर्थप्रदीपं
 काले गोप्यो यर्हि गृहकृत्येषु सुव्यग्रचित्ताः ॥ ३० ॥
 अवेवं धार्ष्ट्यान्युशति कुरुते मेडनादीनि वास्तौ
 स्तेयोपायैर्विरचितकृतिः सुप्रतीको यथाऽऽस्ते ।
 इत्थं स्त्रीभिः सभयनयनश्रीमुष्णालोकिनीभिः
 व्याख्यातार्था प्रहसितमुष्णी न ज्युपालब्धुमैच्छत् ॥ ३१ ॥
 अेकदा क्रीडमानास्ते रामाद्या गोपदारकाः ।
 कृष्णो मृदं भक्षितवानिति मात्रे न्यवेदयन् ॥ ३२ ॥
 सा गृहीत्वा करे कृष्णमुपालभ्य डितैषिणी ।
 यशोदा भयसम्भ्रान्तप्रेक्षणाक्षमभाषत ॥ ३३ ॥
 कस्मान्मृदमदान्तात्मन् भवान् भक्षितवान् रडः ।
 वदन्ति तावका ज्येते कुमारास्तेऽग्रजोऽप्ययम् ॥ ३४ ॥
 श्रीकृष्ण उवाच
 नाडं भक्षितवानम्भ सर्वे मिथ्याभिशांसिनः ।

यदि सत्यगिरस्तर्हि समक्षं पश्य मे मुपमम् ॥ ३५ ॥

यद्यैवं तर्हि व्यादेहीत्युक्तः स भगवान् हरिः ।

व्यादत्ताव्याहृतैश्वर्यः क्रीडामनुजवावकः ॥ ३६ ॥

सा तत्र ददृशे विश्वं जगत्स्थासु यं पं दिशः ।

साद्रिद्धीपाण्ड्येभूगोलं स वाय्वग्नीन्दुतारकम् ॥ ३७ ॥

ज्योतिश्चक्रं जलं तेजो नभस्वान् वियद्वेव य ।

वैकारिकाणीन्द्रियाणि मनो मात्रा गुणास्त्रयः ॥ ३८ ॥

अेतद्विचित्रं सड ज्वकाल-

स्वभावकर्मशयलिङ्गभेदम् ।

सूनोस्तनौ वीक्ष्य विदारितास्ये

प्रजं सडात्मानमवाप शङ्काम् ॥ ३९ ॥

किं स्वप्न अेतद्दुत देवमाया

किं वा मदीयो भत बुद्धिमोहः ।

अथो अमुष्यैव ममार्भकस्य

यः कश्चनौत्पत्तिक आत्मयोगः ॥ ४० ॥

अथो यथावन्न पितर्कगोचरं

येतो मनःकर्मवयोभिरञ्जसा ।

यदाश्रयं येन यतः प्रतीयते

सुदुर्विभाव्यं प्रशतास्मि तत्पदम् ॥ ४१ ॥

अहं ममासौ पतिरेष मे सुतो

प्रजेश्वरस्याभिलवित्तपा सती ।

गोप्यश्च गोपाः सड गोधनाश्च मे

यन्माययेत्यं कुमतिः स मे गतिः ॥ ४२ ॥

इत्थं विदिततत्त्वायां गोपिकायां स इश्वरः ।

वैष्णवी व्यतनोन्मायां पुत्रस्नेहमयीं विभुः ॥ ४३ ॥

सद्यो नष्टस्मृतिर्गोपी साऽऽरोप्यारोहमात्मजम् ।

प्रवृद्धस्नेहकलिलदृष्टयाऽऽसीद्यथा पुरा ॥ ४४ ॥

त्रय्या योपनिषद्भिश्च साङ्ख्ययोगैश्च सात्वतैः ।

उपगीयमानमाहात्म्यं हरिं सामन्यतात्मजम् ॥ ४५ ॥

राजोवाय

नन्दः किमकरोद्ब्रह्मन् श्रेय एवं मखोदयम् ।
यशोदा य मडाभागा पपौ यस्याः स्तनं हरिः ॥ ४६ ॥

पितरौ नान्वविन्देतां कृष्णोदारामडिडितम् ।
गायन्त्यधापि कवयो यत्वोडशमलापडम् ॥ ४७ ॥

श्रीशुक उवाच

द्रोणो वसूनां प्रवरो धरया सड भार्यया ।
करिष्यमाण आदेशान् ब्रह्मणस्तमुवाच ड ॥ ४८ ॥

जातयोनीं मडादेवे ढुवि विश्वेश्वरे डरौ ।
भक्तिः स्यात्परमा लोडे ययाञ्जो दुर्गतिं तरेत् ॥ ४९ ॥

अस्त्वित्युक्तः स भगवान् प्रजे द्रोणो मडायशाः ।
जङ्गे नन्द ढति ष्यातो यशोदा सा धराभवत् ॥ ५० ॥

ततो भक्तिर्भगवति पुत्रीढूते जनार्दने ।
दम्पत्योर्नितरामासीद्रोपगोपीषु भारत ॥ ५१ ॥

कृष्णो ब्रह्मण आदेशं सत्यं कर्तुं प्रजे विढुः ।
सड रामो वसंश्चडे तेषां प्रीतिं स्वलीलया ॥ ५२ ॥

ढति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्यां संडितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे विश्वरूपदृशने अष्टमोडध्यायः ॥ ८ ॥

॥ ॐ नढो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ नवढोडध्यायः - ९ ॥

श्रीशुक उवाच

ऐकदा गृडदासीषु यशोदा नन्दगेडिनी ।
कर्मान्तरनियुक्तासु निर्भमन्थ स्वयं दधि ॥ १ ॥

यानि यानीड गीतानि तद्दालयरितानि य ।

दधिनिर्मन्थने काले स्मरन्ती तान्यगायत ॥ २ ॥

क्षौमं वासः पृथुकटितटे भिभ्रती सूत्रनद्धं
पुत्रस्नेहस्नुतकुचयुगं जातकम्पं च सुभूः ।
रज्ज्वाकर्षश्रमभुज्यलत्कङ्कणौ कुण्डले च
स्विन्नं वक्त्रं कबरविगलन्मालती निर्मन्थ ॥ ३ ॥

तां स्तन्यकाम आसाद्य मग्नन्तीं जननीं हरिः ।
गृहीत्वा दधिमन्थानं न्यषेधत्प्रीतिमावहन् ॥ ४ ॥

तमङ्गुमाङ्गुठमपाययत्स्तनं
स्नेहस्नुतं सस्मितमीक्षती मुग्धम् ।
अतृप्तमुत्सृज्य जवेन सा यथा-
वुत्सिञ्च्यमाने पयसि त्वधिश्रिते ॥ ५ ॥

सञ्जातकोपः स्फुरितारुणोधरं
सन्दृश्य ददृभिर्दधिमन्थभाजनम् ।
भित्त्वा मृषाश्रुर्दृषदृशमना रडो
जघास उच्यङ्गवमन्तरं गतः ॥ ६ ॥

उत्तार्य गोपी सुश्रुतं पयः पुनः
प्रविश्य सन्दृश्य च दध्यमत्रकम् ।
भग्नं विलोक्य स्वसुतस्य कर्म त-
ज्जडास तं यापि न तत्र पश्यती ॥ ७ ॥

उलूभलाङ्गुरपरि व्यवस्थितं
मर्काय कामं ददत्तं शिथि स्थितम् ।
उच्यङ्गवं यौर्यविशङ्कितेक्षणं
निरीक्ष्य पश्चात्सुतमागमश्चनैः ॥ ८ ॥

तामात्तयष्टिं प्रसमीक्ष्य सत्वर-
स्ततोऽवरुध्यापससार भीतवत् ।
गोप्य-वधावन्न यमाप योगिनां
क्षमं प्रवेष्टुं तपसेरितं मनः ॥ ९ ॥

अन्वञ्च्यमाना जननी बृहच्चल-
श्श्रोणीभराङ्कान्तगतिः सुमध्यमा ।

जवेन विस्रसितकेशबन्धन-
 व्युत्प्रसूनानुगतिः परामृशत् ॥ १० ॥
 कृतागसं तं प्ररुदन्तमक्षिणी
 कषन्तमञ्जन्मषिणी स्वपाणिना ।
 उद्रीक्षमाणं भयविह्वलेक्षणं
 उस्ते गृहीत्वा मिषयन्त्यवागुरुत् ॥ ११ ॥
 त्यक्तवा यष्टिं सुतं भीतं विज्ञायार्भकवत्सला ।
 श्येष डिल तं बध्नुं दाम्नातद्वीर्यकोविदा ॥ १२ ॥
 न यान्तर्न बडिर्यस्य न पूर्वं नापि यापरम् ।
 पूर्वापरं बडिश्रान्तर्जगतो यो जगच्च यः ॥ १३ ॥
 तं मत्वाऽऽत्मजमव्यक्तं मर्त्यविद्गमधोक्षजम् ।
 गोपिकोलूपभले दाम्ना बबन्ध प्राकृतं यथा ॥ १४ ॥
 तद्वाम बध्यमानस्य स्वार्भकस्य कृतागसः ।
 द्युद्गुलोन्मभूतेन सन्धेऽन्यस्य गोपिका ॥ १५ ॥
 यदासीत्तदपि न्यूनं तेनान्यदपि सन्धे ।
 तदपि द्युद्गुलं न्यूनं यद्यदादत्त बन्धनम् ॥ १६ ॥
 अेवं स्वगोडदामानि यशोदा सन्धत्यपि ।
 गोपीनां सुस्मयन्तीनां स्मयन्ती विस्मिताभवत् ॥ १७ ॥
 स्वमातुः स्विन्नगात्राया विस्रस्तकबरस्रजः ।
 दृष्ट्वा परिश्रमं कृष्णः कृपयाऽऽसीत्स्वबन्धने ॥ १८ ॥
 अेवं सन्धर्षिता ङ्यद्गु उरिणा भृत्यवश्यता ।
 स्ववशेनापि कृष्णेन यस्येदं सेश्वरं वशे ॥ १९ ॥
 नेमं विरिञ्चो न भवो न श्रीरथ्यद्गु संश्रया ।
 प्रसादं लेभिरे गोपी यत्तत्रापि विमुक्तिदात् ॥ २० ॥
 नायं सुभापो भगवान् देहिनां गोपिकासुतः ।
 ज्ञानिनां यात्मभूतानां यथा भक्तिमतामिह ॥ २१ ॥
 कृष्णस्तु गृहकृत्येषु व्यग्रायां मातरि प्रभुः ।
 अद्राक्षीदृर्जुनौ पूर्वं गुह्यकौ धनदात्मजौ ॥ २२ ॥

पुरा नारदशापेन वृक्षतां प्रापितौ मदात् ।
नलकूबरमणिग्रीवाविति भ्यातौ श्रियान्वितौ ॥ २३ ॥
एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे गोपीप्रसादो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ दशमोऽध्यायः - १० ॥

राजोवाय
कथ्यतां भगवन्नेतत्तयोः शापस्य कारणम् ।
यत्तद्विगर्हितं कर्म येन वा देवर्षेस्तमः ॥ १ ॥
श्रीशुक उवाच
रुद्रस्थानुयरौ भूत्वा सुदृमौ धनदात्मजौ ।
कैलासोपवने रम्ये मन्दाकिन्यां मदीकटौ ॥ २ ॥
वारुणीं महिरां पीत्वा मदाघूर्णितवोयनौ ।
स्त्रीजनैरनुगायद्भिश्चेरतुः पुष्पिते वने ॥ ३ ॥
अन्तः प्रविश्य गङ्गायामभोजवनराजिनि ।
त्रिक्रीडतुर्युवतिभिर्गजाविव करेणुभिः ॥ ४ ॥
यदृच्छया च देवर्षिर्भगवांस्तत्र कौरव ।
अपश्यन्नारदो देवौ क्षीबाणौ समबुध्यत ॥ ५ ॥
तं दृष्ट्वा प्रीडिता देव्यो विवस्त्राः शापशङ्किताः ।
वासांसि पर्यधुः शीघ्रं विवस्त्रौ नैव गुह्यकौ ॥ ६ ॥
तौ दृष्ट्वा महिरामत्तौ श्रीमदान्यौ सुरात्मजौ ।
तयोरनुग्रहायार्थं शापं दास्यन्निदं जगौ ॥ ७ ॥
नारद उवाच
न ह्यन्यो जुषतो जोष्यान् बुद्धिर्भ्रंशो रजोगुणः ।
श्रीमदादाभिजात्यादिर्यत्र स्त्रीधूतमासवः ॥ ८ ॥

उच्यन्ते पशवो यत्र निर्दयैरजितात्मभिः ।
 मन्यमानैरिमं देहमजराभृत्यु नश्वरम् ॥ ८ ॥
 देवसंज्ञितमध्यन्ते कृमिविद्भस्मसञ्ज्ञितम् ।
 भूतध्रुक् तदृते स्वार्थं किं वेद निरयो यतः ॥ १० ॥
 देहः किमन्नदातुः स्वं निषेक्तुर्मातुरेव य ।
 मातुः पितुर्वा भविनः केतुरग्रेः शुनोऽपि वा ॥ ११ ॥
 अेवं साधारणं देहमव्यक्तप्रभववाप्ययम् ।
 को विद्वानात्मसात्कृत्वा उच्यते जन्तून् ऋतेऽसतः ॥ १२ ॥
 असतः श्रीमदान्धस्य दारिद्र्यं परमञ्जनम् ।
 आत्मौपम्येन भूतानि दरिद्रः परमीक्षते ॥ १३ ॥
 यथा कष्टकविद्धाङ्गो जन्तोर्नेच्छति तां व्यथाम् ।
 ज्ञुवसाम्यं गतो विद्गैर्न तथाऽऽविद्धकष्टकः ॥ १४ ॥
 दरिद्रो निरुत्सतम्भो मुक्तः सर्वमदैरिड ।
 कृच्छ्रं यदृच्छयाऽऽप्नोति तद्धि तस्य परं तपः ॥ १५ ॥
 नित्यं क्षुत्क्षामदेहस्य दरिद्रस्यान्नकाङ्क्षिणः ।
 छन्द्रेयाण्यनुशुष्यन्ति सिंसापि विनिवर्तते ॥ १६ ॥
 दरिद्रस्यैव युज्यन्ते साधवः समदर्शिनः ।
 सद्भिः क्षिणोति तं तर्षं तत आराद्धिशुद्धयति ॥ १७ ॥
 साधूनां समञ्चितानां मुकुन्दयशौषिणाम् ।
 उपेक्ष्यैः किं धनस्तमभैरसद्भिरसदाश्रयैः ॥ १८ ॥
 तदहं भक्तयोर्माध्व्या वारुण्या श्रीमदान्धयोः ।
 तमो मद् उरिष्यामि स्त्रैण्योरजितात्मनोः ॥ १९ ॥
 यद्विमौ लोकापालस्य पुत्रौ भूत्वा तमःप्लुतौ ।
 न विवाससमात्मानं विजानीतः सुदुर्मदौ ॥ २० ॥
 अतोऽर्हतः स्थावरतां स्यातां नैवं यथा पुनः ।
 स्मृतिः स्थान्मत्प्रसादेन तत्रापि मदनुग्रहात् ॥ २१ ॥
 वासुदेवस्य सान्निध्यं लब्ध्वा दिव्यशरश्छते ।
 वृत्ते स्वर्लोकतां भूयो लब्धमज्जती भविष्यतः ॥ २२ ॥

श्रीशुक उवाच

येवमुक्त्वा स देवर्षिर्गतो नारायणश्रमम् ।
नलकूपरमण्डिग्रीवावासतुर्यमलार्जुनौ ॥ २३ ॥

ऋषेर्भागवतमुप्यस्य सत्यं कर्तुं वयो हरिः ।
जगाम शनकैस्तत्र यत्रास्तां यमलार्जुनौ ॥ २४ ॥

देवर्षिर्मे प्रियतमो यद्विमौ धनदात्मजौ ।
तत्तथा साधयिष्यामि यद्गीतं तन्महात्मना ॥ २५ ॥

एत्यन्तरेणार्जुनयोः कृष्णस्तु यमयोर्यथौ ।
आत्मनिर्वेशमात्रेण तिर्यग्गतमुलूपलम् ॥ २६ ॥

बालेन निष्कर्षयतान्वगुलूपलं त-
दामोदरेण तरसोत्कलिताङ्घ्रिभन्धौ
निष्पेततुः परमविक्रमितातिवेप-
स्कन्धप्रवालविटपौ कृतयण्डशब्दौ ॥ २७ ॥

तत्र श्रिया परमया कुकुभः स्फुरन्तौ
सिद्धावुपेत्य कुजयोरिव जात वेदाः
कृष्णं प्रणाम्य शिरसाभिलोकाथं
द्वाञ्जली विरजसाविदमूयतुः स्म ॥ २८ ॥

कृष्ण कृष्ण महायोगिस्त्वमाद्यः पुरुषः परः ।
व्यक्ताव्यक्तमिदं विश्वं त्रुपं ते ब्राह्मणा विदुः ॥ २९ ॥

त्वमेकः सर्वभूतानां देहास्वात्मेन्द्रियेश्वरः ।
त्वमेव कालो भगवान् विषणुरव्यय ईश्वरः ॥ ३० ॥

त्वं मलान् प्रकृतिः सूक्ष्मा रजःसत्त्वतमोभयी ।
त्वमेव पुरुषोऽध्यक्षः सर्वक्षेत्रविकारवित् ॥ ३१ ॥

गृह्यमाणैस्त्वमग्राह्यो विकारैः प्राकृतैर्गुणैः ।
को न्विडार्हति विज्ञातुं प्राक्सिद्धं गुणसंवृतः ॥ ३२ ॥

तस्मै तुभ्यं भगवते वासुदेवाय वेधसे ।
आत्मघोतगुणैश्छन्नमण्डिन्ने ब्राह्मणे नमः ॥ ३३ ॥

यस्यावतारा ज्ञायन्ते शरीरेष्वशरीरिणः ।
तैस्तैरतुल्यातिशयैर्वीर्यैर्दृष्टिष्वसङ्गतैः ॥ ३४ ॥

स भवान् सर्वलोकस्य भवाय विभवाय च ।
अवतीर्णोऽशभागेन साम्प्रतं पतिराशिषाम् ॥ ३५ ॥

नमः परमकल्याण नमः परममङ्गल ।
वासुदेवाय शान्ताय यदूनां पतये नमः ॥ ३६ ॥

अनुजानीहि नौ भूमंस्तवानुचरडिङ्गुरौ ।
दर्शनं नौ भगवत ऋषेरासीदनुग्रहात् ॥ ३७ ॥

वाणी गुणानुकथने श्रवणौ कथायां
उस्तौ य कर्मसु मनस्तव पादयोर्नः ।
स्मृत्यां शिरस्तव निवासजगत्प्राणामे
दृष्टिः सतां दर्शनेऽस्तु भवत्तनूनाम् ॥ ३८ ॥

श्रीशुक उवाच
एत्थं सङ्कीर्तितस्ताभ्यां भगवान् गोकुलेश्वरः ।
दाम्ना यो लूणले भङ्गः प्रहसन्नाड गुड्यकौ ॥ ३९ ॥

श्रीभगवानुवाच
ज्ञातं मम पुरैवैतदृषिणा करुणात्मना ।
यश्छ्नीमदान्धयोर्वाग्भिर्विभ्रंशोऽनुग्रहः कृतः ॥ ४० ॥
साधूनां समञ्चितानां सुतरां मत्कृतात्मनाम् ।
दर्शनात्रो भवेद्बन्धः पुंसोऽक्षणोः सवितुर्यथा ॥ ४१ ॥
तद्गच्छतं मत्परमौ नलकूबर सादनम् ।
सञ्जातो मयि भावो वामीप्सितः परमोऽभवः ॥ ४२ ॥

श्रीशुक उवाच
एत्युक्तौ तौ परिक्रम्य प्राणम्य च पुनः पुनः ।
भङ्गोलूणलमामन्त्र्य जग्मतुर्दृशमुत्तराम् ॥ ४३ ॥
एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संखितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे नारदशापो नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकादशोध्यायः - ११ ॥

श्रीशुक उवाच

गोपा नन्दादयः श्रुत्वा द्रुमयोः पततो रवम् ।

तत्राजगमुः कुरुश्रेष्ठ निर्घातभयशङ्किताः ॥ १ ॥

भूम्यां निपतितौ तत्र ददृशुर्मलार्जुनौ ।

अभ्रमुस्तद्विज्ञाय लक्ष्यं पतनकारणम् ॥ २ ॥

उलूभलं विकर्षन्तं दाम्ना अद्भ्यं च आलकम् ।

कस्येदं कुत आश्चर्यमुत्पातं धृति कातराः ॥ ३ ॥

आला विशुस्नेनेति तिर्यग्गतमुलूभलम् ।

विकर्षता मध्यगेन पुरुषावप्ययक्ष्मलि ॥ ४ ॥

न ते तदुक्तं जगुर्न घटेतेति तस्य तत् ।

आलस्योत्पाटनं तर्वाः केचित्सान्दिग्धचेतसः ॥ ५ ॥

उलूभलं विकर्षन्तं दाम्ना अद्भ्यं स्वमात्मजम् ।

विलोक्य नन्दः प्रहसद्भ्रमो विमुभोय च ॥ ६ ॥

गोपीभिः स्तोभितोऽनृत्यद्भगवान् आलवल्बयित् ।

उद्गायति क्वचिन्मुग्धस्तद्भ्रमो दारुयन्त्रवत् ॥ ७ ॥

अभर्ति क्वचिदाज्ञातः पीठकोन्मानपादुकम् ।

आडुक्षेपं च कुरुते स्वानां च प्रीतिमावलन् ॥ ८ ॥

दर्शयंस्तद्विदां लोक आत्मनो भृत्यवश्यताम् ।

प्रजस्योवाह वै उर्षं भगवान् आलचेष्टितैः ॥ ९ ॥

कीर्णिलि भोः कृलानीति श्रुत्वा सत्त्वरभ्युतः ।

कृलार्थी धान्यमादाय यथौ सर्वकृलप्रदः ॥ १० ॥

कृलविक्रयिणी तस्य व्युतधान्यं करद्भयम् ।

कृलैरपूरयद्भ्रमैः कृलभाण्डमपूरि च ॥ ११ ॥

सस्तिरगतं कृष्णं भग्नार्जुनमथाह्वयत् ।
रामं च रोहिणीदेवी कीडन्तं बालकैर्भृशम् ॥ १२ ॥
नोपेयातां यदाऽऽडूतौ कीडासङ्गेन पुत्रकौ ।
यशोदां प्रेषयामास रोहिणी पुत्रवत्सलाम् ॥ १३ ॥
कीडन्तं सा सुतं बालैरतिवेलं सडाग्रजम् ।
यशोदाजोडवीहृष्णं पुत्रस्नेहस्नुतस्तनी ॥ १४ ॥
कृष्ण कृष्णारविन्दाक्ष तात ओडि स्तनं पिब ।
अलं विडारैः क्षुत्क्षान्तः कीडाश्रान्तोऽसि पुत्रक ॥ १५ ॥
डे रामागच्छ ताताशु सानुजः कुलनन्दन ।
प्रातरेव कृताडारस्तद्भवान् भोक्तुमर्हति ॥ १६ ॥
प्रतीक्षते त्वां दाशार्ड भोक्ष्यमाणो प्रजाधिपः ।
ओड्यावयोः प्रियं घेडि स्वगृडान् यात बालकाः ॥ १७ ॥
धूलिधूसरिताङ्गस्त्वं पुत्र मज्जनमावड ।
जन्मर्क्षमद्य भवतो विप्रेभ्यो देडि गाः शुचिः ॥ १८ ॥
पश्य पश्य वयस्यांस्ते मातृमृष्टान् स्वलङ्कृतान् ।
त्वं च स्नातः कृताडारो विडरस्व स्वलङ्कृतः ॥ १९ ॥
धत्थं यशोदा तमशेषशेषरं
मत्वा सुतं स्नेहनिबद्धधीर्नृप ।
उस्ते गृडीत्वा सड राममभ्युतं
नीत्वा स्ववाटं कृतवत्यथोदयम् ॥ २० ॥
गोपवृद्धा मडोत्पाताननुभूय बृडदने ।
नन्दादयः समागम्य प्रजकार्यममन्त्रयन् ॥ २१ ॥
तत्रोपनन्दनामाऽऽड गोपो ज्ञानवयोऽधिकः ।
देशकालार्थतत्त्वज्ञः प्रियकृद्रामकृष्णयोः ॥ २२ ॥
उत्थातव्यमितोऽस्माभिर्गोकुलस्य छितैषिभिः ।
आयान्त्यत्र मडोत्पाता बालानां नाशडेतवः ॥ २३ ॥
मुक्तः कथञ्चिद्राक्षस्या बालघ्ना बालको ड्यसौ ।
उरेरनुगृडान्नूनमनश्चोपरि नापतत् ॥ २४ ॥

यङ्वातेन नीतोऽयं दैत्येन विपदं विधत् ।
 शिलायां पतितस्तत्र परित्रातः सुरेश्वरैः ॥ २५ ॥
 यत्र भ्रियेत द्रुमयोरन्तरं प्राप्य बालकः ।
 असावन्धतमो वापि तदप्यभ्युत्तरक्षायाम् ॥ २६ ॥
 यावदौत्पातिकोऽरिष्टो प्रजं नाभिभवदितिः ।
 तावद्भालानुपादाय यास्यामोऽन्यत्र सानुगाः ॥ २७ ॥
 वनं वृन्दावनं नाम पशव्यं नवकाननम् ।
 गोपगोपीगवां सेव्यं पुण्याद्रितृणवीरुधम् ॥ २८ ॥
 तत्तत्राद्यैव यास्यामः शकटान् युङ्क्त मा यिरम् ।
 गोधनान्यग्रतो यान्तु भवतां यदि रोचते ॥ २९ ॥
 तश्छुत्वैकधियो गोपाः साधु साध्विति वादिनः ।
 प्रजान् स्वान् स्वान् समायुज्य ययू रूढपरिच्छदाः ॥ ३० ॥
 वृक्षान् बालान् स्त्रियो राजन् सर्वोपकरणानि य ।
 अनस्स्वारोप्य गोपाला यत्ता आत्तशरासनाः ॥ ३१ ॥
 गोधनानि पुरस्कृत्य शङ्खगाण्ण्यपूर्य सर्वतः ।
 तूर्यधोषेण मडता ययुः सङ्गपुरोडिताः ॥ ३२ ॥
 गोप्यो रूढरथा नूलकुयङ्कुमकान्तयः ।
 कृष्णलीला जगुः प्रीता निष्कण्ठयः सुवाससः ॥ ३३ ॥
 तथा यशोदारोडिण्यावेकं शकटमास्थिते ।
 रेजतुः कृष्णारामाभ्यां तत्तथाश्रवणोत्सुके ॥ ३४ ॥
 वृन्दावनं सम्प्रविश्य सर्वकालसुभावलम् ।
 तत्र यङ्कुर्जगवांसं शकटैरर्धचन्द्रवत् ॥ ३५ ॥
 वृन्दावनं गोवर्धनं यमुनापुलिनानि य ।
 वीक्ष्यासीदुत्तमा प्रीती राममाधवयोर्नृप ॥ ३६ ॥
 अयं प्रजैकसां प्रीतिं यच्छन्तौ बालयेष्टितैः ।
 कलवाङ्कयैः स्वकालेन वत्सपालौ अभूवतुः ॥ ३७ ॥
 अविदूरे प्रजम्बुवः सङ्गोपालदारकैः ।
 यारयामासतुर्वत्सान् नानाकीडापरिच्छदौ ॥ ३८ ॥

क्वचिद्वाद्यतो वेणुं क्षेपाणैः क्षिपतः क्वचित् ।
 क्वचित्पादैः किङ्किणीभिः क्वचित्कुत्रिमगोवृषैः ॥ ३९ ॥
 वृषायमाशौ नर्दन्तौ युयुधाते परस्परम् ।
 अनुकृत्य रुतैर्जन्तूश्चैरतुः प्राकृतौ यथा ॥ ४० ॥
 कदाचिद्यमुनातीरे वत्सांश्चारयतोः स्वकैः ।
 वयस्यैः कृष्णबलयोर्जिघांसुर्द्वैत्य आगमत् ॥ ४१ ॥
 तं वत्सद्विपिणं वीक्ष्य वत्सयूथगतं हरिः ।
 दर्शयन् बलदेवाय शनैर्मुग्धं ध्रुवसदत् ॥ ४२ ॥
 गृहीत्वापरपादाभ्यां सडलाङ्गुलमभ्युतः ।
 भ्रामयित्वा कपित्थात्रे प्राडिणोद्गतञ्जिवितम् ।
 स कपित्थैर्मडाकायः पात्यमानैः पपात ७ ॥ ४३ ॥
 तं वीक्ष्य विस्मिता बालाः शशंसुः साधु साध्विति ।
 देवाश्च परिसन्तुष्टा बभूवुः पुष्पवर्षिणः ॥ ४४ ॥
 तौ वत्सपालकौ भूत्वा सर्वलोकैकपालकौ ।
 सप्रातराशौ गोवत्सांश्चारयन्तौ विचैरतुः ॥ ४५ ॥
 स्वं स्वं वत्सकुलं सर्वे पाययिष्यन्त अकदा ।
 गत्वा जलाशयाभ्याशं पाययित्वा पपुर्जलम् ॥ ४६ ॥
 ते तत्र दृष्टुर्बाला मडासत्त्वमवस्थितम् ।
 तत्रसुर्वजनिर्भिन्नं गिरेः शृङ्गमिव व्युतम् ॥ ४७ ॥
 स वै बको नाम मडानसुरो बकद्विपुङ्गुः ।
 आगत्य सडसा कृष्णं तीक्ष्णतुण्डोऽग्रसङ्घली ॥ ४८ ॥
 कृष्णं मडाबकग्रस्तं दृष्ट्वा रामाद्योऽर्भकाः ।
 बभूवुरिन्द्रियाणीव विना प्राणं विचेतसः ॥ ४९ ॥
 तं तालुमूलं प्रदलन्तमग्निव-
 द्रोपालसूनुं पितरं जगद्गुरोः ।
 यच्छर्दं सद्योऽतिरुषाक्षतं बक-
 स्तुण्डेन लन्तुं पुनरभ्यपद्यत ॥ ५० ॥

तमापतन्तं स निगृह्य तुष्टयो-
र्दोष्यां बकं कंससभं सतां पतिः ।

पश्यत्सु आलेषु ददार वीलया
मुदावडो वीरएवद्विवौकसाम् ॥ ५१ ॥

तदा अकारिं सुरलोकवासिनः
समाकिरन् नन्दनमल्लिकादिभिः ।
समीडिरे चानकशङ्भसंस्तवै-
स्तद्भिक्ष्य गोपालसुता विसिस्मिरे ॥ ५२ ॥

मुक्तं अकास्यादुपलभ्य आलका
रामाद्यः प्राणामिवेन्द्रियो गाणः ।
स्थानागतं तं परिरभ्य निर्वृताः
प्राणीय वत्सान् प्रजमेत्य तज्जगुः ॥ ५३ ॥

श्रुत्वा तद्विस्मिता गोपा गोप्यश्चातिप्रियादृताः ।
प्रेत्यागतमिवौत्सुक्यादैक्षन्त तृषितेक्षाणाः ॥ ५४ ॥

अडो अतास्य आलस्य अडवो मृत्यवोऽभवन् ।
अप्यासीद्विप्रियं तेषां कृतं पूर्वं यतो भयम् ॥ ५५ ॥

अथाप्यभिलवन्त्येनं नैव ते धोरदर्शनाः ।
जिघांसयैनमासाद्य नश्यन्त्यग्नौ पतद्गवत् ॥ ५६ ॥

अडो ब्रह्मविदां वायो नासत्याः सन्ति कर्त्तवित् ।
गर्गो यदाड भगवाननवभावि तथैव तत् ॥ ५७ ॥

एति नन्दाद्यो गोपाः कृष्णरामकथां मुदा ।
कुर्वन्तो रममाणश्च नाविन्दन् भववेदनाम् ॥ ५८ ॥

अेवं विडारैः कौमारैः कौमारं जडतुर्ब्रजे ।
निलायनैः सेतुबन्धैर्भर्कटोत्पलवनादिभिः ॥ ५९ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे वत्सबकवधो नमैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वादशोऽध्यायः - १२ ॥

श्रीशुक उवाच

क्वचिद्भनाशाय मनो दधद्ब्रजा-

त्प्रातःसमुत्थाय वयस्यवत्सपान् ।

प्रबोधयञ्छृङ्गरेण यारुणा

विनिर्गतो वत्सपुरःसरो हरिः ॥ १ ॥

तेनैव साकं पृथुकाः सलस्रशः

स्निग्धाः सुशिखेत्रविषाणवेणवः ।

स्वान्स्वान्सलस्रोपरि सङ्घ्ययान्वितान्

वत्सान् पुरस्कृत्य विनिर्ययुर्मुदा ॥ २ ॥

कृष्णवत्सैरसङ्घ्यातैर्यथीकृत्य स्ववत्सकान् ।

यारयन्तोऽर्भलीलामिर्विजडुस्तत्र तत्र च ॥ ३ ॥

हृलप्रवालस्तभकसुमनःपिच्छधातुभिः ।

कायगुञ्जामणिस्वर्णभूषिता अप्यभूषयन् ॥ ४ ॥

मुष्णन्तोऽन्योन्यशिख्यादीन् ज्ञातानाराख्य चिक्षिपुः ।

तत्रत्याश्च पुनर्दूराद्भ्रसन्तश्च पुनर्ददुः ॥ ५ ॥

यद्वि दूरं गतः कृष्णो वनशोभेक्षायाम् तम् ।

अलं पूर्वमलं पूर्वमिति संस्पृश्य रेमिरे ॥ ६ ॥

केचिद्भेषून् वादयन्तो ध्मान्तः शृङ्गाणि केयन ।

केचिद्भृङ्गैः प्रगायन्तः कूजन्तः कोकिलैः परे ॥ ७ ॥

विच्छायाभिः प्रधावन्तो गच्छन्तः साधु लंसकैः ।

भकैरुपविशन्तश्च नृत्यन्तश्च कलापिभिः ॥ ८ ॥

विकर्षन्तः कीशबालानारोहन्तश्च तैर्दुमान् ।

विकुर्वन्तश्च तैः साकं प्लवन्तश्च पलाशिषु ॥ ९ ॥

साकं भेकैर्विलङ्घन्तः सरित्प्रस्रवसम्प्लुताः ।

विलसन्तः प्रतिच्छायाः शपन्तश्च प्रतिस्वनान् ॥ १० ॥

एत्थं सतां ब्रह्मसुभानुभूत्या
 दास्यं गतानां परदैवतेन ।
 मायाश्रितानां नरदारकेषु
 साकं विजडुः कृतपुण्यपुञ्जाः ॥ ११ ॥

यत्पादपांसुर्बहुजन्मकृच्छ्रतो
 धृतात्मभिर्योगिभिरप्यलभ्यः ।
 स अत्र यद्दृग्विषयः स्वयं स्थितः
 किं वक्ष्यते दिष्टमतो प्रजौकसाम् ॥ १२ ॥

अथाधनामाभ्यपतन्महासुर-
 स्तेषां सुभकीऽनवीक्षाणाक्षमः ।
 नित्यं यदन्तर्निज्जुवितेषुभिः
 पीतामृतैरप्यमरैः प्रतीक्ष्यते ॥ १३ ॥

दृष्ट्वार्भकान् कृष्णामुभानघासुरः
 कंसानुशिष्टः स बकीभकानुजः ।
 अयं तु मे सोदरनाशकृत्तयो-
 र्द्वयोर्ममैतं सभलं लनिष्ये ॥ १४ ॥

अत्रे यदा मत्सुलुटोस्तिलापाः
 कृतास्तदा नष्टसमा प्रजौकसः ।
 प्राणो गते वर्षसु का नु सिन्ता
 प्रजासवः प्राणभृतो छि ये ते ॥ १५ ॥

एति व्यवस्थाजगरं बृहद्भुः
 स योजनायाममलाद्रिपीवरम् ।
 धृत्वाद्भुतं व्यात्तगुडाननं तदा
 पथि व्यशेत असनाशया भलः ॥ १६ ॥

धराधरोष्ठो जलदोत्तरोष्ठो
 ध्यानान्तो गिरिशृङ्गदंष्ट्रः ।
 ध्वान्तान्तरास्थो वितताध्वजिह्वः
 परुषानिलश्चासद्वेक्षणोष्णः ॥ १७ ॥

दृष्ट्वा तं तादृशं सर्वे मत्वा वृन्दावनश्रियम् ।
 व्यात्ताजगरतुण्डेन ल्युत्प्रेक्षन्ते स्म लीलया ॥ १८ ॥

अलो मित्राणि गदत सत्वकूटं पुरःस्थितम् ।
 अस्मत्सङ्ग्रसनव्यात्तव्यालतुण्डायते न वा ॥ १९ ॥
 सत्यमर्ककरारक्तमुत्तरालनुवद्धनम् ।
 अधरालनुवद्गोधस्तप्रतिच्छाययारुणम् ॥ २० ॥
 प्रतिस्पर्धते सूक्तित्यां सव्यासव्ये नगोदरे ।
 तुङ्गशङ्खगालयोऽप्येतास्तद्दंष्ट्राभिश्च पश्यत ॥ २१ ॥
 आस्तृतायाममार्गोऽयं रसनां प्रतिगर्जति ।
 अेषामन्तर्गतं ध्वान्तमेतदध्यन्तराननम् ॥ २२ ॥
 दावोष्णपश्वातोऽयं श्वासवद्भाति पश्यत ।
 तद्गधसत्वदुर्गन्धोऽध्यन्तरामिषगन्धवत् ॥ २३ ॥
 अस्मान् किमत्र ग्रसिता निविष्टा-
 नयं तथा येद्धकवद्धिनःक्षयति ।
 क्षाणानेनेति बकार्युशन्मुषं
 वीक्ष्योद्धसन्तः करताऽनैर्ययुः ॥ २४ ॥
 त्वं मिथोऽतथ्यमतजृञ्जामाषितं
 श्रुत्वा विचिन्त्येत्यमृषा मृषायते ।
 रक्षो विदित्वाप्लिलभूतलृत्स्थितः
 स्वानां निरोद्धुं भगवान् मनो दधे ॥ २५ ॥
 तावत्प्रविष्टास्त्वसुरोदरान्तरं
 परं न गीर्षाः शिशवः सवत्साः ।
 प्रतीक्षमाणेन बकारिवेशनं
 उतस्वकान्तस्मरणेन रक्षसा ॥ २६ ॥
 तान् वीक्ष्य कृष्णः सकलाभयप्रदो
 ऽयनन्धनाथान् स्वकरादवय्युतान् ।
 दीनांश्च मृत्योर्जठराग्निघासान्
 धृष्टार्दितो दिष्टकृतेन विस्मितः ॥ २७ ॥
 कृत्यं किमत्रास्य भलस्य ज्ञवनं
 न वा अमीषां य सतां विडिंसनम् ।

द्वयं कथं स्यादिति संविचिन्त्य तत्
 ज्ञात्वाविशत्तुष्टमशेषदृग्धरिः ॥ २८ ॥
 तदा धनच्छदा देवा भयाद्वा लेति युक्कुशुः ।
 जलृषुर्ये यं कंसाधाः कौशापास्त्वघबान्धवाः ॥ २९ ॥
 तच्छ्रुत्वा भगवान् कृष्णस्त्वव्ययः सार्भवत्सकम् ।
 यूर्णोऽपि कीर्षोरात्मानं तरसा ववृधे गले ॥ ३० ॥
 ततोऽतिकायस्य निरुद्धमार्गिणो
 ङ्युद्गोर्णोर्णदृष्टेर्भ्रमतस्त्वितस्ततः ।
 पूर्णोऽन्तरङ्गे पवनो निरुद्धो
 मूर्धन् विनिष्पाट्य विनिर्गतो बलिः ॥ ३१ ॥
 तेनैव सर्वेषु बलिर्गतेषु
 प्राणेषु वत्सान् सुलुदः परेतान् ।
 दृष्ट्या स्वयोत्थाप्य तदन्वितः पुन-
 र्वङ्गान्मुकुन्दो भगवान् विनिर्यथौ ॥ ३२ ॥
 पीनालिभोगोत्थितमद्भुतं मल-
 ज्जयोतिः स्वधाम्ना ज्वलयद्विशो दश ।
 प्रतीक्ष्य भेदवस्थितमीश निर्गमं
 विवेश तस्मिन् भिषतां द्विवौकसाम् ॥ ३३ ॥
 ततोऽतिदुष्टाः स्वकृतोऽकृतार्थान्
 पुष्पैः सुरा अभ्सरसश्च नर्तनैः ।
 गीतैः सुगा वाद्यधराश्च वाद्यकैः
 स्तवैश्च विप्रा जयनिःस्वनेर्गणाः ॥ ३४ ॥
 तदद्भुतस्तोत्रसुवाद्यगीतिका-
 जयादिनैकोत्सवमङ्गलस्वनान् ।
 श्रुत्वा स्वधाम्नोऽन्त्यज आगतोऽचिरात्
 दृष्ट्वा मलीशस्य जगाम विस्मयम् ॥ ३५ ॥
 राजन्नाजगरं यर्मं शुष्कं वृन्दावनेऽद्भुतम् ।
 प्रजौकसां बलुतिथं बभूवाकीडगह्वरम् ॥ ३६ ॥
 अेतत्कौमारजं कर्म उरैरात्मालिभोक्षणम् ।

मृत्योः पौगाण्डके बाला दृष्ट्वोयुर्विस्मिता प्रजे ॥ ३७ ॥

नैतद्विचित्रं मनुजार्भमायिनः

परावराणां परमस्य वेधसः ।

अधोऽपि यत्स्पर्शनधौतपातकः

प्रापात्मसाग्यं त्वसतां सुदुर्लभम् ॥ ३८ ॥

सकृधदङ्गप्रतिमान्तराडिता

मनोमयी भागवतीं ददौ गतिम् ।

स शेव नित्यात्मसुभानुभूत्यभि-

व्युदस्तमायोऽन्तर्गतो डि किं पुनः ॥ ३९ ॥

सूत उवाच

एत्थं द्विजा यादवदेवदत्तः

श्रुत्वा स्वरातुश्चरितं विचित्रम् ।

पप्रच्छ भूयोऽपि तदेव पुण्यं

वैयासकिं यन्निगृहीतयेताः ॥ ४० ॥

राजोवाच

ब्रह्मन् कालान्तरकृतं तत्कालीनं कथं भवेत् ।

यत्कौमारे हरिकृतं जगुः पौगाण्डकेऽर्भकाः ॥ ४१ ॥

तद्भ्रूडि मे मलायोगिन् परं कौतूहलं गुरो ।

नूनमेतद्दरेरेव माया भवति नान्यथा ॥ ४२ ॥

वयं धन्यतमा लोके गुरोऽपि क्षत्रबन्धवः ।

यत्पिबामो मुहुस्तवतः पुण्यं कृष्णकथामृतम् ॥ ४३ ॥

सूत उवाच

एत्थं स्म पृष्टः स तु भादरायणि-

स्तत्स्मारितानन्तर्दृताभिलेन्द्रियः ।

कृष्णात्पुनर्लब्धबडिर्दृशिः शनैः

प्रत्याह तं भागवतोत्तमोत्तम ॥ ४४ ॥

एति श्रीमद्भागवते मलापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां दशमस्कन्धे पूर्वार्धे द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रयोदशोऽध्यायः - १३ ॥

श्रीशुक उवाच

साधु पृष्टं महाभाग त्वया भागवतोत्तम ।

यन्नूतनयसीशस्य शृण्वन्नपि कथां मुहुः ॥ १ ॥

सतामयं सारभृतां निसर्गो

यदर्थवाणीश्रुतियेतसामपि ।

प्रतिक्षाणं नव्यवदव्युत्स्य यत्

स्त्रिया विटानामिव साधुवार्ता ॥ २ ॥

शृणुष्ववहितो राजन्नपि गुह्यं वदामि ते ।

भूयुः स्निग्धस्य शिष्यस्य गुरवो गुह्यमप्युत ॥ ३ ॥

तथाघवदनाम्त्यो रक्षित्वा वत्सपालकान् ।

सरित्पुलिनमानीय भगवानिदमब्रवीत् ॥ ४ ॥

अहोऽतिरम्यं पुलिनं वयस्याः

स्वडेक्सिम्पन्मूढुलाच्छवालुकम् ।

स्फुटत्सरोगन्धलुतालिपत्रिक-

ध्वनिप्रतिध्वानलसद्द्रुमाकुलम् ॥ ५ ॥

अत्र भोक्तव्यमस्माभिर्द्विवा रुढं क्षुधार्द्विताः ।

वत्साः समीपेऽपः पीत्वा यरन्तु शनैस्तृणाम् ॥ ६ ॥

तथेति पाययित्वार्भा वत्सानारुध्य शाद्धले ।

मुक्त्वा शिक्यानि बुभुजुः समं भगवता मुदा ॥ ७ ॥

कृष्णस्य विष्वक्पुरुःराजिमण्डलै-

रभ्याननाः कुल्लदृशो प्रजार्भकाः ।

सहोपविष्टा विपिने विरेजु-

श्रुदा यथाम्भोरुडकर्षिकायाः ॥ ८ ॥

डेचित्पुष्पैर्द्वैः डेचित्पल्लवैरकुट्टैः कुलैः ।

शिगिभिस्त्वगिभिर्दृषद्भिश्च बुभुजुः कृतभाजनाः ॥ ८ ॥

सर्वे मिथो दर्शयन्तः स्वस्वभोजयस्वियं पृथक् ।

उसन्तो ङासयन्तश्चाभ्यवजङ्गुः सङ्घेश्वराः ॥ १० ॥

भिभ्रद्रेणुं जठरपटयोः शृङ्गवेत्रे च कक्षे

वामे पाणौ मसृण्डकवलं तत्कृलान्यङ्गुलीषु ।

तिष्ठन्मध्ये स्वपरिसुद्धो ङासयन् नर्मभिः स्वैः

स्वर्गे लोके मिषति बुभुजे यज्ञभुग्भालकेलिः ॥ ११ ॥

भारतैवं वत्सपेषु भुञ्जानेष्वभ्युतात्मसु ।

वत्सास्त्वन्तर्जने दूरे विविशुस्तृणालोमिताः ॥ १२ ॥

तान् दृष्ट्वा भयसन्नस्तानूये कृष्णोऽस्य भीभयम् ।

मित्राण्याशान्मा विरभतेऽनेष्ये वत्सकानडम् ॥ १३ ॥

धृत्युक्तवाद्भिर्दरीकुञ्जगबिरेष्यात्मवत्सकान् ।

विचिन्वन् भगवान् कृष्णः सपाण्डिकवलौ ययौ ॥ १४ ॥

अभभोजन्मजनिस्तदन्तरगतो मायार्भकस्येशितुः

द्रष्टुं मञ्जु मडित्वमन्यदपि तद्भ्रत्सानितो वत्सपान् ।

नीत्वान्यत्र कुडुद्रडान्तरदधात्पेऽवस्थितो यः पुरा

दृष्ट्वाघासुरभोक्षाणं प्रभवतः प्राभः परं विस्मयम् ॥ १५ ॥

ततो वत्सानदृष्ट्वैत्य पुलिनेऽपि च वत्सपान् ।

उभावपि वने कृष्णो विचिकाय समन्ततः ॥ १६ ॥

क्वाप्यदृष्ट्वान्तर्विपिने वत्सान् पालांश्च विश्ववित् ।

सर्वं विधिदृतं कृष्णः सडसावजगाम उ ॥ १७ ॥

ततः कृष्णो मुदं कर्तुं तन्मातृणां च कस्य च ।

उभयायितमात्मानं यडे विश्वकृदीश्वरः ॥ १८ ॥

यावद्भ्रत्सपवत्सकाल्यकवपुर्यावत्तराङ्घ्यादिकं

यावद्यष्टिविषाणवेणुदलशिग्यावद्भिभूषाम्भरम् ।

यावच्छीलगुणाभिधाकृतिययो यावद्भिडारादिकं

सर्वं विषरुमयं गिरोऽङ्गवदजः सर्वस्वरूपो जभौ ॥ १९ ॥

स्वयमात्माऽऽत्मगोवत्सान् प्रतिवार्यात्मवत्सपैः ।

कीडन्नात्मविडारैश्च सर्वात्मा प्राविशद्गजम् ॥ २० ॥

तत्तद्भ्रतान् पृथङ्नीत्वा तत्तद्गोष्ठे निवेश्य सः ।

तत्तदात्माभवद्गजंस्तत्तत्सन्न प्रविष्टवान् ॥ २१ ॥

तन्मातरो वेणुरवत्वरोत्थिता

उत्थाप्य द्यौर्भिः परिरभ्य निर्भरम् ।

स्नेहस्तुतस्तन्यपयःसुधासवं

मत्वा परं ब्रह्म सुतानपाययन् ॥ २२ ॥

ततो नृपोन्मर्दनमज्जलेपना-

लङ्काररक्षातिलकाशनादिभिः ।

संलालितः स्वाचरितैः प्रलर्षयन्

सायं गतो यामयमेन माधवः ॥ २३ ॥

गावस्ततो गोष्ठमुपेत्य सत्वरं

डुङ्गारघोषैः परिलूतसङ्गतान् ।

स्वकान्स्वकान्वत्सतरानपायय-

न्मुहुर्लिङ्गन्त्यः स्रवदौघसं पयः ॥ २४ ॥

गोगोपीनां मातृतास्मिन् सर्वा स्नेहर्षिकां विना ।

पुरोवदास्वपि लरेस्तोकता मायया विना ॥ २५ ॥

प्रज्जैकसां स्वतोकेषु स्नेहवल्याब्धमन्वहम् ।

शनैर्निःसीम ववृधे यथा कृष्णे त्वपूर्ववत् ॥ २६ ॥

धृत्थमात्माऽऽत्मनाऽऽत्मानं वत्सपालभिषेण सः ।

पालयन् वत्सपो वर्षं चिकीडे वनगोष्ठयोः ॥ २७ ॥

अेकदा चारयन् वत्सान् सरामो वनमाविशत् ।

पञ्चषासु त्रियामासु ङायनापूरणीष्वजः ॥ २८ ॥

ततो विदूराच्यरतो गावो वत्सानुपप्रजम् ।

गोवर्धनाद्रिशिरसि चरन्त्यो ददृशुस्तृणम् ॥ २९ ॥

दृष्ट्वाथ तत्स्नेहवशोऽस्मृतात्मा

स गोप्रजोऽत्यात्मपदुर्गमार्गः ।

द्विपालकुङ्करीव उदास्यपुच्छो-

ऽगाद्भुङ्कुतैरासुपया जवेन ॥ ३० ॥

समेत्य गावोऽधो वत्सान् वत्सवत्योऽप्यपाययन् ।

गिलन्त्येव याऽङ्गानि लिङ्गन्त्यः स्वधीसं पयः ॥ ३१ ॥

गोपास्तद्रोधनायासमौघ्यलज्जोरुमन्युना ।

दुर्गाध्वकुच्छ्रतोऽभ्येत्य गोवत्सैर्ददृशुः सुतान् ॥ ३२ ॥

तदीक्षाणोत्प्रेमरसाप्लुताशया

जातानुरागा गतमन्यवोऽर्भकान् ।

उदृढ्य द्योर्भिः परिरभ्य मूर्धनि

घ्राणैरवापुः परमां मुदं ते ॥ ३३ ॥

ततः प्रवयसो गोपास्तोकाश्लेषसुनिर्वृताः ।

कृच्छ्राञ्छनैरपगतास्तदनुस्मृत्युदश्रवः ॥ ३४ ॥

प्रजस्य रामः प्रेमर्धेर्वीक्ष्यौत्कण्ठयमनुक्षाणाम् ।

भुक्तस्तनेष्वपत्येष्वप्युत्तुविद्विन्तयत् ॥ ३५ ॥

डिमेतददृभुतमिव वासुदेवेऽपिवात्मनि ।

प्रजस्य सात्मनस्तोऽेष्वपूर्वं प्रेम वर्धते ॥ ३६ ॥

केयं वा कुत आयाता दैवी वा नार्युतासुरी ।

प्रायो मायास्तु मे भर्तुर्नान्या मेऽपि विमोहिनी ॥ ३७ ॥

एति सञ्चिन्त्य दशाहो वत्सान् सवयसानपि ।

सर्वानायष्ट वैकुण्ठं यक्षुषा वयुनेन सः ॥ ३८ ॥

नैते सुरेशा ऋषयो न यैते

त्वमेव भासीश भिदाश्रयेऽपि ।

सर्वं पृथक्त्वं निगमात्तथं वदे-

त्युक्तेन वृत्तं प्रभुणा बलोऽवैत् ॥ ३९ ॥

तावदेत्यात्मभूरात्ममानेन त्रुट्यनेहसा ।

पुरोवदष्टं कीडन्तं ददृशे सकलं हरिम् ॥ ४० ॥

यावन्तो गोकुले बालाः सवत्साः सर्वे एव हि ।

मायाशये शयाना मे नाद्यापि पुनरुत्थिताः ॥ ४१ ॥

एत एतेऽत्र कुत्रत्या मन्मायामोहितेतरैः ।

तावन्त एव तत्राब्दं कीडन्तो विष्णुना समम् ॥ ४२ ॥

एवमेतेषु भेदेषु चिरं ध्यात्वा स आत्मभूः ।

सत्याः के कतरे नेति ज्ञातुं नेष्टे कथञ्चन ॥ ४३ ॥

एवं सम्भोडयन् विष्णुं विमोहं विश्वभोहनम् ।

स्वयैव माययाजोऽपि स्वयमेव विमोहितः ॥ ४४ ॥

तभ्यां तमोवन्नैडारं षधोतार्थिरिवाडनि ।

मडतीतरमायैश्वर्यं निडन्त्यात्मनि युञ्जतः ॥ ४५ ॥

तावत्सर्वं वत्सपालाः पश्यतोऽजस्य तत्क्षणात् ।

व्यदृश्यन्त धनश्यामाः पीतकौशेयवाससः ॥ ४६ ॥

यतुर्भुजाः शङ्खयङ्कगदाराञ्जवपाणयः ।

किरीटिनः कुण्डलिनो डारिणो वनमालिनः ॥ ४७ ॥

श्रीवत्साङ्गदोऽरत्नकम्बुकडुणपाणयः ।

नूपुरैः कटकैर्भाताः कटिसूत्राङ्गुलीयकैः ॥ ४८ ॥

आङ्घ्रिमस्तकमापूर्णास्तुवसीनवदामभिः ।

कोमलैः सर्वगात्रेषु भूरि पुण्यवदर्पितैः ॥ ४९ ॥

चन्द्रिकाविशदस्मेरैः सारुणापाङ्गुवीक्षितैः ।

स्वकार्यानामिव रजःसत्त्वाभ्यां सृष्टपालकाः ॥ ५० ॥

आत्माद्विस्तम्भपर्यन्तैर्मूर्तिमद्भिश्चरायरैः ।

नृत्यगीताधनेकार्णैः पृथङ्पृथङ्गुपासिताः ॥ ५१ ॥

अणिमाद्यैर्मडिमभिरजाद्याभिरिवभूतिभिः ।

यतुर्विशतिभिस्तत्त्वैः परीता मडदाद्विभिः ॥ ५२ ॥

कालस्वभावसंस्कारकामकर्मगुणाद्विभिः ।

स्वमडिध्वस्तमडिभिर्मूर्तिमद्भिरुपासिताः ॥ ५३ ॥

सत्यज्ञानानन्तानन्दमात्रैकरसमूर्तयः ।

अस्युष्टभूरिमाडात्म्या अपि ङ्युपनिषद्दृशाम् ॥ ५४ ॥

एवं सकृद्दृष्टाः परब्रह्मात्मनोऽपिलान् ।

यस्य भासा सर्वमिदं विभाति सयरायरम् ॥ ५५ ॥

ततोऽतिक्रुतुकोद्धृतस्तिमितैकादशेन्द्रियः ।
 तद्भ्राम्नाभूदजस्तूष्णीं पूर्वव्यन्तीव पुत्रिका ॥ ५६ ॥
 एतीरेशेऽतर्क्ये निजमखिमनि स्वप्रमितिके
 परत्राजतोऽतन्निरसनमुष्मज्जमकमितौ ।
 अनीशेऽपि द्रष्टुं किमिदमिति वा मुञ्चति सति
 यच्छादाजो ज्ञात्वा सपदि परमोऽजजवनिकाम् ॥ ५७ ॥
 ततोऽर्वाङ्प्रतिलब्धाक्षः कः परेतवदुत्थितः ।
 कृच्छ्राद्गुन्मील्य वै दृष्टीरायष्टेदं सहात्मना ॥ ५८ ॥
 सपद्येवाभितः पश्यन् दिशोऽपश्यत्पुरः स्थितम् ।
 वृन्दावनं जनाञ्जुव्यद्रुमाकीर्णं समाप्रियम् ॥ ५९ ॥
 यत्र नैसर्गदुर्वैराः सहासन् नृमृगादयः ।
 मित्राणीवाजितावासद्रुतरुर्तर्षकादिकम् ॥ ६० ॥
 तत्रोद्भूतपशुपवंशशिशुत्वनाट्यं
 भ्राम्नाद्भयं परमनन्तमगाधबोधम् ।
 वत्सान् सप्तीनिव पुरा परितो विचिन्व-
 टेकं सपाणिकवलं परमेष्ठययष्ट ॥ ६१ ॥
 दृष्ट्वा त्वरेण निजधोरणतोऽवतीर्थं
 पृथ्व्यां वपुः कनकदण्डमिवाभिपात्य ।
 स्मृष्ट्वा यतुर्भुङ्कुटकोटिभिरङ्घ्रियुग्मं
 नत्वा मुदश्रुसुजलैरकृताभिषेकम् ॥ ६२ ॥
 उत्थायोत्थाय कृष्णस्य चिरस्य पादयोः पतन् ।
 आस्ते मखित्वं प्राग्दृष्टं स्मृत्वा स्मृत्वा पुनः पुनः ॥ ६३ ॥
 शनैरथोत्थाय विभृज्य लोचने
 मुकुन्दमुद्गीक्ष्य विनम्रकन्धरः ।
 कृताञ्जलिः प्रश्रयवान् समाहितः
 सवेपथुर्गद्गदयैलतेलया ॥ ६४ ॥
 एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्दशोऽध्यायः - १४ ॥

ब्रह्मोवाच

नौमीज्य तेऽन्नवपुषे तडिदम्बराय
गुञ्जावतंसपरिपिच्छलसन्मुभाय ।
वन्यस्रजे कवलवेत्रविषाणवेणु-
लक्ष्मत्रिये मृदुपदे पशुपाङ्गजाय ॥ १ ॥

अस्यापि देव वपुषो मदनुग्रहस्य
स्वेच्छामयस्य न तु भूतमयस्य कोऽपि ।
नेशे मलि त्ववसितुं मनसाऽऽन्तरेण
साक्षात्तवैव किमुतात्मसुभानुभूतेः ॥ २ ॥

ज्ञाने प्रयासमुदपास्य नमन्त श्रेव
श्रुवन्ति सन्मुभरितां भवदीयवार्ताम् ।
स्थाने स्थिताः श्रुतिगतां तनुवाञ्मनीभिः
ये प्रायशोऽजित जितोऽप्यसि तैस्त्रिलोक्याम् ॥ ३ ॥

श्रेयःसृति/सृतिं भक्तिमुदस्य ते विभो
द्विलश्यन्ति ये केवलबोधलब्धये ।
तेषामसौ क्लेशल श्रेव शिष्यते
नान्यद्यथा स्थूलतुषावघातिनाम् ॥ ४ ॥

पुरेऽन्नमन् भवोऽपि योगिन-
स्त्वदपितेऽन्निजकर्मलब्धया ।
विबुध्य भक्त्यैव कथोपनीतया
प्रपेदिरेऽञ्जोऽय्युत ते गतिं पराम् ॥ ५ ॥

तथापि भूमन् मणिमागुणस्य ते
विबोद्धुमर्हत्यमलान्तरात्मभिः ।
अविड्धियात्स्वानुभवाद्गुणतो
द्वयनन्यबोध्यात्मतया न यान्यथा ॥ ६ ॥

गुणात्मनस्तेऽपि गुणान् विमातुं
 छितावतीर्णस्थ ५ षशिरेऽस्य ।
 कालेन यैर्वा विमिताः सुकल्पै-
 र्भूपांसवः भे मिळिका धुभासाः ॥ ७ ॥

तत्तेऽनुकम्पां सुसमीक्षमाणो
 भुञ्जान एवात्मकृतं विपाकम् ।
 दुर्द्राग्वपुर्भिर्विदधत्रमस्ते
 श्रुवेत यो मुक्तिपदे स दायभाक् ॥ ८ ॥

पश्येश मेऽनार्थमनन्त आद्ये
 परात्मनि त्वय्यपि मायिमायिनि ।
 मायां वितत्येक्षितुमात्मवैभवं
 ऽयं डियानैश्छमिवायिरग्रौ ॥ ९ ॥

अतः क्षमस्वाय्युत मे रजोभुवो
 ऽयजानतस्त्वत्पृथगीशमानिनः ।
 अजावलेपा-धतमोऽन्धयक्षुष
 अेषोऽनुकम्प्यो मयि नाथवानिति ॥ १० ॥

क्वाळं तमोमलदलदुष्प्रयराग्निवारु-
 संवेष्टिताऽदघटसप्तवितस्तिडायाः ।
 क्वेदृग्विधाविगणितार्पराणुयथा-
 वाताध्वरोमविवरस्य य ते मळित्वम् ॥ ११ ॥

उत्क्षेपाणं गर्भगतस्य पादयोः
 किं कल्पते मातुरधोक्षजागसे ।
 किमस्तिनास्तिव्यपदेशभूषितं
 तवास्ति कुक्षेः डियदध्यनन्तः ॥ १२ ॥

जगत्प्रयान्तोदधिसम्मलवोदे
 नारायणस्योदरनाभिनावात् ।
 विनिर्गतोऽजस्त्विति वाङ्मन वै मृषा
 डिन्त्वीश्वर त्वन्न विनिर्गतोऽस्मि ॥ १३ ॥

नारायणस्त्वं न छि सर्वदृढिना-
 मात्मास्यधीशाभिललोऽसाक्षी ।

નારાયણોડઙ્ગં નરભૂજલાયનાત્
તથ્યાપિ સત્યં ન તવૈવ માયા ॥ ૧૪ ॥

તચ્ચેજ્જલસ્યં તવ સજ્જગદ્ગુપુઃ
કિં મે ન દૃષ્ટં ભગવંસ્તદૈવ ।
કિં વા સુદૃષ્ટં હૃદિ મે તદૈવ
કિં નો સપદૈવ પુનર્વ્યદર્શિ ॥ ૧૫ ॥

અત્રૈવ માયાધમનાવતારે
હ્યસ્ય પ્રપગ્ચસ્ય બહિઃ સ્ફુટસ્ય ।
કૃત્સ્નસ્ય ચાન્તર્જઠરે જનન્યા
માયાત્વમેવ પ્રકટીકૃતં તે ॥ ૧૬ ॥

યસ્ય કુક્ષાવિદં સર્વં સાત્મં ભાતિ યથા તથા ।
તત્ત્વથાપીહ તત્સર્વં કિમિદં માયયા વિના ॥ ૧૭ ॥

અઘૈવ ત્વદૃતેડસ્ય કિં મમ ન તે માયાત્વમાદર્શિત-
મેકોડસિ પ્રથમં તતો વ્રજસુહૃદ્ભ્રત્સાઃ સમસ્તા અપિ ।
તાવન્તોડસિ ચતુર્ભુજાસ્તદબિલૈઃ સાકં મયોપાસિતા-
સ્તાવન્ત્યેવ જગન્ત્યભૂસ્તદમિતં બ્રહ્માદ્યં શિષ્યતે ॥ ૧૮ ॥

અજાનતાં ત્વત્પદવીમનાત્મ-
ન્યાત્માડડત્મના ભાસિ વિતત્ય માયામ્ ।
સુષ્ટાવિવાહં જગતો વિધાન
ઇવ ત્વમેષોડન્ત ઇવ ત્રિનેત્રઃ ॥ ૧૯ ॥

સુરેષ્વૃષિષ્વીશ તથૈવ નૃષ્વપિ
તિર્યક્ષુ યાદઃસ્વપિ તેડજનસ્ય ।
જન્માસતાં દુર્મદનિગ્રહાય
પ્રભો વિધાતઃ સદનુગ્રહાય ચ ॥ ૨૦ ॥

કો વેત્તિ ભૂમન્ ભગવન્ પરાત્મન્
યોગેશ્વરોતીર્ભવતસ્ત્રિલોક્યામ્ ।
ક્વ વા કથં વા કતિ વા કટૈતિ
વિસ્તારયન્ ક્રીડસિ યોગમાયામ્ ॥ ૨૧ ॥

તસ્માદિદં જગદશોષમસત્સ્વરૂપં

स्वप्नात्मस्तधिषाणं पुरुष्टुःपुष्टुःपुष्टुम् ।
 त्वय्येव नित्यसुषुप्तोद्यतनावनन्ते
 मायात उद्यदपि यत्सद्विवावभाति ॥ २२ ॥

अेकस्त्वमात्मा पुरुषः पुराणः
 सत्यः स्वयञ्ज्योतिरनन्त आद्यः ।
 नित्योऽक्षरोऽजस्रसुषुप्तो निरञ्जनः
 पूर्णोऽद्भ्यो मुक्त उपाधितोऽमृतः ॥ २३ ॥

अेवं विधं त्वां सकलात्मनामपि
 स्वात्मानमात्माऽऽत्मतया विचक्षते ।
 गुर्वर्कलब्धोपनिषत्सुयक्षुषा
 ये ते तरन्तीव भवानृताम्बुधिम् ॥ २४ ॥

आत्मानमेवात्मतयाविजानतां
 तेनैव जातं निष्किलं प्रपञ्चितम् ।
 ज्ञानेन भूयोऽपि य तत्प्रलीयते
 रज्ज्वामडेर्भोग्भवाभवौ यथा ॥ २५ ॥

अज्ञानसंज्ञौ भवबन्धमोक्षौ
 द्वौ नाम नान्यौ स्त ऋतज्ञाभावात् ।
 अजस्रचित्याऽऽत्मनि डेवले परे
 विचार्यमाणे तरणाविवाडनी ॥ २६ ॥

त्वामात्मानं परं मत्वा परमात्मानमेव य ।
 आत्मा पुनर्भङ्गिर्भृग्य अहोऽज्ञानताज्ञाता ॥ २७ ॥

अन्तर्भवेऽनन्त भवन्तमेव
 ङ्यतत्त्यजन्तो भृगयन्ति सन्तः ।
 असन्तभाष्यन्त्यङ्गिभन्तरेषा
 सन्तं गुणं तं डिमु यन्ति सन्तः ॥ २८ ॥

अथापि ते देव पदाम्बुजद्वय-
 प्रसादलेशानुगृहीत अेव ङि ।
 जानाति तत्त्वं भगवन् मङ्गिभ्रो-
 न यान्य अेकोऽपि चिरं विशिन्वन् ॥ २९ ॥

तदस्तु मे नाथ स भूरिभागो
 भवेऽत्र वान्यत्र तु वा तिरश्चाम् ।
 येनाडमेकोऽपि भवज्जनानां
 भूत्वा निषेवे तव पादपल्लवम् ॥ ३० ॥

अडोऽतिधन्या व्रजगौरमण्यः
 स्तन्यामृतं पीतमतीव ते मुदा ।
 यासां विभो वत्सतरात्मजात्मना
 यत्तृभयेऽद्यापि न खालमध्वराः ॥ ३१ ॥

अडोभाग्यमडोभाग्यं नन्दगोपप्रजैकसाम् ।
 यन्मित्रं परमानन्दं पूर्णं ब्रह्म सनातनम् ॥ ३२ ॥

ऐषां तु भाग्यमडिमाय्युत तावदास्ता-
 मेकादशैव छि वयं भत भूरिभागाः ।
 ऐतद्धृषीकयषकैरसकृत्पिबामः
 शर्वादयोऽङ्घ्र्युदजमध्वमृतासवं ते ॥ ३३ ॥

तद्भूरिभाग्यमिड जन्म किमप्यटव्यां
 यद्भोकुलेऽपि कतमाङ्घ्रिरजोऽभिषेकम् ।
 यज्जिवितं तु निभिलं भगवान् मुकुन्दः
 त्वद्यापि यत्यदरजः श्रुतिमृगमेव ॥ ३४ ॥

ऐषां घोषनिवासिनामुत भवान् किं देव रातेति नः
 येतो विश्वकृलाह्वलं त्वदपरं कुत्राप्ययन् मुड्यति ।
 सद्गेषादिव पूतनापि सकुला त्वामेव देवापिता
 यद्भामार्थसुदृत्प्रियात्मतनयप्राणाशयास्त्वहृते ॥ ३५ ॥

तावद्रागादयः स्तेनास्तावत्कारागृहं गृहम् ।
 तावन्मोडोऽङ्घ्रिनिगडो यावत्कृष्ण न ते जनाः ॥ ३६ ॥

प्रपञ्चं निष्प्रपञ्चोऽपि विडम्बयसि भूतले ।
 प्रपन्नजनतानन्दसन्दोहं प्रथितुं प्रभो ॥ ३७ ॥

जानन्त ऐव जानन्तु किं भडुङ्कत्या न मे प्रभो ।
 मनसो वपुषो वायो वैभवं तव गोचरः ॥ ३८ ॥

अनुजानीडि मां कृष्ण सर्वं त्वं वेत्सि सर्वदृक् ।

त्वमेव जगतां नाथो जगद्वैततवार्पितम् ॥ ३९ ॥

श्रीकृष्ण वृष्णिङ्कुलपुष्करजोषदायिन्
क्षमानिर्जरद्विजपशूदधिवृद्धिकारिन् ।
उद्धर्मशार्परुडर क्षितिराक्षसधु-
गाकल्पमार्कमर्लन् भगवन् नमस्ते ॥ ४० ॥

श्रीशुक उवाच
धृत्यभिष्टूय भूमानं त्रिः परिक्रम्य पादयोः ।
नत्वाभीष्टं जगद्धाता स्वधाम प्रत्यपद्यत ॥ ४१ ॥

ततोऽनुज्ञाय भगवान् स्वभुवं प्रागवस्थितान् ।
वत्सान् पुलिनमानिन्ये यथापूर्वसभं स्वकम् ॥ ४२ ॥

अेकस्मिन्नपि यातेऽष्टे प्राणेशं चान्तरात्मनः ।
कृष्णमायाडता राजन् क्षणार्धं मेनिरेऽर्लकाः ॥ ४३ ॥

किं किं न विस्मरन्तीड मायामोडितयेतसः ।
यन्मोडितं जगत्सर्वमभीक्ष्णं विस्मृतात्मकम् ॥ ४४ ॥

उच्युश्च सुलुडः कृष्णं स्वागतं तेऽतिरुडसा ।
नैकोऽप्यभोजि क्वल अेडीतः साधु भुज्यताम् ॥ ४५ ॥

ततो डसन् लृषीकेशोऽल्यवलृत्य सडाभकैः ।
दशयंश्चमज्जगरं न्यवर्तत वनाद्व्रजम् ॥ ४६ ॥

भर्लप्रसूननवधातुविचित्रिताड्गः
प्रोद्गामवेणुदलशूड्गरवोत्सवाड्यः ।
वत्सान् गुणान्नगुगीतपवित्रकीर्ति-
गोपीदृगुत्सवदृशिः प्रविवेश गोष्ठम् ॥ ४७ ॥

अधानेन मडाव्यालो यशोदानन्दसूनना ।
डतोऽविता वयं यास्मादिति आला व्रजे जगुः ॥ ४८ ॥

राजोवाच
ब्रह्मन् परोद्वभवे कृष्णे धयान् प्रेमा कथं भवेत् ।
योऽभूतपूर्वस्तोकेषु स्वोद्वभवेष्वपि कथ्यताम् ॥ ४९ ॥

श्रीशुक उवाच

સર્વેષામપિ ભૂતાનાં નૃપ સ્વાત્મૈવ વલ્લભઃ ।
 ઇતરેડપત્યવિત્તાધાસ્તદ્વલ્લભતયૈવ હિ ॥ ૫૦ ॥
 તદ્રાજેન્દ્ર યથા સ્નેહઃ સ્વસ્વકાત્મનિ દેહિનામ્ ।
 ન તથા મમતાલમ્બિપુત્રવિત્તગૃહાદિષુ ॥ ૫૧ ॥
 દેહાત્મવાદિનાં પુંસામપિ રાજન્યસત્તમ ।
 યથા દેહઃ પ્રિયતમસ્તથા ન હ્યનુ યે ચ તમ્ ॥ ૫૨ ॥
 દેહોડપિ મમતાભાક્રયેત્તર્હ્યસૌ નાત્મવત્પ્રિયઃ ।
 યજ્જીર્થત્યપિ દેહેડસ્મિન્ જીવિતાશા બલીયસી ॥ ૫૩ ॥
 તસ્માત્પ્રિયતમઃ સ્વાત્મા સર્વેષામપિ દેહિનામ્ ।
 તદર્થમેવ સકલં જગદેતચ્ચરાચરમ્ ॥ ૫૪ ॥
 કૃષ્ણમેનમવેહિ ત્વમાત્માનમભિલાત્મનામ્ ।
 જગહ્ણિતાય સોડપ્યત્ર દેહીવાભાતિ માયયા ॥ ૫૫ ॥
 વસ્તુતો જાનતામત્ર કૃષ્ણાં સ્થાસ્નુ ચરિષ્ણુ ચ ।
 ભગવદ્રૂપમભિલં નાન્યદ્વસ્તિવહ કિઞ્ચન ॥ ૫૬ ॥
 સર્વેષામપિ વસ્તૂનાં ભાવાર્થો ભવતિ સ્થિતઃ ।
 તસ્યાપિ ભગવાન્ કૃષ્ણઃ કિમતદ્વસ્તુ રૂપ્યતામ્ ॥ ૫૭ ॥
 સમાશ્રિતા યે પદપલ્લવપ્લવં
 મહત્પદં પુણ્યયશો મુરારેઃ ।
 ભવામ્બુધિર્વત્સપદં પરં પદં
 પદં પદં ચદ્વિપદાં ન તેષામ્ ॥ ૫૮ ॥
 એતત્તે સર્વમાખ્યાતં યત્યૃષ્ટોડહમિહ ત્વયા ।
 ચત્કૌમારે હરિકૃતં પૌગણ્ડે પરિકીર્તિતમ્ ॥ ૫૯ ॥
 એતત્સુહૃદ્ભિશ્ચરિતં મુરારે-
 રઘાર્દનં શાદ્રલજેમનં ચ ।
 વ્યકત્તેતરદ્રૂપમજોર્વભિષ્ટવં
 શ્ણવન્ ગુણત્રેતિ નરોડભિલાર્થાન્ ॥ ૬૦ ॥
 એવં વિહારૈઃ કૌમારૈઃ કૌમારે જહતુર્પ્રજે ।
 નિલાયનૈઃ સેતુબન્ધૈર્મર્કટોત્પલવનાદિભિઃ ॥ ૬૧ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे अष्टमस्तुतिर्नाम यत्तुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चदशोऽध्यायः - १५ ॥

श्रीशुक उवाच

ततश्च पौगण्डवयः श्रितौ ब्रजे
अभूवतुस्तौ पशुपालसम्मतौ ।
गाश्चारयन्तौ सप्तिभिः समं पदैः
वृन्दावनं पुण्यमतीव यङ्क्तुः ॥ १ ॥

तन्माधवो वेणुमुदीरयन् वृतौ
गोपैर्गुणदृभिः स्वयंशो बलान्वितः ।
पशून् पुरस्कृत्य पशव्यमाविश-
द्विर्भर्तुकामः कुसुमाकरं वनम् ॥ २ ॥

तन्मञ्जुघोषालिमृगद्विजाकुलं
महन्मनःप्रण्यपयःसरस्वता ।
वातेन जुष्टं शतपत्रगन्धिना
निरीक्ष्य रन्तुं भगवान् मनो दधे ॥ ३ ॥

स तत्र तत्रारुणपल्लवश्रिया
कृलप्रसूनोरुभरेण पादयोः ।
स्पृशस्त्रिभान् वीक्ष्य वनस्पतीन् मुदा
स्मयन्निवाडाग्रजमादिपूरुषः ॥ ४ ॥

श्रीभगवानुवाच
अहो अमी देव वरामरार्थितं
पादाम्बुजं ते सुमनःकृलाङ्गलम् ।
नमन्त्युपादाय शिषामिरात्मन-
स्तमोऽपहृत्यै तरुजन्म यद्कृतम् ॥ ५ ॥

अतेऽलिनस्तव यशोऽभिललोकतीर्थं
गायन्त आदिपुरुषानुपदं भजन्ते ।
प्रायो अमी मुनिगणा भवदीयमुभ्या
गूढं वनेऽपि न जडत्यनघात्मदैवम् ॥ ६ ॥

नृत्यन्त्यमी शिषिन षड्य मुदा हरिण्यः
कुर्वन्ति गोप्य एव ते प्रियमीक्षणो न ।
सूक्तैश्च कोकिलगणा गृहमागताय
धन्या वनौकस एयान् छि सतां निसर्गः ॥ ७ ॥

धन्येयमद्य धरणी तृणवीरुधस्त्वत्-
पादस्पृशो द्रुमलताः करजाभिमुष्टाः ।
नद्योऽद्रयः भगमृगाः सध्यावलोकै-
र्गोथोऽन्तरेण भुजयोरपि यत्स्पृष्टा श्रीः ॥ ८ ॥

श्रीशुक उवाच

अपं वृन्दावनं श्रीमत्कृष्णः प्रीतमनाः पशून् ।
रेमे सञ्चारयन्नद्रेः सरिद्रोधःसु सानुगः ॥ ९ ॥

क्वचिद्गायति गायत्सु मदान्धालिष्वनुव्रतैः ।
उपगीयमानचरितः स्रग्वी सङ्कर्षणान्वितः ॥ १० ॥

(अनुजल्पति जल्पन्तं कलवाक्यैः शुकं क्वचित् ।
क्वचित्स वल्गु कूजन्तमनुकूजति कोकिलम् ॥)
क्वचिश्च कलउंसानामनुकूजति कूजितम् ।
अभिनृत्यति नृत्यन्तं बर्द्धिणं डासयन् क्वचित् ॥ ११ ॥

मेघगम्भीरया वाचा नामभिर्दूरगान् पशून् ।
क्वचिदाह्वयति प्रीत्या गोगोपालमनोज्ञाया ॥ १२ ॥

यकोरकौञ्चयकाह्वारद्वाजाश्च बर्द्धिणः ।
अनुरौति स्म सत्त्वानां भीतवद्व्याघ्रसिंलयोः ॥ १३ ॥

क्वचिच्छ्रीऽपशिश्नान्तं गोपोत्सङ्गोपबर्द्धणम् ।
स्वयं विश्रमयत्यार्थं पादसंवाडनादिभिः ॥ १४ ॥

नृत्यतो गायतः क्वापि वल्गतो युध्यतो मिथः ।
गृहीतउस्तौ गोपालान् उसन्तौ प्रशशंसतुः ॥ १५ ॥

क्वचित्पल्लवतल्पेषु नियुद्धश्रमकशितः ।
 वृक्षमूलाश्रयः शेते गोपोत्सङ्गोपबर्द्धणः ॥ १६ ॥
 पादसंवाहनं यद्गुः केचित्तस्य मलात्मनः ।
 अपरे उतपाप्मानो व्यजनैः समवीजयन् ॥ १७ ॥
 अन्ये तदनुत्पाणि मनोऽज्ञानि मलात्मनः ।
 गायन्ति स्म मळाराज स्नेहकिलत्रधियः शनैः ॥ १८ ॥
 अेवं निगूढात्मगतिः स्वमायया
 गोपात्मजत्वं यश्चित्तैर्विडम्बयन् ।
 रेमे रमालावितपादपल्लवो
 ग्राम्यैः समं ग्राम्यवदीशयेष्टितः ॥ १९ ॥
 श्रीधामा नाम गोपालो रामकेशवयोः सखा ।
 सुभलस्तोककृष्णधाया गोपाः प्रेमशेदमञ्जुवन् ॥ २० ॥
 राम राम मडाबाडो कृष्ण दृष्टनिर्बर्द्धण ।
 एतोऽविदूरे सुमलङ्घनं तालाविसङ्कुलम् ॥ २१ ॥
 कृलानि तत्र भूरीणि पतन्ति पतितानि य ।
 सन्ति किन्त्ववशुद्धानि घेनुकेन दुरात्मना ॥ २२ ॥
 सोऽतिवीर्योऽसुरो राम उे कृष्ण षररुपधृक् ।
 आत्मतुल्यबलैरन्यैर्ज्ञातिभिर्बहुभिरावृतः ॥ २३ ॥
 तस्मात्कृतनराडाराद्भीतैर्नृभिरमित्रलन् ।
 न सेव्यते पशुगणैः पक्षिसङ्घैर्विवर्जितम् ॥ २४ ॥
 विद्यन्तेऽभुक्तपूर्वाणि कृलानि सुरभीणि य ।
 अेष वै सुरभिर्गन्धो विषूथीनोऽवगृह्यते ॥ २५ ॥
 प्रयच्छ तानि नः कृष्ण गन्धलोमितयेतसाम् ।
 वाग्म्यास्ति मडती राम गम्यतां यद्वि रोयते ॥ २६ ॥
 अेवं सुदृढयः श्रुत्वा सुदृष्टिप्रयथिडीर्षया ।
 प्रुडस्य जग्मतुर्गोपैर्वृती तालवनं प्रभू ॥ २७ ॥
 बलः प्रविश्य बाहुभ्यां तालान् सम्परिकम्पयन् ।
 कृलानि पातयामास मतङ्गज एवौजसा ॥ २८ ॥

कृत्वानां पततां शब्दं निशम्यासुररासभः ।
 अब्यधावत्क्षितितलं सनगं परिकम्पयन् ॥ २९ ॥
 समेत्य तरसा प्रत्यग्द्वाभ्यां पदभ्यां बलं बली ।
 निहत्योरसि का शब्दं मुञ्चन् पर्यसरत्फलः ॥ ३० ॥
 पुनरासाद्य संरब्ध उपक्रोष्टा पराङ्मुखः ।
 यरण्णावपरौ राजन् बलाय प्राक्षिपद्रुषा ॥ ३१ ॥
 स तं गृहीत्वा प्रपद्योर्भ्रामयित्वैकपाणिना ।
 यिक्षिप तृणराजाग्रे भ्रामणत्यक्तञ्जितम् ॥ ३२ ॥
 तेनाहतो मडातालो वेपमानो बृहच्छिराः ।
 पार्श्वस्थं कम्पयन् भग्नः स चान्यं सोऽपि यापरम् ॥ ३३ ॥
 बलस्य लीलयोत्सृष्टभरदेडडताडताः ।
 तालाश्चकम्पिरे सर्वे मडावातेरिता ध्रुव ॥ ३४ ॥
 नैतच्छित्रं भगवति ह्यनन्ते जगदीश्वरे ।
 ओतप्रोतमिदं यस्मिंस्तन्तुष्वङ्ग यथा पटः ॥ ३५ ॥
 ततः कृष्णं च रामं च ज्ञातयो धेनुकस्य ये ।
 क्रोष्टारोऽव्यद्रवन् सर्वे संरब्धा हतभान्धवाः ॥ ३६ ॥
 तांस्तानापततः कृष्णो रामश्च नृप लीलया ।
 गृहीतपश्चाच्चरणान् प्राडिणोत्तृणराजसु ॥ ३७ ॥
 कृत्वप्रकरसङ्कीर्णं दैत्यदेहैर्गतासुभिः ।
 रराज भूः सतालान्त्रैर्धनैरिव नभस्तलम् ॥ ३८ ॥
 तयोस्तत्सुमल्लर्भं निशाम्य विबुधादयः ।
 मुमुक्षुः पुष्पवर्षाणि यकुर्वाद्यानि तुष्टुवुः ॥ ३९ ॥
 अथ तालकृत्वान्यादन् मनुष्या गतसाध्वसाः ।
 तृणं च पशवश्चेरुर्हतधेनुककानने ॥ ४० ॥
 कृष्णः कमलपत्राक्षः पुण्यश्रवणकीर्तनः ।
 स्तूयमानोऽनुगैर्गोपैः साग्रजो व्रजमाव्रजत् ॥ ४१ ॥
 तं गोरजश्छुरितकुन्तलबद्धबर्द्ध-
 वन्यप्रसूनरुचिरेक्षणायारुडासम् ।

वेणुं क्वणन्तमनुगैरुपगीतकीर्तिं
 गोप्यो दिदृक्षितदृशोऽभ्यगमन् समेताः ॥ ४२ ॥
 पीत्वा मुकुन्दमुभसारधमक्षिभृङ्गै-
 स्तापं जडुर्विरलजं व्रजयोषितोऽहि ।
 तत्सत्कृतिं समधिगम्य विवेश गोष्ठं
 सप्रीडडासविनयं यदपाङ्गमोक्षम् ॥ ४३ ॥
 तयोर्यशोदारोडिण्यौ पुत्रयोः पुत्रवत्सले ।
 यथाकामं यथाकालं व्यधत्तां परमाशिषः ॥ ४४ ॥
 गताध्वानश्रमौ तत्र भज्जनोन्मर्दनादिभिः ।
 नीर्वीं वसित्वा रुचिरां दिव्यस्रग्गन्धमण्डितौ ॥ ४५ ॥
 जनन्युपलृतं प्राश्य स्वाद्भ्रममुपलालितौ ।
 संविश्य वरशय्यायां सुभं सुषुपतुर्प्रजे ॥ ४६ ॥
 अेवं स भगवान् कृष्णो वृन्दावनचरः क्वचित् ।
 यथौ रामभृते राजन् कालिन्दीं सन्निभिवृतः ॥ ४७ ॥
 अथ गावश्च गोपाश्च निदाघातपपीडिताः ।
 द्रुष्टं जलं पपुस्तस्यास्तृषार्तां विषदूषितम् ॥ ४८ ॥
 विषाम्भस्तदुपस्पृश्य दैवोपलतयेतसः ।
 निपेतुर्व्यसवः सर्वे सलिलान्ते कुञ्जद्वले ॥ ४९ ॥
 वीक्ष्य तान् वै तथाभूतान् कृष्णो योगेश्वरेश्वरः ।
 षक्षयामृतवर्षिण्यथा स्वनाथान् समञ्जवयत् ॥ ५० ॥
 ते सम्प्रतीतस्मृतयः समुत्थाय जलान्तिकात् ।
 आसन् सुविस्मिताः सर्वे वीक्षमाणाः परस्परम् ॥ ५१ ॥
 अन्वमंसत तद्राजन् गोविन्दानुग्रहेक्षितम् ।
 पीत्वा विषं परेतस्य पुनरुत्थानमात्मनः ॥ ५२ ॥
 षति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संडितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे धेनुक्वधो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षोडशोऽध्यायः १६ ॥

श्रीशुक उवाच

विलोक्य दूषितां कृष्णां कृष्णः कृष्णाङ्गिना विभुः ।
तस्या विशुद्धिमन्विच्छन् सर्पं तमुदवासायत् ॥ १ ॥

राजोवाच

कथमन्तर्जलेऽगाधे न्यगृह्णाद्भगवानङ्गिम् ।
स वै भङ्गयुगावासं यथाऽऽसीद्विप्र कथ्यताम् ॥ २ ॥

भ्रमन् भगवतस्तस्य भूम्नः स्वच्छन्दवर्तिनः ।
गोपालोदाहरयति कस्तृष्येतामृतं शुषन् ॥ ३ ॥

श्रीशुक उवाच

कालिन्धां कालियस्यासीद्भ्रष्टः कश्चिद्विषाङ्गिना ।
श्रय्यमाज्ञापया यस्मिन् पतन्त्युपरिगाः भगाः ॥ ४ ॥

विप्रुष्यता विषोदोर्मिमारुतेनाभिमर्शिताः ।
म्रियन्ते तीरगा यस्य प्राङ्गिनः स्थिरजङ्गमाः ॥ ५ ॥

तं याद्वेगविषवीर्यमवेक्ष्य तेन
दृष्टां नदीं च भलसंयमनावतारः ।
कृष्णः कदम्बमधिरुड्य ततोऽतितुङ्ग-
मास्फोट्य गाढरशनो न्यपतद्विषोदो ॥ ६ ॥

सर्पद्वष्टः पुरुषसारनिपातवेग-
सङ्क्षोभितोरगविषोऽश्वसिताम्बुराशिः ।
पर्यङ्गुतो विषकषायविभीषणोर्मि-
र्धावन् धनुःशतकमनन्तभलस्य किं तत् ॥ ७ ॥

तस्य द्रुष्टे विहरतो भुजद्वन्द्वदूर्ण-
वार्धोषमङ्ग वरवारणविक्रमस्य ।
आश्रुत्य तत्स्वसदनाभिभवं निरीक्ष्य
यक्षुःश्रवाः समसरत्तदमृष्यमाज्ञाः ॥ ८ ॥

तं प्रेक्षाणीयसुकुमारघनावदातं
 श्रीवत्सपीतवसनं स्मितसुन्दरास्थम् ।
 डीडन्तमप्रतिभयं कमलोदराङ्घ्रिं
 सन्दश्य मर्मसु रुषा भुजया यछाद्य ॥ ८ ॥
 तं नागभोगपरिवीतमदृष्टयेष्ट-
 मालोक्य तत्प्रियसभाः पशुपा भृशार्ताः ।
 कृषरोऽर्पितात्मसुदृढर्थकलत्रकामा
 द्गुभानुशोकभयमूढधियो निपेतुः ॥ १० ॥
 गावो वृषा वत्सतर्यः कन्दमानाः सुदुःखिताः ।
 कृषरो न्यस्तेक्षाणां भीता रुदन्त्य ष्व तस्थिरे ॥ ११ ॥
 अथ व्रजे मडोत्यातास्त्रिविधा ज्यतिदारुणाः ।
 उत्पेतुर्भुवि द्विव्यात्मन्यासन्नभयशंसिनः ॥ १२ ॥
 तानालक्ष्य भयोद्धिग्ना गोपा नन्दपुरोगमाः ।
 विना रामेण गाः कृषणं ज्ञात्वा चारयितुं गतम् ॥ १३ ॥
 तैर्दुर्निमित्तैर्निधनं मत्वा प्राप्तमतद्धिदः ।
 तत्प्राणास्तन्मनस्कास्ते द्गुभशोकभयातुराः ॥ १४ ॥
 आबालवृद्धवनिताः सर्वेऽङ्ग पशुवृत्तयः ।
 निर्जग्मुर्गोकुलादीनाः कृषणदृष्टनलालसाः ॥ १५ ॥
 तांस्तथा कातरान् वीक्ष्य भगवान् माधवो बलः ।
 प्रहस्य किञ्चित्प्रोवाच प्रभावल्लोडनुजस्य सः ॥ १६ ॥
 तेऽन्वेषमाणा दयितं कृषणं सूचितया पदैः ।
 भगवल्लक्ष्णैर्जग्मुः पदव्या यमुनातटम् ॥ १७ ॥
 ते तत्र तत्राञ्जयवाङ्मुशाशनि-
 ध्वजोपपन्नानि पदानि विश्रुतेः ।
 मार्गे गवामन्यपदान्तरान्तरे
 निरीक्षमाणा ययुरङ्ग सत्पराः ॥ १८ ॥
 अन्तर्द्धे भुजगभोगपरीतमारा-
 ळृषणं निरीडमुपलभ्य जलाशयान्ते ।
 गोपांश्च मूढविषणान् परितः पशूंश्च

सङ्कन्तः परमकश्मलमापुरातः ॥ १८ ॥

गोप्योऽनुरक्तमनसो भगवत्यनन्ते
तत्सौलुढस्मितविलोकगिरः स्मरन्त्यः ।
ग्रस्तेऽहिना प्रियतमे भृशदुःखतमाः
शून्यं प्रियव्यतिर्लुप्तं ददृशुस्त्रिलोकम् ॥ २० ॥

ताः कृष्णमातरमपत्यमनुप्रविष्टां
तुल्यव्यथाः समनुगृह्य शुभ्यः स्रवन्त्यः ।
तास्ता प्रजप्रियकथाः कथयन्त्य आसन्
कृष्णाननेऽर्पितदृशो मृतकप्रतीकाः ॥ २१ ॥

कृष्णप्राणान्निर्विशतो नन्दादीन् वीक्ष्य तं द्रुढम् ।
प्रत्यषेधत्स भगवान् रामः कृष्णानुभाववित् ॥ २२ ॥

धत्तं स्वगोकुलमनन्यगतिं निरीक्ष्य
सस्त्रीकुमारमतिदुःखितमात्मछेतोः ।
आज्ञाय मर्त्यपदवीमनुवर्तमानः
स्थित्वा मुहूर्तमुदतिष्ठदुर्गबन्धात् ॥ २३ ॥

तत्प्रथमानवपुषा व्यथितात्मभोग-
स्त्यक्तवोन्नमय्य कुपितः स्वकृष्णान् भुजङ्गः ।
तस्थौ श्वसन्वसनरन्ध्रविषाम्बरीष-
स्तब्धेक्ष्णोल्बुकमुभो हरिमीक्षमाणः ॥ २४ ॥

तं जिह्वया द्विशिषया परिलेखितानं
द्वे सृक्किण्णी ल्यतिकरालविषाग्निदृष्टिम् ।
कीडन्नमुं परिससार यथा भगेन्द्रो
बभ्राम सोऽप्यवसरं प्रसमीक्षमाणः ॥ २५ ॥

येवं परिलभलतौजसमुन्नतांस-
मानस्य तत्पृथुशिरःस्वधिदुद्ध आधः ।
तन्मूर्धरत्ननिकरस्पर्शातिताम्र-
पादाभ्युजोऽपिलकलादिगुरुर्नर्त ॥ २६ ॥

तं नर्तुमुद्यतमवेक्ष्य तदा तदीय-
गन्धर्वसिद्धसुरयारण्यदेवध्वः ।

प्रीत्या मृदङ्गापणवानकवाद्यगीत-
पुष्पोपहारनुतिभिः सलसोपसेदुः ॥ २७ ॥

यद्यच्छिरो न नमतेऽङ्ग शतैकशीर्ष-
स्तत्तन्ममर्दं भरदण्डधरोऽङ्घ्रिपातैः ।
क्षीणायुषो भ्रमत उल्बणामास्यतोऽसृङ्-
नस्तो वमन् परमकश्मलमाप नागः ॥ २८ ॥

तस्याक्षिभिर्गारलमुद्भ्रमतः शिरस्सु
यद्यत्समुन्नमति निःश्वसतो रुषोऽर्थैः ।
नृत्यन् पदानुनमयन् दमयाम्बभूव
पुष्पैः प्रपूजितं धवेऽपुमान् पुराणः ॥ २९ ॥

तस्त्रिंशत्ताण्डवविरुग्णकृष्णातपत्रो
रक्तं मुणैरुरु वमन् नृप भग्नगात्रः ।
स्मृत्वा यथायत्नं पुरुषं पुराणं
नारायणं तमरणं मनसा जगाम ॥ ३० ॥

कृष्णस्य गर्भजगतोऽतिभरावसन्नं
पाष्णैर्प्रहारपरिरुग्णकृष्णातपत्रम् ।
दृष्ट्वाहिमाद्यमुपसेदुरमुष्य पत्य
आर्ताः श्वथद्वसनभूषणकेशभन्धाः ॥ ३१ ॥

तास्तं सुविग्रमनसोऽथ पुरस्कृताभिः
कायं निधाय भुवि भूतपतिं प्रणमुः ।
साध्यः कृताञ्जलिपुटाः शमलस्य भर्तु-
र्भोक्षिप्सवः शरणं शरणं प्रपन्नाः ॥ ३२ ॥

नागपत्यं त्रियुः
न्याय्यो हि दण्डः कृतकिल्बिषेऽस्मिं-
स्तवावतारः भलनिग्रहाय ।
रिपोः सुतानामपि तुल्यदृष्टे-
र्धत्से दमं कृलमेवानुशंसन् ॥ ३३ ॥

अनुग्रहोऽयं भवतः कृतो हि नो
दण्डोऽस्तां ते भवतु कलमषापः ।
यद्दन्तशूकत्वममुष्य दैहिनः

कोधोऽपि तेऽनुग्रह एव सम्मतः ॥ ३४ ॥

तपः सुतमं किमनेन पूर्वं

निरस्तमानेन य मानदेन ।

धर्मोऽथ वा सर्वजनानुकम्पया

यतो भवांस्तुष्यति सर्वश्रुतः ॥ ३५ ॥

कस्थानुभावोऽस्य न देव विद्महे

तवाङ्घ्रिरेणुस्पर्शाधिकारः ।

यद्वाञ्छया श्रीर्ललनायरत्तपो

विधाय कामान् सुचिरं धृतप्रता ॥ ३६ ॥

न नाकपृष्ठं न य सार्वभौमं

न पारमेष्ठ्यं न रसाधिपत्यम् ।

न योगसिद्धीर्युपनर्भवं वा

वाञ्छन्ति यत्पादरजःप्रपन्नाः ॥ ३७ ॥

तदेष नाथाप दुरापमन्यै-

स्तमोजनिःकोधवशोऽप्यडीशः ।

संसारयुके भ्रमतः शरीरिणो

यद्विच्छतः स्याद्विभवः समक्षः ॥ ३८ ॥

नमस्तुभ्यं भगवते पुरुषाय महात्मने ।

भूतावासाय भूताय पराय परमात्मने ॥ ३९ ॥

ज्ञानविज्ञाननिधये ब्रह्मणोऽनन्तशक्तये ।

अगुणायैविकाराय नमस्ते प्राकृताय य ॥ ४० ॥

कालाय कालनाभाय कालावयवसाक्षिणे ।

विश्वाय तद्गुणैश्चैतत्कर्त्रे विश्वेतेतवे ॥ ४१ ॥

भूतमात्रेन्द्रियप्राणमनोबुद्ध्याशयात्मने ।

त्रिगुणोनाभिमानेन गूढस्वात्मानुभूतये ॥ ४२ ॥

नमोऽनन्ताय सूक्ष्माय कूटस्थाय विपश्चिते ।

नानावादानुरोधाय वाय्यवायकशक्तये ॥ ४३ ॥

नमः प्रमाणमूलाय क्वये शास्त्रयोनये ।

प्रवृत्ताय निवृत्ताय निगमाय नमो नमः ॥ ४४ ॥

नमः कृष्णाय रामाय वसुदेवसुताय च ।
 प्रद्युम्नायानिरुद्धाय सात्वतां पतये नमः ॥ ४५ ॥
 नमो गुणप्रदीपाय गुणात्मरक्षाधनाय च ।
 गुणवृत्त्युपलक्ष्याय गुणद्रष्ट्रे स्वसंविदे ॥ ४६ ॥
 अव्याकृतविडाराय सर्वव्याकृतसिद्धये ।
 लृषीकेश नमस्तेऽस्तु मुनये मौनशीलिने ॥ ४७ ॥
 परावरगतिज्ञाय सर्वाध्यक्षाय ते नमः ।
 अविश्वाय च विश्वाय तद्द्रष्ट्रेऽस्य च उतवे ॥ ४८ ॥
 त्वं ह्यस्य जन्मस्थितिसंयमान् प्रभो
 गुणैरनीलोऽकृतकालशक्तिधृक् ।
 तत्तत्स्वभावान् प्रतिबोधयन् सतः
 समीक्षयामोघविडार षडसे ॥ ४९ ॥
 तस्यैव तेऽमूस्तनवस्त्रिलोक्यां
 शान्ता अशान्ता उत मूढयोःनयः ।
 शान्ताः प्रियास्ते ह्यधुनावितुं सतां
 स्थातुश्च ते धर्मपरीप्सयेऽतः ॥ ५० ॥
 अपराधः सकृद्भर्त्रा सोढव्यः स्वप्रज्ञाकृतः ।
 क्षन्तुमर्हसि शान्तात्मन् मूढस्य त्वामजानतः ॥ ५१ ॥
 अनुगृहीष्व भगवन् प्राणांस्त्यजति पन्नगः ।
 स्त्रीणां नः साधुशोभ्यानां पतिः प्राणः प्रदीयताम् ॥ ५२ ॥
 विधेहि ते डिङ्गुरीणामनुष्ठेयं तवाज्ञया ।
 यश्छद्मयानुतिष्ठन् वै मुच्यते सर्वतोभयात् ॥ ५३ ॥
 श्रीशुक उवाच
 एत्थं स नागपत्नीभिर्भगवान् समभिष्टुतः ।
 मूर्च्छितं भग्नशिरसं विससर्जङ्घ्रिकुट्टिनैः ॥ ५४ ॥
 प्रतिलब्धेन्द्रियप्राणः कालियः शनकैर्हरिम् ।
 कृष्णान्त्समुच्छ्वसन् दीनः कृष्णं प्राड कृताञ्जलिः ॥ ५५ ॥

कालिय उवाच

वयं भवाः सद्योत्पत्त्या तामसा दीर्घमन्यवः ।
स्वभावो दृस्त्यज्ञो नाथ लोकानां यदसद्ग्राहः ॥ ५६ ॥

त्वया सृष्टमिदं विश्वं धातर्गुणविसर्जनम् ।
नानास्वभाववीर्यौजोयोनिबीजाशयाकृति ॥ ५७ ॥

वयं य तत्र भगवन् सर्पा जात्युरुमन्यवः ।
कथं त्यजामस्त्वन्मायां दृस्त्यज्ञो मोहिताः स्वयम् ॥ ५८ ॥

भवान् छि कारणं तत्र सर्वज्ञो जगदीश्वरः ।
अनुग्रहं निग्रहं वा मन्यसे तद्विधेहि नः ॥ ५९ ॥

श्रीशुक उवाच

एत्याकल्पे वयः प्राह भगवान् कार्यमानुषः ।
नात्र स्थेयं त्वया सर्प समुद्रं याहि मा शिरम् ।
स्वज्ञात्यपत्यदाराढ्यो गोनृभिर्भुज्यतां नदी ॥ ६० ॥

य अेतत्संस्मरेन्मर्त्यस्तुभ्यं मदनुशासनम् ।
कीर्तयन्नुभयोः सन्ध्योर्न युष्मद्भयमाप्नुयात् ॥ ६१ ॥

योऽस्मिन् स्नात्वा मद्याङ्गीरे देवादींस्तर्पयेज्जलैः ।
उपोष्य मां स्मरन्नर्येत्सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ६२ ॥

द्वीपं रमणकं छित्वा हृदमेतमुपाश्रितः ।
यद्भयात्स सुपर्णस्त्वां नाद्यान्मत्पादलाञ्छितम् ॥ ६३ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवमुक्तो भगवता कृष्णेनाद्भुतकर्माणा ।
तं पूजयामास मुदा नागपत्न्यश्च सादरम् ॥ ६४ ॥

दिव्याम्बरस्रजमणिभिः परार्घ्यैरपि भूषणैः ।
दिव्यगन्धानुलेपैश्च मलयोत्पलमालया ॥ ६५ ॥

पूजयित्वा जगन्नाथं प्रसाधे गरुडध्वजम् ।
ततः प्रीतोऽभ्यनुज्ञातः परिक्रम्याभिवन्द्य तम् ॥ ६६ ॥

सकलत्रसुदुत्पुत्रो द्वीपमभ्येर्जगाम ह ।
तदैव सामृतजला यमुना निर्विषाभवत् ।

अनुग्रहाद्भागवतः क्रीडामानुषरूपिणः ॥ ६७ ॥

एति श्रीमद्भागवते मलापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे कालियभोक्षणां नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तदशोऽध्यायः - १७ ॥

राजोवाय

नागालयं रमणकं कस्मात्तत्याज कालियः ।
कृतं किं वा सुपर्णस्य तेनेकेनासमञ्जसम् ॥ १ ॥

श्रीशुक उवाच

उपहार्यैः सर्पजनैर्मासि मासीद यो बलिः ।
वानस्पत्यो मलाभाडो नागानां प्राङ्निरूपितः ॥ २ ॥

स्वं स्वं भागं प्रयच्छन्ति नागाः पर्वणि पर्वणि ।
गोपीथायात्मनः सर्वे सुपर्णाय मलात्मने ॥ ३ ॥

विषवीर्यमदाविष्टः काद्रवेयस्तु कालियः ।
कदर्थीकृत्य गरुडं स्वयं तं बुभुजे बलिम् ॥ ४ ॥

तश्छुत्वा कुपितो राजन् भगवान् भगवत्प्रियः ।
विजिघांसुर्महावेगः कालियं समुपाद्रवत् ॥ ५ ॥

तमापतन्तं तरसा विषायुधः
प्रत्यभ्ययादुच्छ्रितनैकमस्तकः ।
ददृभिः सुपर्णं व्यदशद्दयुधः
करालजिह्वोश्श्वसितोग्रलोचनः ॥ ६ ॥

तं तार्क्ष्यपुत्रः स निरस्य मन्युमान्
प्रयत्नवेगो मधुसूदनासनः ।
पक्षेण सव्येन हिरण्यरोशिषा
जघान कद्रूसुतमुग्रविक्रमः ॥ ७ ॥

सुपर्णपक्षाभिहतः कालियोऽतीव विह्वलः ।
दुर्दं विवेश कालिन्ध्यास्तदगम्यं दुरासदम् ॥ ८ ॥
तत्रैकदा जलयरं गरुडो लक्ष्यमीप्सितम् ।
निवारितः सौभरिणा प्रसज्य क्षुधितोऽडरत् ॥ ९ ॥
मीनान् सुदुःभितान् दृष्ट्वा दीनान् मीनपतौ लते ।
कृपया सौभरिः प्राड तत्रत्यक्षेममायरन् ॥ १० ॥
अत्र प्रविश्य गरुडो यद्वि मत्स्यान् स आदति ।
सद्यः प्राणैर्वियुज्येत सत्यमेतद्भ्रवीभ्यलम् ॥ ११ ॥
तं कालियः परं वेद नान्यः कश्चन लेलिङः ।
अवात्सीद्गरुडाद्भीतः कृष्णेन च विवासितः ॥ १२ ॥
कृष्णं दुर्दाद्विनिष्कान्तं दिव्यस्रग्गन्धवाससम् ।
मडामणिगण्डाकीर्णं जाम्बूनदपरिष्कृतम् ॥ १३ ॥
उपलभ्योत्थिताः सर्वे लब्धप्राणा एवासवः ।
प्रमोदनिभृतात्मानो गोपाः प्रीत्याभिरिभिरि ॥ १४ ॥
यशोदा रोडिणी नन्दो गोप्यो गोपाश्च कौरव ।
कृष्णं समेत्य लब्धेडा आसन् लब्धमनोरथाः ॥ १५ ॥
रामश्चाय्युतमालिङ्ग्य जडासास्यानुभाववित् ।
(प्रेम्णा तमङ्गमारोप्य पुनः पुनरुद्वैक्षत ।)
नगा गावो वृषा वत्सा लेभिरि परमां मुदम् ॥ १६ ॥
नन्दं विप्राः समागत्य गुरवः सकलत्रकाः ।
उच्युस्ते कालियग्रस्तो दिष्ट्या मुक्तस्तवात्मजः ॥ १७ ॥
देलि दानं द्विजातीनां कृष्णनिर्मुक्तिहेतवे ।
नन्दः प्रीतमना राजन् गाः सुवर्णा तदाऽऽदिशत् ॥ १८ ॥
यशोदापि मडाभागा नष्टलब्धप्रजा सती ।
परिष्वज्याङ्गमारोप्य मुमोचाश्रुकलां मुहुः ॥ १९ ॥
तां रात्रिं तत्र राजेन्द्र क्षुत्तृष्यां श्रमकर्षिताः ।
उषुर्प्रज्जैकसो गावः कालिन्ध्या उपकूलतः ॥ २० ॥
तदा शुचिवनोद्भूतो दामाग्निः सर्वतो व्रजम् ।

सुप्तं निशीथ आवृत्य प्रदग्धुमुपयुक्त्वे ॥ २१ ॥

तत उत्थाय सम्भ्रान्ता दृश्यमाना प्रजौकसः ।

कृषां ययुस्ते शराणं मायामनुजमीश्वरम् ॥ २२ ॥

कृषा कृषा मडाभाग ले रामामितविक्रम ।

येष धोरतमो वह्निस्तावकान् ग्रसते छि नः ॥ २३ ॥

सुदुस्तरात्रः स्वान् पाछि कालाग्नेः सुलुदः प्रभो ।

न शक्नुमस्त्वय्यराणं सन्त्यक्तुमकुतोभयम् ॥ २४ ॥

एत्थं स्वजनवैकल्यं निरीक्ष्य जगदीश्वरः ।

तमग्निमपिभन्तीप्रमनन्तोऽनन्तशक्तिधृक् ॥ २५ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां

दशमस्कन्धे पूर्वार्धे दवाग्निमोयनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टादशोऽध्यायः -१८ ॥

श्रीशुक उवाच

अथ कृषाः परिवृतो ज्ञातिभिर्मुदित्वात्मभिः ।

अनुगीयमानो न्यविशद्भ्रंशं गोकुलमण्डितम् ॥ १ ॥

प्रजे विडीऽतोरेवं गोपालश्चक्रमायथा ।

ग्रीष्मो नामर्तुरभवन्नातिप्रेयाञ्छरीरिणाम् ॥ २ ॥

स य वृन्दावनगुणैर्वसन्त एव लक्षितः ।

यत्रास्ते भगवान् साक्षाद्रामेण सल केशवः ॥ ३ ॥

यत्र निर्जरनिर्द्वादनिवृत्तस्वनजिल्लिकम् ।

शश्वत्तच्छीकरज्जुषद्रुममाण्डलमण्डितम् ॥ ४ ॥

सरित्सरःप्रस्रवाणोर्मिवायुना

कल्लारकञ्जोत्पलरेणुडारिणा ।

न विद्यते यत्र वनौकसां दवो

निदाघवल्ग्व्यर्कभवोऽतिशाद्भले ॥ ५ ॥

अगाधतोयलृष्टिनी तटोर्मिभि-

र्द्रवत्पुरीष्याः पुलिनैः समन्ततः ।

न यत्र चाण्डांशुकरा विषोल्बला

भ्रुवो रसं शाद्भलितं य गृह्णते ॥ ६ ॥

वनं कुसुमितं श्रीमन्नदस्थित्रमृगद्विजम् ।

गायन्मयूरभ्रमरं कूजळोडिलसारसम् ॥ ७ ॥

कीडिष्यमाणस्तत्कृष्णो भगवान् बलसंयुतः ।

वेणुं विरणयन् गोपैर्गोधनैः संवृतोऽविशत् ॥ ८ ॥

प्रवालवर्द्धस्तबकस्रग्धातुकृतभूषणाः ।

रामकृष्णाद्यो गोपा ननृतुर्युधुर्जुगुः ॥ ९ ॥

कृष्णस्य नृत्यतः केयिज्जगुः केयिदवाद्यन् ।

वेणुपाणितलैः शङ्खैः प्रशशंसुरथापरे ॥ १० ॥

गोपजातिप्रतिस्त्रन्ना देवा गोपालरूपिणौ ।

ईडिरे कृष्णरामौ य नटा ध्रुव नटं नृप ॥ ११ ॥

भ्रामणैर्लङ्घनैः क्षेपैरास्फोटनविकर्षणैः ।

सिक्कीडतुर्नियुद्धेन काकपक्षधरौ क्वचित् ॥ १२ ॥

क्वचिन्नृत्यत्सु यान्येषु गायकौ वादकौ स्वयम् ।

शशंसतुर्मंडाराज साधु साध्विति वादिनौ ॥ १३ ॥

क्वचिद्विल्वैः क्वचित्कुम्भैः क्व यामलकमुष्टिभिः ।

अस्पृश्यनेत्रभन्धाद्यैः क्वचिन्मृगज्जगुः ॥ १४ ॥

क्वचिस्थ्य दृष्टुंरप्त्वावैर्विवैरुपडासकैः ।

कदाचित्स्पन्दोलिकया कर्णचिन्नृपयेष्टया ॥ १५ ॥

अथैवं तौ लोकसिद्धाभिः कीडाभिश्चैरतुर्वने ।

नद्यद्भिद्रोहिण्डुज्जेषु काननेषु सरःसु य ॥ १६ ॥

पशूंश्चारयतोगोपैस्तद्गने रामकृष्णयोः ।

गोपरूपी प्रलम्बोऽगादसुरस्तज्जिडीर्षया ॥ १७ ॥

तं विद्वानपि दाशाहो भगवान् सर्वदर्शनः ।

अन्वमोदत तत्साम्यं वधं तस्य विचिन्तयन् ॥ १८ ॥

तत्रोपाख्य गोपालान् कृष्णः प्राड विडारवित् ।

उे गोपा विडरिष्यामो द्वन्द्वीभूय यथायथम् ॥ १९ ॥

तत्र यङ्गुः परिवृढौ गोपा रामजनार्दनौ ।

कृष्णसङ्घट्टिनः केचिदासन् रामस्य यापरे ॥ २० ॥

आयेरुर्विदिधाः क्रीडा वाख्यवाडकलक्षणाः ।

यत्रारोडन्ति जेतारो वडन्ति य पराजिताः ॥ २१ ॥

वडन्तो वाख्यमानाश्च यारयन्तश्च गोधनम् ।

भाएरीरकं नाम वटं जग्मुः कृष्णपुरोगमाः ॥ २२ ॥

रामसङ्घट्टिनो यर्छि श्रीदामवृषभाद्यः ।

क्रीडायां जयिनस्तांस्तानूडुः कृष्णाद्यो नृप ॥ २३ ॥

उवाड कृष्णो भगवान् श्रीदामानं पराजितः ।

वृषभं भद्रसेनस्तु प्रलम्भो रोडिणीसुतम् ॥ २४ ॥

अविषड्यं मन्यमानः कृष्णं दानवपुङ्गवः ।

वडन्नुततरं प्रागादवरोडणतः परम् ॥ २५ ॥

तमुद्धन् धरणिधरेन्द्रगौरवं

मडासुरो विगतययो निजं वपुः ।

स आस्थितः पुरटपरिच्छद्यो बभौ

तडिद्व्युमानुडुपतिवाडिवाभ्युदः ॥ २६ ॥

निरीक्ष्य तद्गुरलमभ्यरे यर-

त्प्रदीमद्वुडुडितटोग्रदंष्ट्रकम् ।

ज्वलच्छिभं कटकडिरीटकुडल-

त्विषाड्भुतं डलधर षषदत्रसत् ॥ २७ ॥

अथागतस्मृतिरभयो रिपुं बलो

विडायसार्थमिव डरन्तमात्मनः ।

रुषाडनच्छिरसि दृढेन मुष्टिना

सुराधिपो गिरिमिव वजरेडसा ॥ २८ ॥

स आडतः सपदि विशीर्णमस्तडो

मुपाद्रमन् रुधिरमपस्मृतोऽसुरः ।

मडारवं व्यसुरपतत्समीरयन्

गिरिर्यथा मघवत आयुधाडतः ॥ २९ ॥

दृष्ट्वा प्रलम्भं निडतं बलेन बलशालिना ।

गोपाः सुविस्मिता आसन् साधु साध्विति वादिनः ॥ ३० ॥

आशिषोऽभिगृणन्तस्त्वं प्रशशंसुस्तदर्थशम् ।

प्रेत्यागतमिवालिङ्ग्य प्रेमविह्वलयेतसः ॥ ३१ ॥

पापे प्रलम्भे निडते देवाः परमनिर्वृताः ।

अभ्यवर्षन् बलं मात्वैः शशंसुः साधु साध्विति ॥ ३२ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्यां संडितायां

दशमस्कन्धे पुर्वार्धे प्रलम्भवधो नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकोनविंशोऽध्यायः -१८ ॥

श्रीशुक उवाच

डीडासङ्कोषु गोपेषु तद्भावो दूरयारिणीः ।

स्वैरं चरन्त्यो विविशुस्तृणलोभेन गह्वरम् ॥ १ ॥

अजा गावो मडिष्यश्च निर्विशन्त्यो वनाडनम् ।

धधीकाटवीं निर्विविशुः कुन्त्यो दावतर्षिताः ॥ २ ॥

तेऽपश्यन्तः पशून् गोपाः कृषणरामादयस्तदा ।

जातानुतापा न विदुर्विचिन्वन्तो गवां गतिम् ॥ ३ ॥

तृणैस्तत्पुरदश्चिन्नैर्गोष्पटैरङ्कितैर्गवाम् ।

मार्गमन्वगमन् सर्वे नष्टाञ्जुव्या विचेतसः ॥ ४ ॥

मुञ्जाटव्यां ब्रष्टमार्गं कुन्डमानं स्वगोधनम् ।

सम्प्राप्य तृषिताः श्रान्तास्ततस्ते सञ्चवर्तयन् ॥ ५ ॥

ता आडूता भगवता मेधगम्भीरया गिरा ।

स्वनाम्नां निनदं श्रुत्वा प्रतिनेदुः प्रदर्शिताः ॥ ६ ॥

ततः समन्ताद्भ्रमन्धूमकेतु-
 र्यदृच्छयाभूत्क्षयकृद्भ्रमौकसाम् ।
 समीरितः सारथिनोल्बणोल्भुके-
 विवेलिडानः स्थिरजङ्गमान् मडान् ॥ ७ ॥

तमापतन्तं परितो दवाग्निं
 गोपाश्च गावः प्रसमीक्ष्य भीताः ।
 उच्युश्च कृष्णं सभलं प्रपन्ना
 यथा हरिं मृत्युभयार्दिता जनाः ॥ ८ ॥

कृष्णं कृष्णं मडावीर उ रामामितविडम् ।
 दवाग्निना दृश्यमानान् प्रपन्नांस्त्रातुमर्षथः ॥ ९ ॥
 नूनं त्वद्भ्रान्धवाः कृष्णं न यार्द्धन्त्यवसादितुम् ।
 वयं हि सर्वधर्मज्ञा त्वन्नाथास्त्वत्परायणाः ॥ १० ॥

श्रीशुक उवाच
 वयो निशम्य कृपणं बन्धूनां भगवान् हरिः ।
 निमीलयत मा लैष्ट लोचनानीत्यभाषत ॥ ११ ॥
 तथेति भीलिताक्षेषु भगवानग्निमुल्बणम् ।
 पीत्वा मुभेन तान् कृष्णाद्योगाधीशो व्यमोचयत् ॥ १२ ॥
 ततश्च तेऽक्षीण्युन्मील्य पुनर्भाण्डीरमापिताः ।
 निशाम्य विस्मिता आसन्नात्मानं गाश्च मोचिताः ॥ १३ ॥

कृष्णस्य योगवीर्यं तद्योगमायानुभावितम् ।
 दवाग्नेरात्मनः क्षेमं वीक्ष्य ते मेनिरेऽमरम् ॥ १४ ॥

गाः सन्निवर्त्य सायाह्ने सल रामो जनार्दनः ।
 वेणुं विरणयन् गोष्ठमगाद्गोपैरभिष्टुतः ॥ १५ ॥

गोपीनां परमानन्द आसीद्गोविन्ददृशनि ।
 क्षणं युगशतमिव यासां येन विनाभवत् ॥ १६ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वाध्यायः दवाग्निपानं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ विशोऽध्यायः - २० ॥

श्रीशुक उवाच

तयोस्तदद्भुतं कर्म द्वावाग्नेर्मोक्षमात्मनः ।

गोपाः स्त्रीभ्यः समाचप्युः प्रलम्भवधमेव च ॥ १ ॥

गोपवृद्धाश्च गोप्यश्च तदुपाकार्यं विस्मिताः ।

मेनिरे देवप्रवरौ कृष्णरामौ ब्रजं गतौ ॥ २ ॥

ततः प्रावर्तत प्रावृट् सर्वसत्त्वसमुद्भवान् ।

विद्योतमानपरिधिर्विस्फूर्जितनभस्तला ॥ ३ ॥

सान्द्रनीलाम्बुदैर्व्योमि सविद्युत्स्तनयित्नुभिः ।

अस्पृश्योतिराच्छन्नं ब्रह्मेव सगुणं बभौ ॥ ४ ॥

अष्टौ मासान् निपीतं यद्भूम्याश्चोदमयं वसु ।

स्वगोभिर्मोक्तुमारोभे पर्जन्यः काल आगते ॥ ५ ॥

तडित्वन्तो मडामेघाश्चाण्डश्चसनवेपिताः ।

प्रीणं ज्वनं ज्यस्य मुमुयुः करुणा एव ॥ ६ ॥

तपःकृशा देवमीढा आसीद्दर्शयसी मडी ।

यथैव काम्यतपसस्तनुः सम्प्राप्य तत्कलम् ॥ ७ ॥

निशामुभेषु षड्योतास्तमसा भान्ति न ग्राहाः ।

यथा पापेन पाप्मण्डान् डि वेदाः कलौ युगे ॥ ८ ॥

श्रुत्वा पर्जन्यनिनदं मण्डुकाः व्यसृजन् गिरः ।

तूष्णीं शयानाः प्राग्यद्ब्रह्मात्मणा नियमात्यये ॥ ९ ॥

आसन्नत्पथगामिन्यः क्षुद्रनद्योऽनुशुष्यतीः ।

पुंसो यथास्वतन्त्रस्य देडद्रविणसम्पदः ॥ १० ॥

उरिता उरिभिः शष्पैरिन्द्रगोपैश्च लोडिता ।

उच्छिखीन्मृकृतस्थायानृणां श्रीरिव भूरभूत् ॥ ११ ॥

क्षेत्राणि सस्यसम्पद्भिः कर्षकाणां मुदं ददुः ।
 धनिनामुपतापं य दैवाधीनमजानताम् ॥ १२ ॥
 जलस्थलौकसः सर्वे नववारिनिषेवया ।
 अभिभ्रद्भुचिरं रूपं यथा हरिनिषेवया ॥ १३ ॥
 सरिद्भिः सङ्गतः सिन्धुशुक्लुभे श्वसनोर्मिमान् ।
 अपक्वयोगिनश्चित्तं कामाक्तं गुणयुग्यथा ॥ १४ ॥
 गिरयो वर्षधाराभिर्लन्यमाना न विव्यथुः ।
 अभिभूयमाना व्यसनैर्यथाधोक्षजेतसः ॥ १५ ॥
 मार्गा बभूवुः सन्दिग्धास्तृणैश्छन्ना ल्यसंस्कृताः ।
 नाभ्यस्यमानाः श्रुतयो द्विजैः कालालता एव ॥ १६ ॥
 लोकबन्धुषु मेघेषु विद्युतश्चलसौर्द्धटाः ।
 स्थैर्यं न यक्नुः कामिन्यः पुरुषेषु गुणेष्विव ॥ १७ ॥
 धनुर्विद्यति माडेन्द्रं निर्गुणं य गुणिन्यभात् ।
 व्यक्ते गुणव्यतिकरेऽगुणवान् पुरुषो यथा ॥ १८ ॥
 न रराजोऽुपशछन्नः स्वजयोत्सना राजितैर्धनैः ।
 अलं मत्या भासितया स्वभासा पुरुषो यथा ॥ १९ ॥
 मेघागमोत्सवा लृष्टाः प्रत्यनन्दञ्छिष्यिडिनः ।
 गृहेषु तस्मा निर्विण्णा यथाव्युत्तजनागमे ॥ २० ॥
 पीत्वापः पादपाः पद्भिरासन् नानाऽऽत्ममूर्तयः ।
 प्राङ्क्षामास्तपसा श्रान्ता यथा कामानुसेवया ॥ २१ ॥
 सरःस्वशान्तरोधःसु न्यूपुरङ्गापि सारसाः ।
 गृहेष्वशान्तकृत्येषु ग्राम्या एव दुराशयाः ॥ २२ ॥
 जलौघैर्निरभिद्यन्त सेतवो वर्षतीक्ष्वरे ।
 पाप्मिडिनामसद्वादैर्वेदमार्गाः कलौ यथा ॥ २३ ॥
 व्यमुग्यन् वायुभिर्नुत्रा भूतेभ्योऽथामृतं धनाः ।
 यथाऽऽशिषो विशपतयः काले काले द्विजेशिताः ॥ २४ ॥
 अवे वनं तद्दर्षिष्ठं पक्वभर्जुंरजम्भुमत् ।

गोगोपालैर्वृतो रन्तु सभलः प्राविशद्दुरिः ॥ २५ ॥
 धेनवो मन्दगामिन्य ऋधोभारेण भूयसा ।
 ययुर्भगवताऽऽलूता द्रुतं प्रीत्या स्नुतस्तनीः ॥ २६ ॥
 वनौकसः प्रमुदिता वनराज्जुर्भधुय्युतः ।
 जलधारा गिरेर्नादादासन्ना ददृशे गुहाः ॥ २७ ॥
 क्वचिद्धनस्पतिकोऽे गुहायां चाभिवर्षति ।
 निर्विश्व भगवान् रेमे कन्दमूलकलाशनः ॥ २८ ॥
 दध्योदनं समानीतं शिलायां सलिलान्तिके ।
 सम्भोजनीयैर्बुभुजे गोपैः सङ्घर्षणान्वितः ॥ २९ ॥
 शाद्वलोपरि संविश्य यर्वतो भीलितेक्षणान् ।
 तृमान् वृषान् वत्सतरान् गाश्च स्वोद्योभरश्रमाः ॥ ३० ॥
 प्रावृट् श्रियं य तां वीक्ष्य सर्वकालसुभावलाम् ।
 भगवान् पूजयाञ्चक्रे आत्मशक्त्युपबृंहिताम् ॥ ३१ ॥
 अेवं निवसतोस्तस्मिन् रामकेशवयोर्ब्रजे ।
 शरत्समभवद्दृव्यन्ना स्वच्छाम्भवपरुषानिला ॥ ३२ ॥
 शरदा नीरजोत्पत्त्या नीराणि प्रकृतिं ययुः ।
 भ्रष्टानामिव येतांसि पुनर्योगनिषेवया ॥ ३३ ॥
 व्योम्नोऽब्दं भूतशाबल्यं भुवः पङ्कमपां मलम् ।
 शरज्जलाराश्रमिणां कृषणे भक्तिर्यथाशुभम् ॥ ३४ ॥
 सर्वस्वं जलदा छित्वा विरेजुः शुभवर्यसः ।
 यथा त्यक्तैषणाः शान्ता मुनयो मुक्ताङ्गिष्मिणाः ॥ ३५ ॥
 गिरयो भुमुयुस्तोयं क्वचिन्न मुमुयुः शिवम् ।
 यथा ज्ञानामृतं काले ज्ञानिनो ददते न वा ॥ ३६ ॥
 नैवाविदन् क्षीयमाणं जलं गाधजलेयराः ।
 यथायुरन्वळं क्षयं नरा मूढाः कुटुम्बिनः ॥ ३७ ॥
 गाधवारिचरास्तापमविन्दञ्छरदर्डजम् ।
 यथा दरिद्रः कृपणः कुटुम्ब्यविजितेन्द्रियः ॥ ३८ ॥

शनैः शनैर्जुः पङ्कं स्थलान्यामं य वीरुधः ।
 यथाऽहम्ममतां धीराः शरीराद्विष्वनात्मसु ॥ ३८ ॥
 निश्चलाम्भुरभूतूष्णीं समुद्रः शरदागमे ।
 आत्मन्युपरते सम्यङ्मुनिर्व्युपरतागमः ॥ ४० ॥
 डेदारैभ्यस्त्वपोऽगृह्णन् कर्षका दृढसेतुभिः ।
 यथा प्राणैः स्रवज्ज्ञानं तन्निरोधेन योगिनः ॥ ४१ ॥
 शरदकर्षिशुंस्तापान् भूतानामुदुपोऽडरत् ।
 देहाभिमानजं बोधो मुकुन्दो व्रजयोषिताम् ॥ ४२ ॥
 भमशोभत निर्मेघं शरद्विमलतारकम् ।
 सत्त्वयुक्तं यथा चित्तं शब्दब्रह्मार्थदर्शनम् ॥ ४३ ॥
 अभासमासुलो व्योम्नि रराजोऽुगणैः शशी ।
 यथा यदुपतिः कृष्णो वृषिण्यकावृतो भुवि ॥ ४४ ॥
 आश्लिष्य समशीतोष्णं प्रसूनवनमारुतम् ।
 जनास्तापं जडुर्गोथ्यो न कृष्णहृतयेतसः ॥ ४५ ॥
 गावो मृगाः भगा नार्यः पुष्पिण्यः शरदाभवन् ।
 अन्वीयमानाः स्ववृषैः कृत्वैरीशङ्किया एव ॥ ४६ ॥
 उदङ्मुख्यन् वारिजानि सूर्योत्थाने कुमुद्विना ।
 राज्ञा तु निर्भया लोका यथा दस्यन् विना नृप ॥ ४७ ॥
 पुरग्रामेष्वग्रयणैरिन्द्रियैश्च मञ्जोत्सवैः ।
 बभौ भूः पञ्चसस्याढ्या कलाभ्यां नितरां हरेः ॥ ४८ ॥
 वणिङ्मुनिनृपस्नाता निर्गम्यार्थान् प्रपेदिरे ।
 वर्षरुद्धा यथा सिद्धाः स्वपिण्डान् काल आगते ॥ ४९ ॥
 एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संखितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे प्रावृत्शरद्वर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥



॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ એકવિંશોઽધ્યાયઃ - ૨૧ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

ઇત્યં શરત્સ્વચ્છજલં પદ્માકરસુગન્ધિના ।

ન્યવિશદ્વાયુના વાતાં સગોગોપાલકોઽચ્યુતઃ ॥ ૧ ॥

કુસુમિતવનરાજિશુષ્મિભૃડ્ગ-

દ્વિજકુલઘુષ્ટસરઃસરિન્મહીધ્રમ્ ।

મધુપતિરવગાહ્ય ચારયન્ ગાઃ

સહ પશુપાલબલશ્ચુકૂજ વેણુમ્ ॥ ૨ ॥

તદ્દ્વજસ્ત્રિય આશ્રુત્ય વેણુગીતાં સ્મરોદયમ્ ।

કાશ્ચિત્પરોક્ષં કૃષ્ણસ્ય સ્વસાખીભ્યોન્વવર્ણયન્ ॥ ૩ ॥

તદ્ધર્ણયિતુમારબ્ધાઃ સ્મરન્ત્યઃ કૃષ્ણચેષ્ટિતમ્ ।

નાશકન્ સ્મરવેગેન વિક્ષિપ્તમનસૌ નૃપ ॥ ૪ ॥

બર્હાપીડં નટવરવપુઃ કર્ણયોઃ કર્ણિકારં

ભિભ્રદ્વાસઃ કનકકપિશં વૈજયન્તીં ચ માલામ્ ।

રન્ધ્રાન્ વેણોરધરસુધયા પૂરયન્ ગોપવૃન્દૈ-

ર્વન્દારણ્યં સ્વપદરમણં પ્રાવિશદ્વીતકીર્તિઃ ॥ ૫ ॥

ઇતિ વેણુરવં રાજન્ સર્વભૂતમનોહરમ્ ।

શ્રુત્વા વ્રજસ્ત્રિયઃ સર્વા વર્ણયન્ત્યોઽભિરેભિરે ॥ ૬ ॥

ગોપ્ય ઊચુઃ

અક્ષણ્વતાં ફલમિદં ન પરં વિદામઃ

સાખ્યઃ પશૂનનુ વિવેશયતોર્વચસ્યૈઃ ।

વક્ત્રં વ્રજેશસુતયોરનુવેણુજુષ્ટં

વૈર્વાં નિપીતમનુરક્તકટાક્ષમોક્ષમ્ ॥ ૭ ॥

ચૂતપ્રવાલબર્હસ્તબકોત્પલાબ્જ-

માલાનુપૃક્તપરિધાનવિચિત્રવેષૌ ।

મધ્યે વિરેજતુરલં પશુપાલગોષ્ઠ્યાં

રડ્ગે યથા નટવરૌ ક્વ ચ ગાયમાનૌ ॥ ૮ ॥

गोप्यः किमायदयं कुशलं स्म वेणु-
 र्दामोदराघरसुधामपि गोपिकानाम् ।
 भुङ्क्ते स्वयं यदवशिष्टरसं द्रष्टिन्यो
 वृष्यत्त्वयोऽश्रु मुमुयुस्तस्वो यथाऽऽर्यः ॥ ८ ॥

वृन्दावनं सपि भुवो वितनोति कीर्तिं
 यद्देवकीसुतपदाभ्युज्जलब्धलक्ष्मि ।
 गोविन्दवेणुमनु मत्तमयूरनृत्यं
 प्रेक्ष्याद्रिसान्वपरतान्यसमस्तसत्त्वम् ॥ १० ॥

धन्याः स्म मूढगतयोऽपि उरिण्य अेता
 या नन्दनन्दनमुपात्तविचित्रवेषम् ।
 आकर्ण्य वेणुरणितं सडकृष्णसाराः
 पूजां ध्रुर्विरचितां प्राणयावलोकैः ॥ ११ ॥

कृष्णं निरीक्ष्य वनितोत्सवःपशीलं
 श्रुत्वा य तत्कवणितवेणुविचित्रगीतम् ।
 दैव्यो विमानगतयः स्मरनुन्नसारा
 भ्रश्यत्प्रसूनकबरा मुमुडुर्विनीव्यः ॥ १२ ॥

गावश्च कृष्णामुपनिर्गतवेणुगीत-
 पीयूषमुत्तमितकर्णपुटैः पिबन्त्यः ।
 शावाः स्नुतस्तनपयःकवलाः स्म तस्थु-
 र्गोविन्दमात्मनि दृशाश्रुकलाः स्पृशन्त्यः ॥ १३ ॥

प्रायो बतारम्भ विडगा मुनयो वनेऽस्मिन्
 कृष्णोक्षितं तद्दृष्टितं कलवेणुगीतम् ।
 आरुड्य ये द्रुमभुजान् रुचिरप्रवावान्
 शृण्वन्त्यमीलितदृशो विगतान्यवायः ॥ १४ ॥

नद्यस्तदा तद्गुपधार्यं मुकुन्दगीत-
 मावर्तलक्षितमनोभवभग्नवेगाः ।
 आलिङ्गनस्थगितमूर्ध्निभुजैर्भुरारेः
 गृह्णन्ति पादयुगलं कमलोपलाराः ॥ १५ ॥

दृष्ट्वाऽऽतपे व्रजपशून् सड रामगोपैः

सञ्चारयन्तमनु वेणुमुदीरयन्तम् ।
 प्रेमप्रवृद्ध उदितः कुसुमावलीभिः
 सभ्युर्व्यधात्स्ववपुषाम्भुद आतपत्रम् ॥ १६ ॥

पूर्णाः पुलिन्ध उरुगायपदाब्जराग-
 श्रीकुङ्कुमेन दयितास्तनमण्डितेन ।
 तदर्शनस्मररुजस्तृणरुषितेन
 लिम्पन्त्य आननकुयेषु जडुस्तदाधिम् ॥ १७ ॥

उन्तायमद्गिरभला उरिदासवर्यो
 यद्रामकृष्णशरशस्पर्शप्रमोदः ।
 मानं तनोति सङ्गो गोगणयोस्तथोर्यत्
 पानीयसूयवसकन्दरकन्दमूलैः ॥ १८ ॥

गा गोपकैरनुवनं नयतोरुदार-
 वेणुस्वनैः कलपदैस्तनुभृत्सु सभ्यः ।
 अस्पन्दनं गतिमतां पुलकस्तृणं
 निर्योगपाशकृतलक्षणयोर्विचित्रम् ॥ १९ ॥

अेवं विधा भगवतो या वृन्दावनचारिणः ।
 वर्णान्त्यो मिथो गोप्यः क्रीडास्तन्मयतां ययुः ॥ २० ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संखितायां
 दशमस्कन्धे पूवार्धे वेणुगीतं नामैकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वाविंशोऽध्यायः - २२ ॥

श्रीशुक उवाच
 उमन्ते प्रथमे मासि नन्दप्रजकुमारिकाः ।
 येरुर्ध्विष्यं भुञ्जानाः कात्यायन्यर्थनप्रतम् ॥ १ ॥
 आप्लुत्याम्भसि कालिन्धा जलान्ते थोदितेरुणे ।
 कृत्वा प्रतिकृतिं देवीमानर्थुर्नृप सैकतीम् ॥ २ ॥

गन्धैर्मात्स्यैः सुरभिर्भिविभिर्धूपदीपकैः ।
 उख्यावयैश्चोपहारैः प्रवालकृततण्डुलैः ॥ ३ ॥
 कात्यायनि मडामाये मडायोगिन्यधीश्वरि ।
 नन्दगोपसुतं देवि पतिं मे कुरु ते नमः ।
 एति मन्त्रं जपन्त्यस्ताः पूजां यक्षुः कुमारिकाः ॥ ४ ॥
 अयं मासं व्रतं येरुः कुमार्यः कृषयैतसः ।
 भद्रकालीं समानर्घुर्भूयान्नन्दसुतः पतिः ॥ ५ ॥
 उषस्युत्थाय गोत्रैः स्वैरन्योन्याभद्रभाडवः ।
 कृषणमुञ्चैर्जगुर्गान्त्यः कालिन्धां स्नातुमन्वडम् ॥ ६ ॥
 नधां कदाचिदागत्य तीरे निक्षिप्य पूर्ववत् ।
 वासांसि कृषणं गायन्त्यो विजडुः सलिले मुदा ॥ ७ ॥
 भगवांस्तदभिप्रेत्य कृषणो योगेश्वरेश्वरः ।
 वयस्यैरावृतस्तत्र गतस्तत्कर्मसिद्धये ॥ ८ ॥
 तासां वासांस्युपादाय नीपमारुह्य सत्वरः ।
 उसद्भिः प्रहसन् भालैः परिहासमुवाच ॥ ९ ॥
 अत्रागत्याभलाः कामं स्वं स्वं वासः प्रगृह्यताम् ।
 सत्यं भ्रवाणि नो नर्म यद्युयं व्रतकर्षिताः ॥ १० ॥
 न मयोदितपूर्वं वा अनृतं तदिमे विदुः ।
 अकैकशः प्रतीच्छ्रध्वं सलैवोत सुमध्यमाः ॥ ११ ॥
 तस्य तत्क्ष्वेलितं दृष्ट्वा गोप्यः प्रेमपरिप्लुताः ।
 प्रीडिताः प्रेक्ष्य यान्योन्यं जातलासा न निर्ययुः ॥ १२ ॥
 अयं भ्रुवति गोविन्दे नर्मणाऽऽक्षिप्तयेतसः ।
 आकण्ठमग्नाः शीतोद्रे वेपमानास्तमभ्रुवन् ॥ १३ ॥
 मानयं भोः कृथास्त्वां तु नन्दगोपसुतं प्रियम् ।
 जानीमोऽङ्गं व्रजश्चाध्यं देहि वासांसि वेपिताः ॥ १४ ॥
 श्यामसुन्दर ते दास्यः करवाम तवोदितम् ।
 देहि वासांसि धर्मज्ञा नो चेद्राज्ञो भ्रुवामहे ॥ १५ ॥

श्रीभगवानुवाच

भवत्यो यदि मे दास्यो मयोक्तं वा करिष्यथ ।

अत्रागत्य स्ववासांसि प्रतीच्छत शुचिस्मिताः ।

(नो येन्नाहं प्रदास्ये किं कुब्धो राजा करिष्यति) ॥ १६ ॥

ततो जलाशयात्सर्वा दारिकाः शीतवेपिताः ।

पाणिभ्यां योनिमाच्छाद्य प्रोत्तेरुः शीतकर्षिताः ॥ १७ ॥

भगवानाह ता वीक्ष्य शुद्धभावप्रसादितः ।

स्कन्धे निधाय वासांसि प्रीतः प्रोवाच सस्मितम् ॥ १८ ॥

यूयं विवस्त्रा यदपो धृतप्रता

व्यगाहत्तैतत्तद्दु देवलेलनम् ।

बद्ध्वाञ्जलिं मूर्ध्न्यपनुत्तयेऽहसः

कृत्वा नमोऽधो वसनं प्रगृह्यताम् ॥ १९ ॥

धृत्यभ्युतेनाभिहिता प्रजाबला

मत्वा विवस्त्राप्लवनं प्रतय्युतिम् ।

तत्पूर्तिकाभास्तदशेषकर्मणां

साक्षात्कृतं नेमुस्वधमृग्यतः ॥ २० ॥

तास्तथावनता दृष्ट्वा भगवान् देवकीसुतः ।

वासांसि ताभ्यः प्रायच्छत्कुरुणस्तेन तोषितः ॥ २१ ॥

दृढं प्रलब्धास्त्रपथा य उापिताः

प्रस्तोभिताः कीडनवय्य कारिताः ।

वस्त्राणि यैवापहृतान्यथाप्यमुं

ता नाभ्यसूयन् प्रियसङ्गनिर्वृताः ॥ २२ ॥

परिधाय स्ववासांसि प्रेष्ठसङ्गमसञ्जिताः ।

गृहीतचित्ता नो येऽस्तस्मिन् लज्जायितेक्षाणाः ॥ २३ ॥

तासां विज्ञाय भगवान् स्वपादस्पर्शकाभ्यया ।

धृतप्रतानां सङ्कुल्यमाह दामोदरोऽबलाः ॥ २४ ॥

सङ्कुल्यो विदितः साध्व्यो भवतीनां मदर्शनम् ।

मयानुमोदितः सोऽसौ सत्यो भवितुमर्हति ॥ २५ ॥

न मथ्यावेशितधियां कामः कामाय कल्पते ।

भर्जिता क्वथिता धानाः प्रायो बीजाय नेष्यते ॥ २६ ॥

याताभवा प्रजं सिद्धा मयेमा रंस्यथा क्षपाः ।

यद्दृष्ट्य प्रतमिदं येरुरार्यार्थिनं सतीः ॥ २७ ॥

श्रीशुक उवाच

एत्यादिष्टा भगवता लब्धकामाः कुमारिकाः ।

ध्यानन्त्यस्तत्पदाभ्भोजं कृष्णान्निर्विविशुर्जम् ॥ २८ ॥

अथ गोपैः परिवृतो भगवान् देवकीसुतः ।

वृन्दावनाद्गतो दूरं यारयन् गाः सडाग्रजः ॥ २९ ॥

निदाघार्कतपे तिग्मे छायाभिः स्वाभिरात्मनः ।

आतपत्रायितान् वीक्ष्य द्रुमानाल प्रजौकसः ॥ ३० ॥

डे स्तोक कृष्ण डे अंशो श्रीदामन् सुभलार्जुन ।

विशालवृषभ तेजस्विन् देवप्रस्थ वरुथप ॥ ३१ ॥

पश्यतैतान् मडाभागान् परार्थैकान्तञ्जितान् ।

वातवर्षातपडिमान् सडन्तो वारयन्ति नः ॥ ३२ ॥

अडो ओषां वरं जन्म सर्वप्राण्युपज्जवनम् ।

सुजनस्येव येषां वै विमुभा यान्ति नार्थिनः ॥ ३३ ॥

पत्रपुष्पकृलख्याया मूलवल्कलदारुभिः ।

गन्धनिर्यासभस्मास्थितोऽमैः कामान् वितन्वते ॥ ३४ ॥

अेतावज्जन्मसाकृत्यं डेडिनामिड डेडिषु ।

प्राणैरर्थैर्धिया वाया श्रेय अेवायरेत्सदा ॥ ३५ ॥

एति प्रवालस्तभककृलपुष्पदलोत्तरैः ।

तरुणां नम्रशाभानां मध्येन यमुनां गतः ॥ ३६ ॥

तरु गाः पाययित्वापः सुमृष्टाः शीतलाः शिवाः ।

ततो नृप स्वयं गोपाः कामं स्वादु पपुर्जलम् ॥ ३७ ॥

तस्या उपवने कामं यारयन्तः पशून् नृप ।

कृष्णरामावुपागम्य क्षुधार्ता एदमभ्रुवन् ॥ ३८ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्यां संडितायां

दशमस्कन्धे पूर्वार्धे गोपीवस्त्रापडरणं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रयोविंशोऽध्यायः - २३ ॥

गोपा उच्युः

राम राम महावीर्यं कृष्ण दृष्टनिर्बर्हण ।

अेषा वै बाधते क्षुन्नस्तस्थान्ति कर्तुमर्हथः ॥ १ ॥

श्रीशुक उवाच

एति विज्ञापितो गोपैर्भगवान् देवकीसुतः ।

भक्त्याया विप्रभार्यायाः प्रसीदन्नदमब्रवीत् ॥ २ ॥

प्रयात देवयजनं ब्राह्मणा ब्रह्मवादिनः ।

सत्रमाङ्गिरसं नाम ज्वासते स्वर्गकाभ्यया ॥ ३ ॥

तत्र गत्वौदनं गोपा याच्यतास्मद्विसर्जिताः ।

कीर्तयन्तो भगवत आर्यस्य मम याभिधाम् ॥ ४ ॥

एत्यादिष्टा भगवता गत्वायाचन्त ते तथा ।

कृताञ्जलिपुटा विप्रान् दण्डवत्पतिता भुवि ॥ ५ ॥

डे भूमिदेवाः शृणुत कृष्णस्यादेशकारिणः ।

प्राप्ताञ्जनीत भद्रं वो गोपात्रो रामयोदितान् ॥ ६ ॥

गाश्चाच्यन्तावविदूर ओदनं

रामाच्युतौ वो लघतो बुभुक्षितौ ।

तयोर्द्विजा ओदनमर्थिनोर्यदि

श्रद्धा य वो यच्छत धर्मवित्तमाः ॥ ७ ॥

दीक्षायाः पशुसंस्थायाः सौत्रामण्याश्च सत्तमाः ।

अन्यत्र दीक्षितस्थापि नान्नमग्नन् छि दृष्यति ॥ ८ ॥

एति ते भगवधाञ्चां शृण्वन्तोऽपि न शुश्रुवुः ।

क्षुद्राशा भूरिकर्माणो बालिशा वृद्धमानिनः ॥ ९ ॥

देशः कालः पृथग्द्रव्यं मन्त्रतन्त्रत्विजोऽग्रयः ।
 देवता यजमानश्च कर्तुर्धर्मश्च यन्मयः ॥ १० ॥
 तं ब्रह्म परमं साक्षाद्भगवन्तमधोक्षजम् ।
 मनुष्यदृष्ट्या दृष्टप्रज्ञा मर्त्यात्मानो न मेनिरे ॥ ११ ॥
 न ते यदोमिति प्रोच्युर्न नेति य परन्तप ।
 गोपा निराशाः प्रत्येत्य तथोचुः कृष्णरामयोः ॥ १२ ॥
 तद्गुपाकार्यं भगवान् प्रहस्य जगदीश्वरः ।
 व्याजहार पुनर्गोपान् दर्शयन् लौकिकी गतिम् ॥ १३ ॥
 मां ज्ञापयत पत्नीभ्यः ससङ्कर्षणमागतम् ।
 दास्यन्ति काममन्त्रं वः स्निग्धा मय्युषिता धिया ॥ १४ ॥
 गत्वाथ पत्नीशालायां दृष्ट्वासीनाः स्वलङ्कृताः ।
 नत्वा द्विजसतीर्गोपाः प्रश्रिता षट्मब्रुवन् ॥ १५ ॥
 नमो वो विप्रपत्नीभ्यो निबोधत वयांसि नः ।
 एतोऽविदूरे यरता कृष्णेनेलेषिता वयम् ॥ १६ ॥
 गाश्चारयन् स गोपालैः सरामो दूरमागतः ।
 ब्रुभुक्षितस्य तस्यान्नं सानुगस्य प्रदीयताम् ॥ १७ ॥
 श्रुत्वाय्युतमुपायातं नित्यं तदर्शनोत्सुकाः ।
 तत्कथाक्षिप्तमनसो बभूवुर्जतसम्भ्रमाः ॥ १८ ॥
 यतुर्विधं बभुवुर्गुणमन्नमादाय भाजनैः ।
 अभिससुः प्रियं सर्वाः समुद्रमिव निम्नगाः ॥ १९ ॥
 निषिध्यमानाः पतिभिर्भ्रातृभिर्बन्धुभिः सुतैः ।
 भगवत्युत्तमश्लोके दीर्घश्रुतधृताशयाः ॥ २० ॥
 यमुनोपवनेऽशोकनवपल्लवमण्डिते ।
 विचरन्तं वृत्तं गोपैः साग्रजं ददृशुः स्त्रियः ॥ २१ ॥
 श्यामं छिरण्यपरिधिं वनमाल्यबर्ह-
 धातुप्रवालनटवेषमनुव्रतांसे ।
 विन्यस्तलस्तमितरेण धुनानमभ्रं
 कर्णोत्पलालकडपोलमुषाञ्जलासम् ॥ २२ ॥

प्रायः श्रुतप्रियतमोदयकर्णपूरै-

र्यस्मिन्निमग्नमनसस्तमथाक्षिर-प्रैः ।

अन्तः प्रवेश्य सुचिरं परिरम्य तापं

प्राज्ञं यथाभिमतयो विजडुर्नरेन्द्र ॥ २३ ॥

तास्तथा त्यक्तसर्वाशाः प्राप्ता आत्मदिदृक्षया ।

विज्ञायाभिलदृग्द्रष्टा प्राड प्रडसिताननः ॥ २४ ॥

स्वागतं वो मडाभागा आस्थतां करवाम डिम् ।

यत्रो दिदृक्षया प्राप्ता उपपन्नमिदं छि वः ॥ २५ ॥

नन्वध्दा मयि कुर्वन्ति कुशलाः स्वार्थदर्शिनः ।

अडैतुक्यव्यवहृतां भक्तिमात्मप्रिये यथा ॥ २६ ॥

प्राणबुद्धिमनःस्वात्मदारापत्यधनादयः ।

यत्सम्पर्कात्प्रिया आसंस्ततः को -वपरः प्रियः ॥ २७ ॥

तथात देवयजनं पतयो वो द्विजातयः ।

स्वसत्रं पारयिष्यन्ति युष्माभिर्गृहमेधिनः ॥ २८ ॥

पत्न्य उच्युः

मैवं विभोऽर्हति भवान् गदितुं नृशंसं

सत्यं कुरुष्व निगमं तव पादमूलम् ।

प्राप्ता वयं तुलसिदामपदावसृष्टं

केशैर्निवोद्धुमतिलङ्घ्य समस्तबन्धून् ॥ २९ ॥

गृह्णन्ति नो न पतयः पितरौ सुता वा

न भ्रातृबन्धुसुलुङ्घः कुत येव यान्ये ।

तस्माद्भवत्प्रपद्योः पतितात्मनां नो

नान्या भवेद्भतिरस्मिन् तद्विधेहि ॥ ३० ॥

श्रीभगवानुवाच

पतयो नाभ्यसूयेरन् पितृभ्रातृसुतादयः ।

लोकेश्च वो मयोपेता देवा अप्यनुभवते ॥ ३१ ॥

न प्रीतयेऽनुरागाय ङ्यङ्गसङ्गो नृशामिड ।

तन्मनो मयि युञ्जाना अचिरान्मामवाप्स्यथ ॥ ३२ ॥

(श्रवणाद्दर्शनाद्दृष्ट्यानाम्भयि भावोऽनुकीर्तनात् ।

न तथा सन्निकर्षेण प्रतियात ततो गृहान् ॥)

श्रीशुक उवाच

धृत्युक्ता द्विजपत्न्यस्ता यज्ञवाटे पुनर्गताः ।

ते यानसूयवः स्वाभिः स्त्रीभिः सत्रमपारयन् ॥ ३३ ॥

तत्रैका विधृता भर्त्रा भगवन्तं यथाश्रुतम् ।

दृष्टोपगुह्य विजडौ दैवं कर्मानुबन्धनम् ॥ ३४ ॥

भगवानपि गोविन्दस्तेनैवान्नेन गोपकान् ।

यतुर्विधेनाशयित्वा स्वयं य ब्रुभुजे प्रभुः ॥ ३५ ॥

अवेवं लीलानरवपुर्नूलोकमनुशीलयन् ।

रेमे गोगोपगोपीनां रमयन् रूपाङ्कतैः ॥ ३६ ॥

अथानुस्मृत्य विप्रास्ते अन्वतथ्यन् कृतागसः ।

यद्विश्वेश्वरयोर्थाश्रामडम्भ नृविऽम्भयोः ॥ ३७ ॥

दृष्ट्वा स्त्रीणां भगवति कृषणे भक्तिमलौडिकीम् ।

आत्मानं य तथा डीनमनुतसा व्यगर्लयन् ॥ ३८ ॥

धिञ्जन्म नस्त्रिवृद्धिं धिञ्जन्तं धिञ्जन्तुङ्गाताम् ।

धिक्कुलं धिक्क्रियादाक्ष्यं विभुषा ये त्वधोक्षणे ॥ ३९ ॥

नूनं भगवतो माया योगिनामपि मोहिनी ।

यद्भयं गुरवो नृणां स्वार्थे मुह्यामहे द्विजाः ॥ ४० ॥

अडो पश्यत नारीणामपि कृषणे जगद्गुरौ ।

दुरन्तभावं योऽविध्यन् मृत्युपाशान् गृह्णाभिधान् ॥ ४१ ॥

नासां द्विजातिसंस्कारो न निवासो गुरावपि ।

न तपो नात्ममीमांसा न शौचं न क्रियाः शुभाः ॥ ४२ ॥

अथापि ऽप्युत्तमश्लोके कृषणे योगेश्वरेश्वरे ।

भक्तिर्दृढा न चास्माकं संस्कारादिमतामपि ॥ ४३ ॥

ननु स्वार्थविमूढानां प्रमत्तानां गृहेऽथ ।

अडो नः स्मारयामास गोपवाक्यैः सतां गतिः ॥ ४४ ॥

अन्यथा पूर्वाकामस्य डैवव्याघ्राशिषां पतेः ।

धशितव्यैः डिमस्माभिरिशस्यैतद्विऽम्भनम् ॥ ४५ ॥

હિત્વાન્યાન્ ભજતે ચં શ્રીઃ પાદસ્પર્શાશયા સકૃત્ ।
આત્મદોષાપવર્ગોણ તદાર્યા જનમોહિની ॥ ૪૬ ॥

દેશઃ કાલઃ પૃથગ્દ્રવ્યં મન્ત્રતન્ત્રત્વિજોડગ્રાયઃ ।
દેવતા યજમાનશ્ચ કૃતુર્ધર્મશ્ચ યન્મયઃ ॥ ૪૭ ॥

સ એષ ભગવાન્ સાક્ષાદ્વિષ્ણુર્યોગેશ્વરેશ્વરઃ ।
જાતો યદ્દુષ્ટિત્યશ્ચૈવમ ડ્યપિ મૂઢા ન વિદ્રહે ॥ ૪૮ ॥

અહો વયં ધન્યતમા યેષાં નસ્તાદૃશીઃ સ્ત્રિયઃ ।
ભક્ત્યા યાસાં મતિર્જાતા અસ્માકં નિશ્ચલા હરૌ ॥ ૪૯ ॥

નમસ્તુભ્યં ભગવતે કૃષ્ણાયાકુણ્ઠમેધસે ।
યન્માયામોહિતધિયો ભ્રમામઃ કર્મવર્ત્મસુ ॥ ૫૦ ॥

સ વૈ ન આદ્યઃ પુરુષઃ સ્વમાયામોહિતાત્મનામ્ ।
અવિજ્ઞાતાનુભાવાનાં ક્ષન્તુમર્હત્યતિક્રમમ્ ॥ ૫૧ ॥

ઇતિ સ્વાધમનુસ્મૃત્ય કૃષ્ણે તે કૃતહેલનાઃ ।
દિદૃક્ષવોડપ્યચ્યુતયોઃ કંસાદ્ભીતા ન યાયલન્ ॥ ૫૨ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
દશમસ્કન્ધે પૂર્વાર્ધે યજ્ઞપત્યુદ્ધારણં નામ ત્રયોવિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૨૩ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ ચતુર્વિંશોડધ્યાયઃ - ૨૪ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
ભગવાનપિ તત્રૈવ બલદેવેન સંયુતઃ ।
અપશ્યન્નિવસન્ ગોપાનિન્દ્રયાગકૃતોદ્યમાન્ ॥ ૧ ॥

તદભિજ્ઞોડપિ ભગવાન્ સર્વાત્મા સર્વદર્શનઃ ।
પ્રશ્રયાવનતોડપૃથ્થદ્ભુદ્ધાન્ નન્દપુરોગમાન્ ॥ ૨ ॥

કથ્યતાં મે પિતઃ કોડયં સમ્ભ્રમો વ ઉપાગતઃ ।
કિં કુલં કસ્ય ચોદ્દેશઃ કેન વા સાધ્યતે મખઃ ॥ ૩ ॥

अेतद्भ्रूळि मडान् कामो मळ्यं शुश्रूषवे पितः ।
न छि गोप्यं छि साधूनां कृत्यं सवत्सनामिछ ॥ ४ ॥

असत्यस्वपरदृष्टीनाममित्रोदास्तविद्विषाम् ।
उदासीनोऽरिवद्भ्रज्य आत्मवत्सुलुदुष्यते ॥ ५ ॥

ज्ञात्वाज्ञात्वा य कर्माणि जनोऽयमनुतिष्ठति ।
विदुषः कर्मसिद्धिः स्यात्तथा नाविदुषो भवेत् ॥ ६ ॥

तत्र तावत्त्रियायोगो भवतां किं विचारितः ।
अथ वा लौकिकस्तन्मे पृच्छतः साधु भाष्यताम् ॥ ७ ॥

नन्द उवाच

पर्जन्यो भगवानिन्द्रो मेघास्तस्यात्ममूर्तयः ।
तेऽभिवर्षन्ति भूतानां प्रीणनं ज्वनं पयः ॥ ८ ॥

तं तात वयमन्ये य वारुण्यां पतिमीश्वरम् ।
द्रव्यैस्तद्रेतसा सिद्धैर्यजन्ते कृतुभिर्नराः ॥ ९ ॥

तच्छेषेणोपज्वन्ति त्रिवर्गकुललेतवे ।
पुंसां पुरुषकाराणां पर्जन्यः कुलभावनः ॥ १० ॥

य अेवं विसृजेद्धर्मं पारम्पर्यागतं नरः ।
कामाल्लोभाद्भयाद्द्वेषात्स वै नाप्नोति शोभनम् ॥ ११ ॥

श्रीशुक उवाच

वयो निशम्य नन्दस्य तथान्येषां व्रजौकसाम् ।
छन्द्राय मन्युं जनयन् पितरं प्राड केशवः ॥ १२ ॥

श्रीभगवानुवाच

कर्मणा जायते जन्तुः कर्मणैव विलीयते ।
सुभं दुःखं भयं क्षेमं कर्मणैवाभिपद्यते ॥ १३ ॥

अस्ति येदीश्वरः कश्चित्कृत्वप्यन्यकर्मणाम् ।
कर्तारं भजते सोऽपि न ऽप्यकर्तुः प्रभुर्लि सः ॥ १४ ॥

किमिन्द्रेणोऽहं भूतानां स्वस्वकर्मानुवर्तिनाम् ।
अनीशेनान्यथा कर्तुं स्वभावविहितं नृणाम् ॥ १५ ॥

स्वभावतन्त्रो हि जनः स्वभावमनुवर्तते ।
 स्वभावस्थमिदं सर्वं सदेवासुरमानुषम् ॥ १६ ॥
 देहानुष्ठ्यावयाञ्जन्तुः प्राथोत्सृजति कर्मणा ।
 शत्रुर्मित्रमुदासीनः कर्मैव गुरुरीश्वरः ॥ १७ ॥
 तस्मात्सम्पूजयेत्कर्म स्वभावस्थः स्वकर्मकृत् ।
 अञ्जसा येन वर्तेत तदेवास्य हि दैवतम् ॥ १८ ॥
 आशुव्यैकतरं भावं यस्त्वन्यमुपश्रुवति ।
 न तस्माद्धिन्ते क्षेमं जारं नार्यसती यथा ॥ १९ ॥
 वर्तेत ब्रह्मणा विप्रो राजन्यो रक्षया भुवः ।
 वैश्यस्तु वार्तया श्रुवेय्यूद्रस्तु द्विजसेवया ॥ २० ॥
 कृषिवाणिज्यगोरक्षा कुसीदं तुर्यमुच्यते ।
 वार्ता यतुर्विधा तत्र वयं गोवृत्तयोऽनिशम् ॥ २१ ॥
 सत्त्वं रजस्तम एति स्थित्युत्पत्त्यन्तछेतवः ।
 रजसोत्पद्यते विश्वमन्योन्यं विविधं जगत् ॥ २२ ॥
 रजसा योदिता मेधा वर्षन्त्यम्भूनि सर्वतः ।
 प्रजास्तैरेव सिध्यन्ति महेन्द्रः डिं करिष्यति ॥ २३ ॥
 न नः पुरो जनपदा न ग्रामा न गृहा वयम् ।
 नित्यं वनौकसस्तात वनशैलनिवासिनः ॥ २४ ॥
 तस्माद्द्रवां ब्राह्मणानामद्रेश्चारभ्यतां मभः ।
 य इन्द्रयागसम्भारास्तैरयं साध्यतां मभः ॥ २५ ॥
 पथ्यन्तां विविधाः पाडाः सूपान्ताः पायसाद्यः ।
 संयावापूपशङ्खुल्यः सर्वदोऽश्च गृह्यताम् ॥ २६ ॥
 डूयन्तामग्रयः सम्यग्ब्राह्मणैर्ब्रह्मवादिभिः ।
 अन्नं बहुविधं तेभ्यो देयं वो धेनुदक्षिणाः ॥ २७ ॥
 अन्येभ्यश्चाश्रयाऽऽलपतितेभ्यो यथार्हतः ।
 यवसं य गवां दत्त्वा गिरये दीयतां बलिः ॥ २८ ॥
 स्वलङ्घिता भुङ्क्तवन्तः स्वनुलिप्ताः सुवाससः ।
 प्रदक्षिणां य कुरुत गोविप्रानलपर्वतान् ॥ २९ ॥

अेतन्मम मतं तात क्रियतां यद्वि रोयते ।
 अयं गोब्राह्मणार्द्राणीं मलयं य दयितो मभः ॥ ३० ॥
 श्रीशुक उवाच
 कालात्मना भगवता शकृदर्पं जिघांसता ।
 प्रोक्तं निशम्य नन्दाद्याः साध्वगृह्णन्त तद्भयः ॥ ३१ ॥
 तथा य व्यदधुः सर्वं यथाऽऽल मधुसूदनः ।
 वाचयित्वा स्वस्त्ययनं तद्द्रव्येषु गिरिद्विजान् ॥ ३२ ॥
 उपलृत्य बलीन् सर्वानादृता यवसं गवाम् ।
 गोधनानि पुरस्कृत्य गिरिं यकुः प्रदक्षिणाम् ॥ ३३ ॥
 अनांस्थनदुद्युक्तानि ते यारुख्य स्वलङ्कृताः ।
 गोप्यश्च कृष्णवीर्याणि गायन्त्यः सद्विजाशिषः ॥ ३४ ॥
 कृष्णस्त्वन्यतमं रुपं गोपविश्रमभणं गतः ।
 शैलोऽस्मीति ब्रुवन् भूरि बलिमादङ्गुलद्रुपुः ॥ ३५ ॥
 तस्मै नमो व्रजजनैः सल यके आत्मनाऽऽत्मने ।
 अढो पश्यत शैलोऽसौ रुपी नोऽनुग्रहं व्यधात् ॥ ३६ ॥
 अेषोऽवजानतो मर्त्यान् कामरुपी वनौकसः ।
 उन्ति ह्यस्मै नमस्यामः शर्मणो आत्मनो गवाम् ॥ ३७ ॥
 एत्यद्विगोद्विजमभं वासुदेवप्रणोदितः ।
 यथा विधाय ते गोपा सल कृष्णा व्रजं ययुः ॥ ३८ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संखितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे यतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चविंशोऽध्यायः - २५ ॥

श्रीशुक उवाच

धन्द्रस्तदात्मनः पूजो विज्ञाय विहतां नृप ।

गोपेभ्यः कृष्णनाथेभ्यो नन्दादिभ्यश्चुकोप सः ॥ १ ॥

गाणं सांवर्तकं नाम मेघानां यान्तकारिणाम् ।

धन्द्रः प्रायोदयत्कुब्जो वाक्यं याडेशमान्युत ॥ २ ॥

अहो श्रीमदमाडात्स्यं गोपानां काननौकसाम् ।

कृष्णं मर्त्यमुपाश्रित्य ये यकुर्द्वेवलेनम् ॥ ३ ॥

यथादृष्टैः कर्मभयैः क्तुभिर्नामनौनिभैः ।

विद्यामान्वीक्षिर्की छित्वा तितीर्षन्ति भवार्णवम् ॥ ४ ॥

वायालं बालिशं स्तब्धमङ्गं पण्डितमानिनम् ।

कृष्णं मर्त्यमुपाश्रित्य गोपा मे यकुर्प्रियम् ॥ ५ ॥

अेषां श्रियावलिमानां कृष्णेनाध्मायितात्मनाम् ।

धुनुत श्रीमदस्तम्भं पशून् नयत सङ्क्षयम् ॥ ६ ॥

अहं यैरावतं नागमारुढ्यानुप्रजे व्रजम् ।

मरुद्गणैर्मडावीर्यैर्नन्दगोष्ठजिघांसया ॥ ७ ॥

श्रीशुक उवाच

इत्थं मघवताऽऽज्ञासा मेघा निर्मुक्तबन्धनाः ।

नन्दगोकुलमासारैः पीडयामासुरोजसा ॥ ८ ॥

विद्योतमाना विद्युद्भिः स्तनन्तः स्तनयित्नुभिः ।

तीव्रैर्मरुद्गणैर्नुन्ना ववृषुर्जलशर्कराः ॥ ९ ॥

स्थूलास्थूला वर्षधारा मुञ्च्यत्स्वल्पेष्वाभीक्ष्णशः ।

जलौघैः प्लाव्यमाना भूर्नाद्दृश्यत नतोन्नतम् ॥ १० ॥

अत्यासारातिवातेन पशवो जातवेपनाः ।

गोपा गोप्यश्च शीतार्ता गोविन्दं शरणां ययुः ॥ ११ ॥

शिरः सुतांश्च कायेन प्रच्छाद्यासारपीडिताः ।

वेपमाना भगवतः पादमूलमुपाययुः ॥ १२ ॥

कृष्ण कृष्ण मडाभाग त्वन्नाथं गोकुलं प्रभो ।

त्रातुमर्हसि देवान्नः कुपिताद्भक्तवत्सल ॥ १३ ॥
 शिलावर्षनिपातेन लन्यमानमयेतनम् ।
 निरीक्ष्य भगवान्मेने कुपितेन्द्रकृतं हरिः ॥ १४ ॥
 अपर्त्वत्युल्बलां वर्षमतिवातं शिलाभयम् ।
 स्वयागे विडतेऽस्माभिरिन्द्रो नाशाय वर्षति ॥ १५ ॥
 तत्र प्रतिविधिं सम्यगात्मयोगेन साधये ।
 लोकेशमानिनां मौढ्याद्दृशिष्ये श्रीमदं तमः ॥ १६ ॥
 न हि सद्भावयुक्तानां सुराणामीशविस्मयः ।
 मत्तोऽसतां मानभङ्गः प्रशमायोपकल्पते ॥ १७ ॥
 तस्मान्मच्छरणं गोष्ठे मन्नाथं मत्परिग्रहम् ।
 गोपाये स्वात्मयोगेन सोऽयं मे प्रत आहितः ॥ १८ ॥
 धृत्युक्तवैकेन हस्तेन कृत्वा गोवर्धनायलम् ।
 धधार लीलया कृष्णशृङ्गाकमिव बालकः ॥ १९ ॥
 अथाह भगवान् गोपान् डेऽम्भ तात प्रजैकसः ।
 यथोपजोषं विशत गिरिगर्तं सगोधनाः ॥ २० ॥
 न त्रास एह वः कार्यो मद्दस्ताद्रिनिपातने ।
 वातवर्षभयेनालं तत्राणं विडितं हि वः ॥ २१ ॥
 तथा निर्विशुर्गतं कृष्णाश्रासितमानसाः ।
 यथावकाशं सधनाः सप्रजः सोपजुविनः ॥ २२ ॥
 क्षुत्तुड्यथां सुभापेक्षां हित्वा तैर्ऋजवासिभिः ।
 वीक्ष्यमाणो धधावद्भिं समाहं नायलत्पदात् ॥ २३ ॥
 कृष्णयोगानुभावं तं निशाभ्येन्द्रोऽतिविस्मितः ।
 निःस्तम्भो ब्रह्मसङ्कल्पः स्वान्मेघान् सन्धवारयत् ॥ २४ ॥
 भं व्यभ्रमुद्वितादित्यं वातवर्षं च दारुणम् ।
 निशाभ्योपरतं गोपान् गोवर्धनधरोऽब्रवीत् ॥ २५ ॥
 निर्यात त्यजत त्रासं गोपाः सस्त्रीधनार्भाकाः ।
 उपारतं वातवर्षं व्युद्यथाश्च निम्नगाः ॥ २६ ॥

ततस्ते निर्ययुर्गोपाः स्वं स्वमादाय गोधनम् ।
 शकटोढोपकरां स्त्रीबालस्थविराः शनैः ॥ २७ ॥
 भगवानपि तं शैवं स्वस्थाने पूर्ववत्प्रभुः ।
 पश्यतां सर्वभूतानां स्थापयामास लीलया ॥ २८ ॥
 तं प्रेमवेगान्निभृता व्रजैकसो
 यथा समीयुः परिरम्भादादिभिः ।
 गोप्यश्च सस्नेहमपूजयन्मुदा
 धध्यक्षताद्भिर्ययुर्गुः सदाशिषः ॥ २९ ॥
 यशोदा रोहिणी नन्दो रामश्च बलिनां वरः ।
 कृष्णमालिङ्ग्य युयुजुराशिषः स्नेहकातराः ॥ ३० ॥
 द्विवि देवगणाः साध्याः सिद्धगन्धर्वचारणाः ।
 तुष्टुवुर्मुमुक्षुस्तुष्टाः पुष्पवर्षाणि पार्थिव ॥ ३१ ॥
 शङ्खद्वन्द्वभयो नेदुर्द्विवि देवप्रणोदिताः ।
 जगुर्गन्धर्वपतयस्तुम्बुरुप्रमुष्णानृप ॥ ३२ ॥
 ततोऽनुरक्तैः पशुपैः परिश्रितो
 राजन् स गोष्ठे सवल्लोऽव्रजध्वरिः ।
 तथाविधान्यस्य कृतानि गोपिकाः
 गायन्त्य ष्युर्मुदिता हृदिस्मृशः ॥ ३३ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षड्विंशोऽध्यायः - २६ ॥

श्रीशुक उवाच
 अ एवं विधानि कर्माणि गोपाः कृष्णस्य वीक्ष्य ते ।
 अतद्दीर्घविदः प्रोचुः समन्वयेत्य सुविस्मिताः ॥ १ ॥

बालकस्य यदेतानि कर्माण्यत्यद्भुतानि वै ।
 कथमर्हत्यसौ जन्म त्राम्येष्व्वात्मजुगुप्सितम् ॥ २ ॥
 यः समुदायनो बालः करेणैकेन लीलया ।
 कथं भिन्नद्विस्विरं पुष्करं गजराडिव ॥ ३ ॥
 तोकेनामीलिताक्षेण पूतनाया मलौजसः ।
 पीतः स्तनः सल प्राणैः कालेनेव वयस्तनोः ॥ ४ ॥
 छिन्वतोऽधःशयानस्य मास्यस्य चरणवुदङ् ।
 अनोऽपतद्विपर्यस्तं रुदतः प्रपदाडतम् ॥ ५ ॥
 अेकलायन आसीनो द्विजमाणो विलायसा ।
 दैत्येन यस्तृणावर्तमलन् कण्ठग्राह्यतुरम् ॥ ६ ॥
 क्वचिद्द्वैयङ्गवस्तैन्धे मात्रा अद्भुतदूषले ।
 गच्छन्नर्जुनयोर्मध्ये आहुभ्यां तावपातयत् ॥ ७ ॥
 वने सञ्चारयन् वत्सान् सरामो बालकैर्वृतः ।
 उन्तुकामं अकं दोष्यां मुषतोऽश्मिपाटयत् ॥ ८ ॥
 वत्सेषु वत्सपुत्रेण प्रविशन्तं जिघांसया ।
 उत्वा न्यपातयत्तेन कपित्थानि च लीलया ॥ ९ ॥
 उत्वा रासभद्वैतेयं तद्भ्रमूंश्च अलान्वितः ।
 यके तालवनं क्षेमं परिपक्वकृलान्वितम् ॥ १० ॥
 प्रलम्बं घातयित्वाञ्च अलेन अलशालिना ।
 अमोचयद्भ्रजपशून् गोपांश्चारण्यवह्नितः ॥ ११ ॥
 आशीविषतमाडीन्द्रं दमित्वा विमदं द्रुदात् ।
 प्रसङ्गोद्भास्य यमुनां यकेऽसौ निर्विषोऽकाम् ॥ १२ ॥
 दुस्त्यजश्चानुरागोऽस्मिन् सर्वेषां नो प्रजौकसाम् ।
 नन्द ते तनयेऽस्मासु तस्याप्यौत्पत्तिकः कथम् ॥ १३ ॥
 क्व समुदायनो बालः क्व मलाद्विधाशम् ।
 ततो नो जायते शङ्का प्रजनाथ तवात्मजे ॥ १४ ॥
 नन्द उवाच
 श्रूयतां मे वयो गोपा व्येतु शङ्का य वोऽर्भके ।

એનં કુમારમુદ્દિશ્ય ગર્ગી મે ચદુવાચ હ ॥ ૧૫ ॥

વર્ણાસ્ત્રયઃ કિલાસ્યાસન્ ગૃહ્ણતોડનુયુગં તનૂઃ ।

શુકલો રક્તસ્તથા પીત ઇદાનીં કૃષ્ણતાં ગતઃ ॥ ૧૬ ॥

પ્રાગયં વસુદેવસ્ય ક્વચિજ્જાતસ્તવાત્મજઃ ।

વાસુદેવ ઇતિ શ્રીમાનભિજ્ઞાઃ સમ્પ્રચક્ષતે ॥ ૧૭ ॥

બહૂનિ સન્તિ નામાનિ રૂપાણિ ચ સુતસ્ય તે ।

ગુણકર્માનુરૂપાણિ તાન્યહં વેદ નો જનાઃ ॥ ૧૮ ॥

એષ વઃ શ્રેય આધાસ્યદ્ગોપગોકુલનન્દનઃ ।

અનેન સર્વદુર્ગાણિ યૂયમઞ્જસ્તસ્થિથ ॥ ૧૯ ॥

પુરાનેન વ્રજપતે સાધવો દસ્યુપીડિતાઃ ।

અરાજકે રક્ષમાણા જિગ્યુર્દસ્યૂન્ સમેધિતાઃ ॥ ૨૦ ॥

ય એતસ્મિન્ મહાભાગાઃ પ્રીતિં કુર્વન્તિ માનવાઃ ।

નારયોડભિભવન્ત્યેતાન્ વિષ્ણુપક્ષાનિવાસુરાઃ ॥ ૨૧ ॥

તસ્માન્નન્દ કુમારોડયં નારાયણસમો ગુણૈઃ ।

શ્રિયા કીર્ત્યાનુભાવેન તત્કર્મસુ ન વિસ્મયઃ ॥ ૨૨ ॥

ઇત્યશ્વદા માં સમાદિશ્ય ગર્ગે ચ સ્વગૃહં ગતે ।

મન્યે નારાયણસ્યાંશં કૃષ્ણમકિલ્ષકારિણમ્ ॥ ૨૩ ॥

ઇતિ નન્દવચઃ શ્રુત્વા ગર્ગીતં વ્રજૌકસઃ ।

દૃષ્ટશ્રુતાનુભાવાસ્તે કૃષ્ણાસ્થામિતતેજસઃ ।

મુદિતા નન્દમાનર્યુઃ કૃષ્ણં ચ ગતવિસ્મયાઃ ॥ ૨૪ ॥

દેવે વર્ષતિ યજ્ઞવિપ્લવરુષા વજ્રાશમપર્ષાનિલૈઃ

સીદત્યાલપશુસ્ત્રિ આત્મશરણં દૃષ્ટ્વાનુકમ્યુત્સ્મયન્ ।

ઉત્પાટ્યૈકકરેણ શૈલમબલો લીલોચ્છિલીન્દ્રં યથા

ભિભ્રદ્ગોષમપાન્મહેન્દ્રમદભિત્પ્રીયાત્ર ઇન્દ્રો ગવામ્ ॥ ૨૫ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં

દશમસ્કન્ધે પૂર્વાર્ધે ષડ્વિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૨૬ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तविंशोऽध्यायः - २७ ॥

श्रीशुक उवाच

गोवर्धने धृते शैले आसाराद्रक्षिते व्रजे ।

गोलोकादाप्रजङ्घषां सुरभिः शङ्कयेव च ॥ १ ॥

विविक्त उपसङ्गम्य व्रीडीतः कृतलेलनः ।

पस्पर्शा पादयोरेनं किरीटेनार्कवर्षसा ॥ २ ॥

दृष्टश्रुतानुभावोऽस्य कृष्णस्यामिततेजसः ।

नष्टत्रिलोकेशमदं छन्द्रेण आलु कृताञ्जलिः ॥ ३ ॥

छन्द्रेण उवाच

विशुद्धसत्त्वं तव धाम शान्तं

तपोमयं ध्वस्तश्चस्तमस्कम् ।

मायामयोऽयं गुणसम्प्रवाहो

न विद्यते तेऽग्रलक्षानुबन्धः ॥ ४ ॥

कुतो नु तद्धेतव ईश तद्भृता

लोभाद्यो येऽबुधवित्कृत्वाः ।

तथापि दण्डं भगवान् बिभर्ति

धर्मस्य गुप्त्यै ऋणनिग्रहाय ॥ ५ ॥

पिता गुरुस्त्वं जगतामधीशो

दुरत्ययः काल उपात्तदण्डः ।

छिताय येच्छातनुभिः समीहसे

मानं विधुन्वन् जगदीशमानिनाम् ॥ ६ ॥

ये मद्भिधाज्ञा जगदीश मानिन-

स्त्वां वीक्ष्य कालेऽभयमाशु तन्मदम् ।

छित्वाऽऽर्यमार्गं प्रभञ्जन्त्यपस्मया

ईडा ऋणानामपि तेऽनुशासनम् ॥ ७ ॥

स त्वं ममैश्वर्यमद्वेषुतस्य

कृतागसस्तेऽविदुषः प्रभावम् ।

क्षन्तुं प्रभोऽथार्द्धसि मूढयेतसो
मैवं पुनर्भूमतिरीश मेऽसती ॥ ८ ॥

तवावतारोऽयमधोक्षजेऽ
स्वयम्भराणामुरुभारजन्मनाम् ।
यमूपतीनामभवाय देव
भवाय युष्मच्चरणानुवर्तिनाम् ॥ ९ ॥

नमस्तुभ्यं भगवते पुरुषाय मडात्मने ।
वासुदेवाय कृष्णाय सात्वतां पतये नमः ॥ १० ॥

स्वच्छन्दोपात्तदेहाय विशुद्धज्ञानमूर्तये ।
सर्वस्मै सर्वबीजाय सर्वभूतात्मने नमः ॥ ११ ॥

मयेदं भगवन् गोष्ठनाशायासारवायुभिः ।
येष्टितं विडते यज्ञे मानिना तीव्रमन्युना ॥ १२ ॥

त्वयेशानुगृहीतोऽस्मि ध्वस्तस्तम्भो वृथोद्यमः ।
ऋश्वरं गुरुमात्मानं त्वामहं शरणं गतः ॥ १३ ॥

श्रीशुक उवाच
अेवं सङ्कीर्तितः कृष्णो मघोना भगवानमुम् ।
मेघगम्भीरया वाया प्रहसन्निदमज्रवीत् ॥ १४ ॥

श्रीभगवानुवाच
मया तेऽकारि मघवन् मज्जभङ्गोऽनुगृह्णता ।
मदनुस्मृतये नित्यं मत्तस्थेन्द्रश्रिया भृशम् ॥ १५ ॥
मामैश्वर्यश्रीमदान्धो दण्डपाणिं न पश्यति ।
तं भ्रंशयामि सम्पद्भ्यो यस्य येष्णाम्यनुग्रहम् ॥ १६ ॥

गम्यतां शक भद्रं वः क्षियतां मेऽनुशासनम् ।
स्थीयतां स्वाधिकारेषु युक्तैर्वैः स्तम्भवर्जितैः ॥ १७ ॥

अथाह सुरभिः कृष्णमभिवन्द्य मनस्विनी ।
स्वसन्तानैरुपामन्थ्य गोपउपिणामीश्वरम् ॥ १८ ॥

सुरभिरुवाच
कृष्ण कृष्ण मढायोगिन् विश्वात्मन् विश्वसम्भव ।

भवता लोकनाथेन सनाथा वयमच्युत ॥ १९ ॥

त्वं नः परमकं दैवं त्वं न छन्दो जगत्पते ।

भवाय भव गोविप्रदेवानां ये च साधवः ॥ २० ॥

छन्दं नस्त्वामिषेक्ष्यामो ब्रह्मज्ञानोद्विता वयम् ।

अवतीर्णोऽसि विश्वात्मन् भूमैर्भारापनुत्तये ॥ २१ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवं कृष्णामुपामन्थ सुरभिः पयसाऽऽत्मनः ।

जलैराकाशगङ्गाया औरावतकरोद्भूतैः ॥ २२ ॥

छन्दः सुरर्षिभिः साकं नोदितो देवमातृभिः ।

अभ्यषिञ्चत दशार्हं गोविन्द इति चाभ्यधात् ॥ २३ ॥

तत्रागतास्तुम्भुरुनारदाद्यो

गन्धर्वविद्याधरसिद्धयारणाः ।

जगुर्यशो लोकमवापहं उरेः

सुराङ्गनाः सन्नतुर्मुदान्विताः ॥ २४ ॥

तं तुष्टुवुर्देवनिकायकेतवो

ज्यवाकिरंश्चाद्भुतपुष्पवृष्टिभिः ।

लोकाः परां निर्वृतिमाप्सुवस्त्रयो

गावस्तदा गामनयन् पयोद्ध्रुताम् ॥ २५ ॥

नानारसौघाः सरितो वृक्षा आसन् मधुस्रवाः ।

अकृष्टपथ्यौषधयो गिरयोऽभिभ्रदुन्मणीन् ॥ २६ ॥

कृष्णोऽभिषिक्त ऐतानि सत्त्वानि कुरुनन्दन ।

निर्वैराज्यभवस्तात क्रूराण्यपि निसर्गतः ॥ २७ ॥

इति गोगोकुलपतिं गोविन्दमभिषिञ्च्य सः ।

अनुज्ञातो यथौ शक्रो वृतो देवादितिर्दिवम् ॥ २८ ॥

इति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संहितायां

दशमस्कन्धे पूर्वार्धे छन्दस्तुतिर्नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥



॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टाविंशोऽध्यायः - २८ ॥

श्रीशुक उवाच

अेकादश्यां निराडारः समभ्यर्थ्य जनार्दनम् ।
स्नातुं नन्दस्तु कालिन्ध्या द्वादश्यां जलमाविशत् ॥ १ ॥

तं गृहीत्वानयद्भृत्यो वरुणस्यासुरोऽन्तिकम् ।
अविज्ञायासुरीं वेलां प्रविष्टमुदकं निशि ॥ २ ॥

युक्कुशुस्तमपश्यन्तः कृष्ण रामेति गोपकाः ।
भगवांस्तदुपश्रुत्य पितरं वरुणालृतम् ।
तदन्तिकं गतो राजन् स्वानामभयदो विभुः ॥ ३ ॥

प्राप्तं वीक्ष्य षुषीकेशं लोकपालः सपर्यया ।
महत्या पूजयित्वाऽऽल तद्दर्शनमडोत्सवः ॥ ४ ॥

वरुण उवाच

अद्य मे निभृतो देडोऽधैवार्योऽधिगतः प्रभो ।
त्वत्पादभाजो भगवन्नवापुः पारमध्वनः ॥ ५ ॥

नमस्तुभ्यं भगवते ब्रह्मणो परमात्मने ।
न यत्र श्रूयते माया लोकसृष्टिविकल्पना ॥ ६ ॥

अजनता मामडेन भूढेनाकार्यवेदिना ।
आनीतोऽयं तव पिता तद्भवान् क्षन्तुमर्हति ॥ ७ ॥

ममाप्यनुग्रहं कृष्ण कर्तुमर्हस्यशेषदृक् ।
गोविन्द नीयतामेष पिता ते पितृवत्सल ॥ ८ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवं प्रसादितः कृष्णो भगवानीश्वरेश्वरः ।
आदायागात्स्वपितरं बन्धूनां यावडन् मुदम् ॥ ९ ॥

नन्दस्वतीन्द्रियं दृष्ट्वा लोकपालमडोदयम् ।
कृष्णो य सन्नतिं तेषां ज्ञातिभ्यो विस्मितोऽब्रवीत् ॥ १० ॥

ते त्वौत्सुक्यधियो राजन् मत्वा गोपास्तभीश्वरम् ।

अपि नः स्वगतिं सूक्ष्माभुपाधार्यदधीश्वरः ॥ ११ ॥

एति स्वानां स भगवान् विज्ञायाप्तिवदृक् स्वयम् ।
सङ्कल्पसिद्धये तेषां कृपयैतदचिन्तयत् ॥ १२ ॥

जनो वै लोक एतस्मिन्नविधाकामकर्मभिः ।
उच्यवयासु गतिषु न वेद स्वां गतिं भ्रमन् ॥ १३ ॥

एति सञ्चिन्त्य भगवान् मलाकारुणिको हरिः ।
दर्शयामास लोकं स्वं गोपानां तमसः परम् ॥ १४ ॥

सत्यं ज्ञानमनन्तं यद्ब्रह्म जयोतिः सनातनम् ।
यद्धि पश्यन्ति मुनयो गुणोपाये समाहिताः ॥ १५ ॥

ते तु ब्रह्मदृष्टं नीता मत्राः कृष्णेन योद्धताः ।
दृष्टुर्ब्रह्मणो लोकं यत्राङ्कुरोऽध्यगात्पुरा ॥ १६ ॥

नन्दाद्यस्तु तं दृष्ट्वा परमानन्दनिर्वृताः ।
कृष्णं य तत्र छन्दोभिः स्तूयमानं सुविस्मिताः ॥ १७ ॥

एति श्रीमद्भागवते मलापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे अष्टादशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ ओङ्कोनत्रिंशोऽध्यायः - २८ ॥

श्रीशुक उवाच

भगवानपि ता रात्रीः शरदोत्कृष्टमल्लिकाः ।
वीक्ष्य रन्तुं मनश्चक्रे योगमायामुपाश्रितः ॥ १ ॥

तदोदुराजः ककुभः करैर्भुजं
प्राच्या विविम्बन्नरुणेन शन्तमैः ।
स यर्षणीनामुदगाच्छुथो भृजन्
प्रियः प्रियाया एव दीर्घदर्शनः ॥ २ ॥

दृष्ट्वा कुमुदन्तमभाङ्गमण्डलं

रमाननाभं नवकुङ्कुमारुणं
वनं य तत्कोमलगोभिरञ्जितं
जगौ कलं वामदृशां मनोहरम् ॥ ३ ॥

निशम्य गीतं तदनङ्गवर्धनं
व्रजस्त्रियः कृष्णगृहीतमानसाः ।
आजग्मुरन्योन्यमलक्षितोद्यमाः
स यत्र कान्तो जवलो लङ्कुण्डलाः ॥ ४ ॥

दृढन्त्योऽभिययुः काश्चिद्दोढं छित्वा समुत्सुकाः ।
पयोऽधिश्रित्य संयावमनुद्रास्यापरा ययुः ॥ ५ ॥

परिवेषयन्त्यस्तद्धित्वा पाययन्त्यः शिशून् पयः ।
शुश्रूषन्त्यः पतीन् काश्चिदश्रन्त्योऽपास्य भोजनम् ॥ ६ ॥

लिम्पन्त्यः प्रमृजन्त्योऽन्या अञ्जन्त्यः काश्च लोथने ।
व्यत्यस्तवस्त्राभरणैः काश्चित्कृष्णान्तिकं ययुः ॥ ७ ॥

ता वार्यमाणाः पतिभिः पितृभिर्भ्रातृबन्धुभिः ।
गोविन्दापहृतात्मानो न न्यवर्तन्त मोहिताः ॥ ८ ॥

अन्तर्गुह्यगताः काश्चिद्रोभ्योऽलब्धविनिर्गमाः ।
कृष्णं तद्भावनायुक्ता दध्युर्भालितलोथनाः ॥ ९ ॥

दुःसहप्रोष्ठविरलतीव्रतापधुताशुभाः ।
ध्यानप्राप्त्यायुताश्चेषनिर्वृत्या क्षीणमङ्गलाः ॥ १० ॥

तमेव परमात्मानं शरबुद्ध्यापि सङ्गताः ।
जडुर्गुणामयं देहं सद्यः प्रक्षीणबन्धनाः ॥ ११ ॥

राजोवाय
कृष्णं विदुः परं कान्तं न तु भ्रष्टमतया मुने ।
गुणप्रवाढोपरमस्तासां गुणधियां कथम् ॥ १२ ॥

श्रीशुक उवाच
उक्तं पुरस्तादेतत्ते यैद्यः सिद्धिं यथा गतः ।
द्विषन्नपि लृषीकेशं किमुताधोक्षजप्रियाः ॥ १३ ॥

नृणां निःश्रेयसार्थाय व्यक्तिर्भागवतो नृप ।

अव्ययस्याप्रमेयस्य निर्गुणस्य गुणात्मनः ॥ १४ ॥

कामं क्रोधं भयं स्नेहमैक्यं सौहृदमेव च ।

नित्यं ह्यै विदधतो यान्ति तन्मयतां हि ते ॥ १५ ॥

न यैवं विस्मयः कार्यो भवता भगवत्पुत्रे ।

योगेश्वरेश्वरे कृष्णे यत अंतद्विमुख्यते ॥ १६ ॥

ता दृष्ट्वान्तिकमायाता भगवान् प्रजयोषितः ।

अवदद्दृष्टतां श्रेष्ठो वायः पेशैर्विमोहयन् ॥ १७ ॥

श्रीभगवानुवाच

स्वागतं वो मडाभागाः प्रियं किं करवाणि वः ।

प्रजस्थानामयं कश्चिद्भ्रूतागमनकारणम् ॥ १८ ॥

रजन्वेषा धोररुपा धोरसत्त्वनिषेविता ।

प्रतियात प्रजं नेह स्थेयं स्त्रीभिः सुमध्यमाः ॥ १९ ॥

मातरः पितरः पुत्रा भ्रातरः पतयश्च वः ।

विधि-वन्ति ह्यपश्यन्तो मा इद्वं बन्धुसाध्वसम् ॥ २० ॥

दृष्टं वनं कुसुमितं रडेशकररञ्जितम् ।

यमुनानिललीलैजतरुपल्लवशोभितम् ॥ २१ ॥

तधात मा शिरं गोष्ठे शुश्रूषध्वं पतीन् सतीः ।

कन्दन्ति वत्सा बालाश्च तान्माययत दृढयत ॥ २२ ॥

अथ वा मद्भिस्नेहाद्भवत्यो यन्त्रिताशयाः ।

आगता ह्युपपन्नं वः प्रीयन्ते मयि जन्तवः ॥ २३ ॥

भर्तुः शुश्रूषणं स्त्रीणां परो धर्मो ह्यमायया ।

तद्धन्धूनां च कल्याण्यः प्रजानां यानुपोषणम् ॥ २४ ॥

दुःशीलो दुर्भगो वृद्धो जडो रोग्यधनोऽपि वा ।

पतिः स्त्रीभिर्न हातव्यो लोकेऽसुभिरपातकी ॥ २५ ॥

अस्वर्ग्यमयशस्यं च कृत्वा कृच्छ्रं भयावडम् ।

जुगुप्सितं च सर्वत्र औपपत्यं कुलस्त्रियाः ॥ २६ ॥

श्रवणादर्शनाद्दधानान्मयि भावोऽनुकीर्तनात् ।

न तथा सन्निकर्षेण प्रतियात ततो गुडान् ॥ २७ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

ઇતિ વિપ્રિયમાકાર્યં ગોપ્યો ગોવિન્દભાષિતમ્ ।
વિષણ્ણા ભગ્નસકુલ્પાશ્ચિન્તામાપુર્કુરત્યયામ્ ॥ ૨૮ ॥

કૃત્વા મુખાન્યવ શુચઃ શ્વસનેન શુષ્ક-
દ્વિબાધરાણિ ચરણેન ભુવં લિખન્ત્યઃ ।
અસ્રૈરુપાત્તમષિભિઃ કુચકુકુમાનિ
તસ્થુર્મુજન્ત્ય ઉરુદુખભરાઃ સ્મ તૂષણીમ્ ॥ ૨૯ ॥

પ્રેષ્ઠં પ્રિયેતરમિવ પ્રતિભાષમાણં
કૃષ્ણં તદર્થવિનિવર્તિતસર્વકામાઃ ।
નેત્રે વિમુજ્ય રુદિતોપહતે સ્મ કિઞ્ચિત્
સંરભ્મગદ્ગદગિરોડબ્રુવતાનુરક્તાઃ ॥ ૩૦ ॥

ગોપ્ય ઊચુઃ
મૈવં વિભોડર્હતિ ભવાન્ ગદિતું નૃશંસં
સન્ત્યજ્ય સર્વવિષયાંસ્તવપાદમૂલમ્ ।
ભક્તા ભજસ્વ દુરવગ્રહ મા ત્યજાસ્માન્
દેવો યથાડડદિપુરુષો ભજતે મુમુક્ષૂન્ ॥ ૩૧ ॥

યત્પત્યપત્યસુહૃદામનુવૃત્તિરડ્ગ
સ્ત્રીણાં સ્વધર્મ ઇતિ ધર્મવિદા ત્વયોક્તમ્ ।
અસ્ત્વેવમેતદુપદેશપદે ત્વયીશે
પ્રેષ્ઠો ભવાંસ્તનુભૃતાં કિલ બન્ધુરાત્મા ॥ ૩૨ ॥

કુર્વન્તિ હિ ત્વયિ રતિં કુશલાઃ સ્વ આત્મન્
નિત્યપ્રિયે પતિસુતાદિભિરાતિદૈઃ કિમ્ ।
તન્નઃ પ્રસીદ પરમેશ્વર મા સ્મ છિન્દ્યા
આશાં ધૃતાં ત્વયિ ચિરાદરવિન્દનેત્ર ॥ ૩૩ ॥

ચિત્તં સુખેન ભવતાપહૃતં ગૃહેષુ
યન્નિર્વિશત્યુત કરાવપિ ગૃહ્યકૃત્યે ।
પાદૌ પદં ન ચલતસ્તવ પાદમૂલા-
ધામઃ કથં વ્રજમથો કરવામ કિં વા ॥ ૩૪ ॥

સિઞ્ચાડ્ગ નસ્ત્વદધરામૃતપૂરકેણ

डासावलोककलगीतजलृथ्ययाग्निम् ।
नो येद्वयं विरुज्जान्युपयुक्तदेडा
ध्यानेन याम पदयोः पदवीं सभे ते ॥ ३५ ॥

यर्ज्यम्भुजाक्ष तव पादतलं रमाया
दत्तक्षाणं क्वचिदरण्यजनप्रियस्य ।
अस्त्राक्षम तत्रभृति नान्यसमक्षमङ्ग
स्थातुं त्वयाभिरमिता भत पारयामः ॥ ३६ ॥

श्रीर्यत्यदाम्भुजरजश्चकमे तुलस्या
लब्ध्वापि वक्षसि पदं डिल भृत्यजुष्टम् ।
यस्याः स्ववीक्षाणङ्गतेऽन्यसुरप्रयासः
तद्द्वयं य तव पादरजः प्रपन्नाः ॥ ३७ ॥

तत्रः प्रसीद वृजिनार्दन तेऽङ्घ्रिमूलं
प्राप्ता विसृज्य वसतीस्त्वदुपासनाशाः ।
त्वत्सुन्दरस्मितनिरीक्षाणतीव्रकाम-
तमात्मनां पुरुषभूषण देहि दास्यम् ॥ ३८ ॥

वीक्ष्यालकावृतमुष्णं तव कुण्डलश्री-
गाण्डस्थलाधरसुधं उसितावलोकम् ।
दत्ताभयं य भुजदण्डयुगं विलोक्य
वक्षःश्रियैकरमणं य भवाम दास्यः ॥ ३९ ॥

का स्त्र्यङ्ग ते कलपदायतमूर्च्छितेन
सम्मोडिताऽऽर्यचरितान्न यलेत्रिलोक्याम् ।
त्रैलोक्यसौभगमिदं य निरीक्ष्य रुपं
यद्गोद्विजद्रुममृगाः पुलकान्यभिभन् ॥ ४० ॥

व्यक्तं भवान् प्रजभयार्तिरुडभिजातो
देवो यथाऽऽद्विपुरुषः सुरलोकगोप्ता ।
तन्नो निषेहि करपङ्कजमार्तभन्धो
तमस्तनेषु य शिरःसु य किङ्करीणाम् ॥ ४१ ॥

श्रीशुक उवाच
एति विकलवितं तासां श्रुत्वा योगेश्वरेश्वरः ।
प्रहस्य सद्यं गोपीरात्मारामोऽप्यरीरमत् ॥ ४२ ॥

તાભિઃ સમેતાભિરુદારથેષ્ઠિતઃ

પ્રિયેક્ષણોત્કુલ્લમુખીભિરચ્યુતઃ ।

ઉદારહાસદ્વિજકુન્દદીધતિ-

ર્વરોચ્યતૈણાકુ ઇવોડુભિર્વૃતઃ ॥ ૪૩ ॥

ઉપગીયમાન ઉદ્ગાયન્ વનિતાશતયૂથપઃ ।

માલાં ભિભ્રદ્વૈજયન્તીં વ્યચરન્મણ્ડયન્ વનમ્ ॥ ૪૪ ॥

નદ્યાઃ પુલિનમાવિશ્ય ગોપીભિર્હિમવાલુકમ્ ।

રેમે તત્તરલાનન્દકુમુદામોદવાયુના ॥ ૪૫ ॥

બાહુપ્રસારપરિરમ્ભકરાલકોરુ-

નીવીસ્તનાલભનનર્મનખાગ્રપાતૈઃ ।

ક્ષ્વેલ્યાવલોકહસિતૈર્બ્રજસુન્દરીણા-

મુત્તમ્ભયન્ રતિપતિં રમયાગ્ચકાર ॥ ૪૬ ॥

એવં ભગવતઃ કૃષ્ણાલ્લબ્ધમાના મહાત્મનઃ ।

આત્માનં મેનિરે સ્ત્રીણાં માનિન્યોડભ્યધિકં ભુવિ ॥ ૪૭ ॥

તાસાં તત્સૌભગમદં વીક્ષ્ય માનં ચ કેશવઃ ।

પ્રશમાય પ્રસાદાય તત્રૈવાન્તરધીયત ॥ ૪૮ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં

દશમસ્કન્ધે પૂર્વાર્ધે ભગવતો રાસક્રીડાવર્ણનં નામ

એકોનત્રિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૨૯ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ ત્રિંશોડધ્યાયઃ - ૩૦ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

અન્તર્હિતે ભગવતિ સહસૈવ વ્રજાડ્ગનાઃ ।

અતપ્ચંસ્તમચક્ષાણાઃ કરિણ્ય ઇવ યૂથપમ્ ॥ ૧ ॥

गत्यानुरागस्मितविभ्रमेक्षितै-
 र्भनोरमालापविहारविभ्रमैः ।
 आक्षिप्तचित्ताः प्रमदा रमापते-
 स्तास्ता विचेष्टा जगृडुस्तदात्मिकाः ॥ २ ॥

गतिस्मितप्रेक्षाशोभाषण्णादिषु
 प्रियाः प्रियस्य प्रतिरुद्धमूर्तयः ।
 असावलं त्वित्यभवास्तदात्मिका
 न्यवेदिषुः कृष्णविहारविभ्रमाः ॥ ३ ॥

गायन्त्य उच्यैरमुमेव संडता
 विचिक्चुरुन्मत्तकवद्गनाद्गनम् ।
 पप्रच्छुराकाशवदन्तरं भङ्गि-
 र्भूतेषु सन्तं पुरुषं वनस्पतीन् ॥ ४ ॥

दृष्टो वः कश्चिदश्चात्थ प्लक्ष न्यग्रोध नो मनः ।
 नन्दसूनुर्गतो हृत्वा प्रेमडासावलोकनैः ॥ ५ ॥

कश्चित्पुरभकाशोकनागपुत्रागयम्पकाः ।
 रामानुजो मानिनीनामितो दर्पडरस्मितः ॥ ६ ॥

कश्चित्तुलसि कल्याणि गोविन्दचरणप्रिये ।
 सड त्वालिकुलैर्बिभ्रद्दृष्टस्तेऽतिप्रियोऽय्युतः ॥ ७ ॥

मालत्यदर्शि वः कश्चिन्मल्लिके जाति यूथिके ।
 प्रीतिं वो जनयन् यातः करस्पर्शन माधवः ॥ ८ ॥

यूतप्रियालपनसासनकोविदार-
 जम्बवर्कभिल्वभकुलाम्रकदम्बनीपाः ।
 येऽन्ये परार्थभवका यमुनोपकूलाः
 शंसन्तु कृष्णपदवीं रडितात्मनां नः ॥ ९ ॥

डिं ते कृतं क्षिति तपो भत केशवाङ्घ्रि-
 स्पशोत्सवोत्पुलकिताङ्गरुडैर्विभासि ।
 अप्यङ्घ्रिसम्भव उरुक्कमविक्रमाद्वा
 आडो वराडवपुषः परिरम्भाणेन ॥ १० ॥

अप्येणपत्न्युपगतः प्रियथेड गात्रै-

સ્તન્વન્ દૃશાં સખિ સુનિર્વૃતિમચ્યુતો વઃ ।
 કાન્તાડ્ગસડ્ગકુચકુહુમરજિતાયાઃ
 કુન્દસ્રજઃ કુલપતેરિહ વાતિ ગન્ધઃ ॥ ૧૧ ॥
 બાહું પ્રિયાંસ ઉપધાય ગૃહીતપગ્નો
 રામાનુજસ્તુલસિકાલિકુલૈર્મદાન્ધૈઃ ।
 અન્વીયમાન ઇહ વસ્તરવઃ પ્રણામં
 કિં વાભિનન્દતિ ચરન્ પ્રણયાવલોકૈઃ ॥ ૧૨ ॥
 પૃચ્છતેમા લતા બાહુનપ્યાશ્ચિષ્ટા વનસ્પતેઃ ।
 નૂનં તત્કરજસ્મૃષ્ટા બિભ્રત્યુત્પુલકાન્યહો ॥ ૧૩ ॥
 ઇત્યુન્મત્તવચો ગોપ્યઃ કૃષ્ણાન્વેષણકાતરાઃ ।
 લીલા ભગવતસ્તાસ્તા હ્યનુચકુસ્તદાત્મિકાઃ ॥ ૧૪ ॥
 કસ્યાશ્ચિત્યૂતનાયન્ત્યાઃ કૃષ્ણાયન્ત્યપિબત્સ્તનમ્ ।
 તોકાયિત્વા રુદત્યન્યા પદાહન્ શકટાયતીમ્ ॥ ૧૫ ॥
 દૈત્યાયિત્વા જહારાન્યામેકા કૃષ્ણાર્ભભાવનામ્ ।
 રિડ્ગયામાસ કાપ્યડ્મ્ની કર્ષન્તી ઘોષનિઃસ્વનૈઃ ॥ ૧૬ ॥
 કૃષ્ણરામાયિતે દ્વે તુ ગોપાયન્ત્યશ્ચ કાશ્ચન ।
 વત્સાયતીં હન્તિ ચાન્યા તત્રૈકા તુ બકાયતીમ્ ॥ ૧૭ ॥
 આહૂય દૂરગા યદ્વલ્કૃષ્ણસ્તમનુકુર્વતીમ્ ।
 વેણું કવણન્તીં કીડન્તીમન્યાઃ શંસન્તિ સાધ્વિતિ ॥ ૧૮ ॥
 કસ્યાઽચ્ચિત્સ્વભુજં ન્યસ્ય ચલન્ત્યાહાપરા નનુ ।
 કૃષ્ણોડહં પશ્યત ગતિં લલિતામિતિ તન્મનાઃ ॥ ૧૯ ॥
 મા ભૈષ્ટ વાતવર્ષાભ્યાં તત્રાણં વિહિતં મયા ।
 ઇત્યુક્ત્વૈકેન હસ્તેન યતન્ન્યુન્નિદધેડમ્બરમ્ ॥ ૨૦ ॥
 આરુહ્યૈકા પદાડડકમ્ય શિરસ્યાહાપરાં નૃપ ।
 દુષ્ટાહે ગચ્છ જાતોડહં ખલાનાં નનુ દાડડધૃક્ ॥ ૨૧ ॥
 તત્રૈકોવાચ હે ગોપા દાવાગ્નિં પશ્યતોલ્બણામ્ ।
 ચક્ષૂંશ્ચાશ્ચપિદધ્વં વો વિધાસ્યે ક્ષેમમઞ્જસા ॥ ૨૨ ॥
 (બદ્ધાન્યયા સ્રજા કાચિત્તન્વી તત્ર ઉલૂખલે ।)

भद्रामि भाण्डभेत्तारं डैयङ्गवमुषं त्विति ।
 भीता सुदृक् पिधायास्यं लेजे भीतिविडम्भनम् ॥ २३ ॥
 अवेऽं कृष्णं पृच्छमाना वृन्दावनवतास्तदृन् ।
 व्ययक्षत वनोद्देशे पदानि परमात्मनः ॥ २४ ॥
 पदानि व्यक्तमेतानि नन्दसूनोर्महात्मनः ।
 लक्ष्यन्ते हि ध्वजाभ्मोजवज्राङ्कुशयवादितिः ॥ २५ ॥
 तैस्तैः पदैस्तत्पदवीमन्विच्छन्त्योऽत्रतोऽबलाः ।
 वध्वाः पदैः सुपृक्तानि विलोक्यार्ताः समञ्जवन् ॥ २६ ॥
 कस्याः पदानि यैतानि याताया नन्दसूनुना ।
 अंसन्यस्तप्रकोष्ठायाः करेणोः करिणा यथा ॥ २७ ॥
 अनयाऽऽराधितो नूनं भगवान् हरिरीश्वरः ।
 यन्नो विहाय गोविन्दः प्रीतो यामनयद्रुहः ॥ २८ ॥
 धन्या अडो अभी आत्यो गोविन्दाङ्घ्र्यञ्जरेणवः ।
 यान् अलमेशौ रमादेवी दधुर्मूर्ध्निधनुत्तये ॥ २९ ॥
 तस्या अभूनि नः क्षोभं दुर्वन्त्युच्चैः पदानि यत् ।
 यैकापदृत्य गोपीनां रडो भुङ्क्तेऽव्युताधरम् ॥ ३० ॥
 न लक्ष्यन्ते पदान्यत्र तस्या नूनं तृणाङ्गुरैः ।
 भिद्यन्सुजाताङ्घ्रितलामुन्निन्ये प्रेयसीं प्रियः ॥ ३१ ॥
 धमान्यधिकमग्नानि पदानि वडतो वधूम् ।
 गोप्यः पश्यत कृष्णस्य भाराकान्तस्य कामिनः ॥ ३२ ॥
 अत्रावरोपिता कान्ता पुष्पलेतोर्महात्मना ।
 अत्र प्रसूनावययः प्रियार्थे प्रेयसा कृतः ।
 प्रपदाङ्कमणो अते पश्यतासकले पदे ॥ ३३ ॥
 केशप्रसाधनं त्वत्र कामिन्याः कामिना कृतम् ।
 तानि यूयता कान्तामुपविष्टमिड ध्रुवम् ॥ ३४ ॥
 रेमे तथा यात्मरत आत्मारामोऽप्यभङ्गितः ।
 कामिनां दर्शयन् दैन्यं स्त्रीणां यैव दुरात्मताम् ॥ ३५ ॥
 एत्येवं दर्शयन्त्यस्ताश्चेरुर्गोप्यो विचेतसः ।

यां गोपीमनयत्कृष्णो विद्यायान्याः स्त्रियो वने ॥ ३६ ॥

सा य मेने तदाऽऽत्मानं वरिष्ठं सर्वयोषिताम् ।

छित्वा गोपीः कामयाना मामसौ भजते प्रियः ॥ ३७ ॥

ततो गत्वा वनोद्देशं दृष्ट्वा केशवमब्रवीत् ।

न पारयेऽहं यलितुं नय मां यत्र ते मनः ॥ ३८ ॥

अवेमुक्तः प्रियामाह स्कन्ध आरुह्यतामिति ।

ततश्चान्तर्दधे कृष्णः सा वधूरन्वतप्यत ॥ ३९ ॥

डा नाथ रमाण प्रेष्ठ क्वासि क्वासि मडाभुज ।

दास्यास्ते कृपाणाया मे सभे दर्शय सन्निधिम् ॥ ४० ॥

अन्विच्छन्त्यो भगवतो मार्गं गोप्योऽविदूरितः ।

ददृशुः प्रियविश्वेषमोहितां दुःभितां सन्धीम् ॥ ४१ ॥

तया कथितमाकर्ण्य मानप्राप्तिं य माधवात् ।

अवमानं य दौरात्त्याद्विस्मयं परमं ययुः ॥ ४२ ॥

ततोऽविशन् वनं यन्द्रज्योत्स्ना यावद्विभाव्यते ।

तमः प्रविष्टमालक्ष्य ततो निववृतुः स्त्रियः ॥ ४३ ॥

तन्मनस्कास्तदावापास्तद्वियेष्टास्तदात्मिकाः ।

तद्गुणानेव गायन्त्यो नात्मागाराणि सस्मरुः ॥ ४४ ॥

पुनः पुलिनमागत्य कालिन्ध्याः कृष्णभावनाः ।

समवेता जगुः कृष्णं तदागमनकाङ्क्षिताः ॥ ४५ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संखितायां

दशमस्कन्धे पूर्वार्धे रासकीडायां कृष्णान्वेषणं नाम

त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकत्रिंशोऽध्यायः - ३१ ॥

गोप्यं त्रयुः

जयति तेऽधिकं जन्मना प्रजः
 श्रयत एन्द्रि शश्वदत्र छि ।
 दयित दृश्यतां दिक्षु तावका-
 स्त्वयि धृतासवस्त्वां विचिन्वते ॥ १ ॥

शरदुदाशये साधुजातस-
 त्सरसिजोदर श्रीमुषा दृशा ।
 सुरतनाथ तेऽशुल्कदासिका
 वरद निघ्नतो नेछ किं वधः ॥ २ ॥

विषजलाप्ययाद्व्यालराक्षसा-
 द्रर्षमारुताद्वैद्युतानवात् ।
 वृषभयात्मजाद्विश्रतोभया-
 दृषभ ते वयं रक्षिता मुहुः ॥ ३ ॥

न भवु गोपिकानन्दनो भवा-
 नभिलदेडिनामन्तरात्मदृक् ।
 विभनसार्थितो विश्वगुभये
 सभ उद्वेयिवान् सात्वतां कुले ॥ ४ ॥

विरयिताभयं वृष्णिधुर्यं ते
 यरलमीयुषां संसृतेर्भयात् ।
 करसरोरुछं कान्त कामदं
 शिरसि धेछि नः श्रीकरग्रहम् ॥ ५ ॥

प्रजजनार्तिछन् वीरयोषितां
 निजजनस्मयध्वंसनस्मित ।
 भज सभे भवत्किङ्करीः स्म नो
 जलरुछाननं यारु दृशय ॥ ६ ॥

प्रलातदेछिनां पापकर्शनं
 तृणयरानुगं श्रीनिकेतनम् ।
 कृष्णिङ्कृष्णार्पितं ते पदाम्भुजं
 कृष्णु कुयेषु नः कृन्धि लृच्छयम् ॥ ७ ॥

मधुरया गिरा वल्गुवाक्यया
 बुधमनोऽज्ञया पुष्करेक्षणा ।
 विधिकरीरिमा वीर भुज्यती-
 रधरसीधुनाऽऽध्याययस्व नः ॥ ८ ॥

तव कथामृतं तमञ्जवनं
 कविभिरीडितं कलमषापडम् ।
 श्रवाणामङ्गलं श्रीमदाततं
 भुविगृणन्ति ते भूरिदा जनाः ॥ ९ ॥

प्रहसितं प्रियप्रेमवीक्षाणं
 विडरणं य ते ध्यानमङ्गलम् ।
 रडसि संविद्यो या वृष्टिस्पृशः
 कुडक नो मनः क्षोभयन्ति छि ॥ १० ॥

यलसि यद्गृज्ज्यारथन् पशून्
 नलिनसुन्दरं नाथ ते पदम् ।
 शिलतृणाङ्कुरैः सीदतीति नः
 कलिलतां मनः कान्त गच्छति ॥ ११ ॥

दिनपरिक्षये नीलकुन्तलै-
 र्वनरुडाननं भिन्नदावृतम् ।
 धनरजस्वलं दर्शयन् मुहु-
 र्मनसि नः स्मरं वीर यच्छसि ॥ १२ ॥

प्रज्ञातकामदं पद्मजार्थितं
 धरणिमाङ्गनं ध्येयमापदि ।
 यराणपङ्कजं शन्तमं य ते
 रमण नः स्तनेष्वर्पयाधिलन् ॥ १३ ॥

सुरतवर्धनं शोकनाशनं
 स्वरितवेणुना सुष्ठु युम्भितम् ।
 छतरराग-विस्मारणं नृणां
 वितर वीर नस्तेऽधरामृतम् ॥ १४ ॥

अटति यद्भवानहि काननं

त्रुटिर्युगायते त्वामपश्यताम् ।
कुटिलकुन्तलं श्रीमुपं य ते
जऽ उदीक्षतां पक्ष्मकृदृशाम् ॥ १५ ॥

पतिसुता-वयभ्रातृभान्धवा-
नतिविलङ्घ्य तेऽन्त्यय्युतागताः ।
गतिविदस्तवोद्गीतमोहिताः
किंतव योषितः कस्त्यजेन्निशि ॥ १६ ॥

रडसि संविदं ढृच्छयोदयं
प्रडसिताननं प्रेमवीक्षाणाम् ।
भृडदुरः श्रियो वीक्ष्य धाम ते
मुडुरति स्मृडा मुडयते मनः ॥ १७ ॥

प्रजवनौकसां व्यक्तिरङ्ग ते
वृजिनडन्त्यलं विश्वमङ्गलम् ।
त्यज मनाङ् य नस्तत्स्मृडात्मनां
स्वजनडुद्रुञ्जं यन्निषूदनम् ॥ १८ ॥

यत्ते सुजात यरणाभ्भुरुडं स्तनेषु
भीताः शनैः प्रिय दधीमहि कर्कशेषु ।
तेनाटवीमटसि तद्व्यथते न किंस्वित्
डूर्पादिभिर्भमति धीर्भवदायुषां नः ॥ १९ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्थां संछितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे रासक्रीडायां गोपिकागीतं
नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वात्रिंशोऽध्यायः - ३२ ॥

श्रीशुक उवाच
एति गोप्यः प्रगायन्त्यः प्रलपन्त्यश्च चित्रधा ।

रुरुदुः सुस्वरे राजन् कृष्णदर्शनलालसाः ॥ १ ॥
 तासामाविरम्बुख्यैरिः स्मयमानमुष्णाम्बुजः ।
 पीताम्बरधरः स्रग्वी साक्षान्मन्मथमन्मथः ॥ २ ॥
 तं विलोक्यागतं प्रेष्ठे प्रीत्युत्कृल्लदृशोऽबलाः ।
 उत्तस्थुर्युगपत्सर्वास्तन्वः प्राणामिवागतम् ॥ ३ ॥
 काचित्कराम्बुजं शौरैर्जगृहेऽञ्जलिना मुदा ।
 कायिद्धार तद्भाङ्गुमंसे यन्मन्त्रुषितम् ॥ ४ ॥
 कायिदञ्जलिनागृह्णात्तन्वी ताम्बूलचरितम् ।
 अेका तदङ्घ्रिकमलं सन्तप्ता स्तनयोरधात् ॥ ५ ॥
 अेका लुकुटिमाबध्य प्रेमसंरम्भविह्वला ।
 धन्तीवैक्षत्टाक्षेपैः सन्दृष्टदशनच्छदा ॥ ६ ॥
 अपरानिमिषदृष्यां जुषाणा तन्मुष्णाम्बुजम् ।
 आपीतमपि नातृप्यत्सन्तस्तव्यरणां यथा ॥ ७ ॥
 तं काञ्चिन्नेत्ररन्नेण लृष्टिकृत्य निमील्य य ।
 पुलकाङ्गयुगुष्ठ्यास्ते योगीवानन्सम्प्लुता ॥ ८ ॥
 सर्वास्ताः केशवालोऽपपरमोत्सवनिर्वृताः ।
 जडुर्विरलजं तापं प्राङ्गं प्राप्य यथा जनाः ॥ ९ ॥
 ताम्बिर्विधूतशोकाभिर्भगवानन्युतो वृतः ।
 व्यरोच्यताधिकं तात पुरुषः शक्तिभिर्यथा ॥ १० ॥
 ताः समादाय कालिन्ध्या निर्विश्य पुलिनं विभुः ।
 विकसत्कुन्मन्टारसुरभ्यनिलषट्पदम् ॥ ११ ॥
 शरव्यन्द्गंशुसन्दोऽध्वस्तदोषातमः शिवम् ।
 कृष्णायाम् उस्ततरलाचितकोमलवालुकम् ॥ १२ ॥
 तदर्शनाद्भादविधूतलुङ्गुजे
 मनोरथान्तं श्रुतयो यथा ययुः ।
 स्वैरुत्तरीयैः कुयकुङ्कुमाङ्घ्रितै-
 रथीकूपन्नासनमात्मबन्धवे ॥ १३ ॥
 तत्रोपविष्टो भगवान् स ईश्वरो

योगेश्वरान्तर्दृष्टिं कल्पितासनः ।
यकास गोपीपरिषद्गतोऽर्थित-
स्त्रैलोक्यलक्ष्येकपदं वपुर्दधत् ॥ १४ ॥

सभाजयित्वा तमनङ्गदीपनं
सडासलीलेक्षणविभ्रमभ्रुवा ।
संस्पशनेनाङ्कुताङ्घ्रिडस्तयोः
संस्तुत्य षष्ठुपिता बभाषिरे ॥ १५ ॥

गोप्यं त्रियुः
भजतोऽनुभजन्त्येकं अकं अतद्विपर्ययम् ।
नोभयांश्च भजन्त्येकं अतन्नो भ्रूडि साधु भोः ॥ १६ ॥

श्रीभगवानुवाच
मिथो भजन्ति ये सभ्यः स्वार्थैकान्तोद्यमा हि ते ।
न तत्र सौहृदं धर्मः स्वार्थार्थं तद्विद्वि नान्यथा ॥ १७ ॥
भजन्त्यभजतो ये वै करुणाः पितरौ यथा ।
धर्मो निरपवादोऽत्र सौहृदं यं सुमध्यमाः ॥ १८ ॥
भजतोऽपि न वै केचिद्भजन्त्यभजतः कुतः ।
आत्मारामा ल्यामकामा अकृतज्ञा गुरुद्रुतः ॥ १९ ॥

नालं तु सभ्यो भजतोऽपि जन्तून्
भजाभ्यमीषामनुवृत्तिवृत्तये ।
यथाधनो लब्धधने विनष्टे
तस्थित्तयान्यन्निरभृतो न वेद ॥ २० ॥

अेवं महर्षोऽजितलोकावेद-
स्वानां हि वो मय्यनुवृत्तयेऽबलाः ।
मया परोक्षं भजता तिरोहितं
मासूयितुं मार्दथ तत्प्रियं प्रियाः ॥ २१ ॥

न पारयेऽलं निरवद्यसंयुञ्ज
स्वसाधुकृत्यं विबुधायुषापि वः ।
या माभजन् दूर्जरगोडशर्षुभलाः
संवृश्य तद्गः प्रतियातु साधुना ॥ २२ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
દશમસ્કન્ધે પૂર્વર્ધે રાસક્રીડાયાં ગોપીસાન્ત્વનં નામ
દ્વાત્રિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૩૨ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ ત્રયસ્ત્રિંશોઽધ્યાયઃ ૩૩ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

ઇત્યં ભગવતો ગોપ્યઃ શ્રુત્વા વાચઃ સુપેશલાઃ ।
જહુર્વિરહજં તાપં તદ્ગોપચિતાશિષઃ ॥ ૧ ॥
તત્રારભત ગોવિન્દો રાસક્રીડામનુવ્રતૈઃ ।
સ્ત્રીરત્નૈરન્વિતઃ પ્રીતૈરન્યોન્યાબદ્ધબાહુભિઃ ॥ ૨ ॥
રાસોત્સવઃ સમ્પ્રવૃત્તો ગોપીમણ્ડલમણ્ડિતઃ ।
યોગેશ્વરેણ કૃષ્ણેન તાસાં મધ્યે દ્વયોર્દ્વયોઃ ।
પ્રવિષ્ટેન ગૃહીતાનાં કણ્ઠે સ્વનિકટં સ્ત્રિયઃ ॥ ૩ ॥
યં મન્યેરન્ નભસ્તાવદ્ધિમાનશતસહુલમ્ ।
દિવૌકસાં સદારાણામૌત્સુક્યાપહૃતાત્મનામ્ ॥ ૪ ॥
તતો દુન્દુભયો નેદુર્નિપેતુઃ પુષ્પવૃષ્ટયઃ ।
જગુર્ગન્ધર્વપતયઃ સસ્ત્રીકાસ્તદશોઽમલમ્ ॥ ૫ ॥
વલયાનાં નૂપુરાણાં કિંક્રિણીનાં ચ યોષિતામ્ ।
સપ્રિયાણામભૂચ્છબ્દસ્તુમુલો રાસમાણ્ડલે ॥ ૬ ॥
તત્રાતિશુશુભે તાભિર્ભગવાન્ દેવકીસુતઃ ।
મધ્યે મણીનાં હૈમાનાં મહામરકતો યથા ॥ ૭ ॥
પાદન્યાસૈર્ભુજવિધુતિભિઃ સસ્મિતૈર્ભૂવિલાસૈઃ
ભજયન્ મધ્યૈશ્ચલકુચપટૈઃ કુણ્ડલૈર્ગણ્ડલોલૈઃ ।
સ્વિદ્યન્ મુખ્યઃ કબરરશનાગ્રન્થયઃ કૃષ્ણવધ્વો
ગાયન્ત્યસ્તં તડિત ઇવ તા મેઘચક્રે વિરેજુઃ ॥ ૮ ॥

उच्यैर्जगुर्नृत्यमाना रक्तकण्ठयो रतिप्रियाः ।
 कृष्णाभिर्मर्शमुदिता यद्गीतेनेदमावृतम् ॥ ९ ॥
 काचित्समं मुकुन्देन स्वरजातीरमिश्रिताः ।
 उन्निये पूजिता तेन प्रीयता साधु साध्विति ।
 तदेव ध्रुवमुन्निये तस्यै मानं य बह्वदात् ॥ १० ॥
 कायिद्रासपरिश्रान्ता पार्श्वस्थस्य गदाभृतः ।
 जग्राड् बाहुना स्कन्धं श्वथद्रलयमल्लिका ॥ ११ ॥
 तत्रैकांसगतं बाहुं कृष्णस्थोत्पलसौरभम् ।
 यन्दनालिममाघ्राय वृष्टरोमा युयुम्भ ७ ॥ १२ ॥
 कस्याश्चिन्नाट्यविक्षिप्तकुण्डलत्विषमण्डितम् ।
 गाण्डं गाण्डे सन्दधत्या अदात्ताम्बूलयवितम् ॥ १३ ॥
 नृत्यन्ती गायती कायित्कूजभूपुरमेभला ।
 पार्श्वस्थाभ्युतडस्ताञ्जं श्रान्ताघात्स्तनयोः शिवम् ॥ १४ ॥
 गोप्यो लब्ध्वाभ्युतं कान्तं श्रिय ओकान्तवल्लभम् ।
 गृहीतकण्ठयस्तदोभ्यां गायन्त्यस्तं विजह्मिरे ॥ १५ ॥
 कर्णोत्पलालकविटकुक्पोलधर्म-
 वक्त्रश्रियो वलयनूपुरघोषवाद्यैः ।
 गोप्यः समं भगवता ननृतुः स्वकेश-
 स्रस्तस्रजो भ्रमरगायकरासगोष्ठ्याम् ॥ १६ ॥
 अेवं परिष्वङ्गकराभिर्मर्श-
 स्निग्धेक्षणोद्गामविलासडासैः ।
 रेमे रमेशो व्रजसुन्दरीभि-
 र्यथार्भकः स्वप्रतिभिम्भविभ्रमः ॥ १७ ॥
 तदङ्गसङ्गप्रमुदाकुलेन्द्रियाः
 केशान् द्रुकूलं कुयपट्टिकां वा ।
 नाञ्जः प्रतिप्योद्भुमलं व्रजस्त्रियो
 विस्रस्तमालाभरणाः कुडुद्ध ॥ १८ ॥
 कृष्णविक्रीडितं वीक्ष्य मुमुक्षुः भेयरस्त्रियः ।
 कामार्दिताः शशाङ्गश्च सगाणो विस्मितोऽभवत् ॥ १९ ॥

कृत्वा तावन्तमात्मानं यावतीर्गोपयोषितः ।
रेमे स भगवांस्ताभिरात्मारामोऽपि लीलया ॥ २० ॥

तासामतिविडारेण श्रान्तानां वदनानि सः ।
प्राभृज्जङ्कराः प्रेम्णा शन्तमेनाङ्गपाणिना ॥ २१ ॥

गोप्यः स्फुरत्पुरटकुण्डलकुन्तलत्विङ्-
गाण्डश्रिया सुधितडासनरीक्षणैः ।
मानं धृत्य ऋषभस्य जगुः कृतानि
पुण्यानि तत्करुण्डस्पर्शप्रमोदाः ॥ २२ ॥

ताभिर्युतः श्रममपोढितुमङ्गसङ्ग-
घृष्टस्रजः स कुयकुङ्कुमरञ्जितायाः ।
गन्धर्वपालिभिरनुद्भुत आविशद्वाः
श्रान्तो गञ्जुभिरिभराडिव भिन्नसेतुः ॥ २३ ॥

सोऽम्भस्यलं युवतिभिः परिषिष्यमानः
प्रेमशोक्षितः प्रुसतीभिरितस्ततोऽङ्ग ।
वैमानिकैः कुसुमवर्षिभिरीज्यमानो
रेमे स्वयं स्वरतिरत्र गजेन्द्रलीलः ॥ २४ ॥

ततश्च कृषणोपवने जलस्थल-
प्रसूनगन्धानिलजुष्टदिक्तटे ।
यथार भृङ्गप्रमदागणावृतो
यथा मध्य्युद्ग्विरदः करेणुभिः ॥ २५ ॥

अेवं शशाङ्गंशुविराजिता निशाः
स सत्यकामोऽनुरताभवागणः ।
सिषेव आत्मन्यवरुद्धसौरतः
सर्वाः शरत्ढाव्यकथारसाश्रयाः ॥ २६ ॥

राजोवाय
संस्थापनाय धर्मस्य प्रशमायेतरस्य च ।
अवतीर्णो हि भगवानंशेन जगदीश्वरः ॥ २७ ॥
स कथं धर्मसेतूनां वक्ता कर्ताभिरक्षिता ।

प्रतीपमाचरद्ब्रह्मन् परदारामिभर्शनम् ॥ २८ ॥

आसकामो यदुपतिः कृतवान् वै जुगुप्सितम् ।

डिमभिप्राय अतं नः संशयं छिन्धि सुप्रत ॥ २९ ॥

श्रीशुक उवाच

धर्मव्यतिक्रमो दृष्ट एश्वराणां य साडसम् ।

तेज्जुयसां न दोषाय वह्निः सर्वभुजो यथा ॥ ३० ॥

नैतत्समाचरेज्जातु मनसापि ह्यनीश्वरः ।

विनश्यत्याचरन् मौढ्याद्यथा रुद्रोऽब्धिं विषम् ॥ ३१ ॥

एश्वराणां वयः सत्यं तथैवाचरितं क्वचित् ।

तेषां यत्स्ववशोयुक्तं बुद्धिमांस्तत्समाचरेत् ॥ ३२ ॥

कुशलाचरितेनैषामिड स्वार्थो न विद्यते ।

विपर्ययेण वानर्थो निरड्डुारिणां प्रभो ॥ ३३ ॥

डिमुतापिलसत्त्वानां तिर्यग्भर्त्यदिवौकसाम् ।

एशितुश्चेशितव्यानां कुशलाकुशलान्वयः ॥ ३४ ॥

यत्पादपङ्कजपरागनिषेवतुमा

योगप्रभावविधुतापिलकर्मबन्धाः ।

स्वैरं यरन्ति मुनयोऽपि न नख्यमाना-

स्तस्येच्छयाऽऽत्तवपुषः कुत एव बन्धः ॥ ३५ ॥

गोपीनां तत्पतीनां य सर्वेषामेव देहिनाम् ।

योऽन्तश्चरति सोऽध्यक्षः क्रीडनेनेड देडभाक् ॥ ३६ ॥

अनुगुडाय भूतानां मानुषं देडमास्थितः ।

भजते तादृशीः क्रीडा याः श्रुत्वा तत्परो भवेत् ॥ ३७ ॥

नासूयन् भलु कृष्णाय मोडितास्तस्य मायया ।

मन्यमानाः स्वपार्श्वस्थान् स्वान् स्वान् दारान् प्रजौकसः ॥ ३८ ॥

ब्रह्मरात्र उपावृत्ते वासुदेवानुमोदितः ।

अनिच्छन्त्यो ययुर्गोप्यः स्वगुडान् भगवत्प्रियाः ॥ ३९ ॥

विक्कीडितं प्रजवधूभिरिदं य विष्णोः

श्रद्धान्वितोऽनुशृणुयाद्य वार्णयेद्यः ।

ભક્તિં પરાં ભગવતિ પ્રતિલભ્ય કામં
હૃદ્રોગમાશ્વપહિનોત્યચિરેણ ધીરઃ ॥ ૪૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
સંહિતાયાં દશમસ્કન્ધે પૂર્વાર્ધે રાસકીડાવર્ણનં
નામ ત્રયસ્ત્રિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૩૩ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ ચતુસ્ત્રિંશોઽધ્યાયઃ - ૩૪ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
એકદા દેવયાત્રાયાં ગોપાલા જાતકૌતુકાઃ ।
અનોભિસ્નન્દુદ્યુક્તૈઃ પ્રયયુસ્તેઽમ્બિકાવનમ્ ॥ ૧ ॥
તત્ર સ્નાત્વા સરસ્વત્યાં દેવં પશુપતિં વિભુમ્ ।
આનર્ચુરર્હણૈર્ભક્ત્યા દેવીં ચ નૃપતેઽમ્બિકામ્ ॥ ૨ ॥
ગાવો હિરણ્યં વાસાંસિ મધુ મધ્વન્નમાદૃતાઃ ।
બ્રાહ્મણોભ્યો દદુઃ સર્વે દેવો નઃ પ્રીયતામિતિ ॥ ૩ ॥
ઉષુઃ સરસ્વતીતીરે જલં પ્રાશ્ય ધૃતવ્રતાઃ ।
રજનીં તાં મહાભાગા નન્દસ્નુનન્દકાદયઃ ॥ ૪ ॥
કશ્ચિન્મહાનહિસ્તસ્મિન્ વિપિનેઽતિબુભુક્ષિતઃ ।
યદૃચ્છયાઽઽગતો નન્દં શયાનમુરગોઽગ્રસીત્ ॥ ૫ ॥
સ ચુકોશાહિના ગ્રસ્તઃ કૃષ્ણા કૃષ્ણા મહાનયમ્ ।
સર્પો માં ગ્રસતે તાત પ્રપન્નં પરિમોચય ॥ ૬ ॥
તસ્ય ચાઙ્કન્દિતં શ્રુત્વા ગોપાલાઃ સહસોત્થિતાઃ ।
ગ્રસ્તં ચ દૃષ્ટ્વા વિભ્રાન્તાઃ સર્પં વિવ્યધુરુભ્યુકૈઃ ॥ ૭ ॥
અલાતૈર્દૃઙ્યમાનોઽપિ નામુગ્ચત્તમુરુગ્ગમઃ ।
તમસ્પૃશત્પદાભ્યેત્ય ભગવાન્ સાત્વતાં પતિઃ ॥ ૮ ॥
સ વૈ ભગવતઃ શ્રીમત્પાદસ્પર્શહતાશુભઃ ।

भेजे सर्पवपुर्लित्वा रुपं विधाधरार्थितम् ॥ ८ ॥

तमपृच्छद्दृषीकेशः प्राणतं समुपस्थितम् ।

दीध्यमानेन वपुषा पुरुषं उभमातिनम् ॥ १० ॥

को भवान् परया लक्ष्या रोयतेऽद्भुतदर्शनः ।

कथं जुगुप्सितामेतां गतिं वा प्रापितोऽवशः ॥ ११ ॥

सर्प उवाच

अहं विधाधरः कश्चित्सुदर्शन इति श्रुतः ।

श्रिया स्वरूपसम्पत्त्या विमानेनायं दिशः ॥ १२ ॥

ऋषीन् विरूपानङ्गिरसः प्राडसं रूपदर्पितः ।

तैरिमां प्रापितो योनिं प्रलब्धैः स्वेन पाप्मना ॥ १३ ॥

शापो मेऽनुग्रहायैव कृतस्तैः करुणात्मभिः ।

यदहं लोकगुरुराणामपि स्मृष्टो हताशुभः ॥ १४ ॥

तं त्वाहं भवामीतानां प्रपन्नानां भयापहम् ।

आपृच्छे शापनिर्मुक्तः पादस्पर्शादमीवहन् ॥ १५ ॥

प्रपन्नोऽस्मि मलायोगिन् मलापुरुष सत्यते ।

अनुजानीहि मां देव सर्वलोकेश्वरेश्वर ॥ १६ ॥

ब्रह्मदण्डाद्भिमुक्तोऽहं सद्यस्तेऽव्युत दर्शनात् ।

यन्नाम गृह्णन्नभिलान् श्रोतृनात्मानमेव य ।

सद्यः पुनाति किं भूयस्तस्य स्पृष्टः पदा हि ते ॥ १७ ॥

इत्यनुज्ञाप्य दाशार्हं परिक्रम्याभिवन्ध य ।

सुदर्शनो हिवं यातः कृष्णान्नन्धश्च मोक्षितः ॥ १८ ॥

निशाम्य कृष्णस्य तदात्मवैभवं

ब्रह्मैकसो विस्मितयेतसस्ततः ।

समाप्य तस्मिन्नियमं पुनर्ब्रजं

नृपाययुस्तत्कथयन्त आदृताः ॥ १९ ॥

कदाचिदथ गोविन्दो रामश्चाद्भुतविह्वलः ।

विजड्भ्रतुर्वने रात्र्यां मध्यगौ ब्रजयोषिताम् ॥ २० ॥

उपगीयमानौ ललितं स्त्रीजनैर्बद्धसौकुट्टैः ।

स्वलङ्कृतानुलिमाङ्गौ स्रग्विणौ विरजोऽम्बरौ ॥ २१ ॥
 निशामुष्णं मानयन्तावुदितोऽुपतारकम् ।
 मल्लिकागन्धमत्तानिजुष्टं कुमुदवायुना ॥ २२ ॥
 जगतुः सर्वभूतानां मनःश्रवाणामङ्गलम् ।
 तौ कल्पयन्तौ युगपत्स्वरमण्डलमूर्च्छितम् ॥ २३ ॥
 गोप्यस्तद्गीतमाकर्ण्य मूर्च्छिता नाविदन् नृप ।
 संसद्कुलमात्मानं स्रस्तकेशस्रजं ततः ॥ २४ ॥
 अवे विङ्कीडतोः स्वैरं गायतोः सम्प्रभक्तवत् ।
 शङ्भयूडं धृतिभ्यातो धनदानुयरोऽभ्यगात् ॥ २५ ॥
 तयोर्निरीक्षतो राजस्तत्राथं प्रमदाजन्म ।
 कोशन्तं कालयामास दिश्युदीच्यामशङ्कितः ॥ २६ ॥
 कोशन्तं कृष्ण रामेति विलोक्य स्वपरिग्रहम् ।
 यथा गा दस्युना अस्ता भ्रातरावन्वधावताम् ॥ २७ ॥
 मा भैद्येत्यभयारावौ शालङ्कस्तौ तरस्विनौ ।
 आसेदतुस्तं तरसा त्वरितं गुह्यकाधमम् ॥ २८ ॥
 स वीक्ष्य तावन्प्राप्तौ कालमृत्यू धवोद्विजन् ।
 विसृज्य स्त्रीजनं मूढः प्राद्रवज्जिवितेऽथवा ॥ २९ ॥
 तमन्वधावद्गोविन्दो यत्र यत्र स धावति ।
 जिडीर्षुस्तस्थिरोरत्नं तस्थौ रक्षन् स्त्रियो बलः ॥ ३० ॥
 अविदूरं धवाभ्येत्य शिरस्तस्य दुरात्मनः ।
 जडार मुष्टिनैवाङ्ग सड्यूडामणिं विभुः ॥ ३१ ॥
 शङ्भयूडं निडत्यैवं मणिमादाय भास्वरम् ।
 अग्रजायाददात्प्रीत्या पश्यन्तीनां य योषिताम् ॥ ३२ ॥
 धृति श्रीमद्भागवते मडापुशाणे पारमडंस्थां संछितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे शङ्भयूडवधो नाम यतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥



॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चत्रिंशोऽध्यायः - ३५ ॥

श्रीशुक उवाच

गोप्यः कृष्णो वनं याते तमनुद्गतयेतसः ।

कृष्णलीलाः प्रगायन्त्यो निन्युर्दुःखेन वासरान् ॥ १ ॥

गोप्य उच्युः

वामबाहुकृतवामकपोलो

वल्गितभ्रुधरार्पितवेणुम् ।

कोमलाङ्गुलिभिराश्रितमार्गं

गोप्य ईरयति यत्र मुकुन्दः ॥ २ ॥

व्योमयानवनिताः सडसिद्धै-

र्विस्मितास्तदुपधार्य सलज्जः ।

काममार्गेषुसमर्पितचित्ताः

कश्मलं ययुरपस्मृतनीव्यः ॥ ३ ॥

उन्त चित्रमभलाः शृणुतेदं

छारछास उरसि स्थिरविद्युत् ।

नन्दसूनुरयमार्तजनानां

नर्मदो यर्लि कूजितवेणुः ॥ ४ ॥

वृन्दशो प्रजवृषा भृगगावो

वेणुवाद्यलृतयेतस आरात् ।

दन्तदष्टकवला धृतकर्णा

निद्रिता लिपितचित्रमिवासन् ॥ ५ ॥

भर्लिषस्तभकधातुपलाशै-

र्भद्भमल्लपरिभर्लिषिऽम्भः ।

कर्लिषित्सभल आलि सगोपै-

र्गाः समाह्वयति यत्र मुकुन्दः ॥ ६ ॥

तर्लि भग्नगतयः सरितो वै

तत्पदाम्बुजरजोऽनिलनीतम् ।

સ્મૃહયતીર્વયમિવાબહુપુણ્યાઃ
પ્રેમવેપિતભુજાઃ સ્તિમિતાપઃ ॥ ૭ ॥

અનુચરૈઃ સમનુવર્ણિતવીર્ય
આદિપૂરુષ ઇવાચલભૂતિઃ ।
વનચરો ગિરિતટેષુ ચરન્તી-
ર્વેણુનાડઽઽહ્યતિ ગાઃ સ યદા હિ ॥ ૮ ॥

વનલતાસ્તરવ આત્મનિ વિષ્ણું
વ્યઞ્જયન્ત્ય ઇવ પુષ્પકૃલાઢ્યાઃ ।
પ્રણાતભારવિટપા મધુધારાઃ
પ્રેમહૃષ્ટતનવઃ સસૃજુઃ સ્મ ॥ ૯ ॥

દર્શનીયતિલકો વનમાલા-
દિવ્યગન્ધતુલસીમધુમત્તૈઃ ।
અલિકુલૈરલઘુગીતમભીષ્ટ-
માદ્રિયન્ યર્હિ સન્ધિતવેણુઃ ॥ ૧૦ ॥

સરસિ સારસહંસવિહંગા-
શ્ચારુગીતહૃતચેતસ એત્ય ।
હરિમુપાસત તે યતચિત્તા
હન્ત મીલિતદૃશો ધૃતમૌનાઃ ॥ ૧૧ ॥

સહબલઃ સ્રગવતંસવિલાસઃ
સાનુષુ ક્ષિતિભૃતો વ્રજદેવ્યઃ ।
હર્ષયન્ યર્હિ વેણુરવેણ
જાતહર્ષ ઉપરમ્ભતિ વિશ્વમ્ ॥ ૧૨ ॥

મહદતિક્રમણશક્રિતચેતા
મન્દમન્દમનુગર્જતિ મેઘઃ ।
સુહૃદમભ્યવર્ષત્સુમનોભિ-
શ્છાયયા ચ વિદધત્પ્રતપત્રમ્ ॥ ૧૩ ॥

વિવિધગોપચરણેષુ વિદગ્ધો
વેણુવાઘ ઉરુધા નિજશિક્ષાઃ ।
તવ સુતઃ સતિ યદાધરભિમ્બે
દત્તવેણુરનયત્સ્વરજાતીઃ ॥ ૧૪ ॥

सवनशस्तदुपधार्य सुरेशाः
 शकशर्षपरमेष्ठिपुरोगाः ।
 कवय आनतकन्धरयिताः
 कश्मलं ययुरनिश्चिततत्त्वाः ॥ १५ ॥

निजपदाब्जदलैर्ध्वजवज्ज-
 नीरजाङ्कुशविचित्रललामैः ।
 व्रजभुवः शमयन् पुरतोदं
 वर्ध्मधुर्युगतिरीडितवेणुः ॥ १६ ॥

व्रजति तेन वयं सविलास
 वीक्षाणार्पितमनोभववेगाः ।
 कुजगतिं गमिता न विदामः
 कश्मलेन कभरं वसनं वा ॥ १७ ॥

मण्डिधरः क्वचिदागणयन् गा
 मालया दयित गन्धतुलस्याः ।
 प्रणयिनोऽनुययस्य कदांसे
 प्रक्षिपन् भुजमगायत यत्र ॥ १८ ॥

क्वचित्तवेणुरववञ्चितयिताः
 कृष्णमन्वसत कृष्णगृह्णियः ।
 गुणगणार्णमनुगत्य उरिययो
 गोपिका षव विमुक्तगृहाशाः ॥ १९ ॥

कुन्दमकृतकौतुकवेधो
 गोपगोधनवृत्तो यमुनायाम् ।
 नन्दसूनुरनघे तव वत्सो
 नर्मदः प्रणयिणां विजडार ॥ २० ॥

मन्दवायुरुपवात्नकूलं
 मानयन् मलयजस्पर्शन ।
 वन्दिनस्तमुपदेवगणा ये
 वाद्यगीतबलिभिः परिवप्राः ॥ २१ ॥

वत्सलो व्रजगवां यदगध्रो

वन्द्यमानचरणः पथि वृद्धैः ।
 कृत्स्नगोधनमुपोऽयं दिनान्ते
 गीतवेणुस्नुगेऽितकीर्तिः ॥ २२ ॥

उत्सवं श्रमरुथापि दृशीना-
 मुन्नयन् भुररजशृष्टरितस्रङ् ।
 दित्सयैति सुदृष्टाशिष्येभ्य
 देवकीजठरभूरुपुराजः ॥ २३ ॥

मदविधूर्णितलोचनं षष्-
 न्मानदः स्वसुदृष्टं वनमाली ।
 भद्रपाण्डुवदनो मृदुगाण्डं
 मण्डयन् कनककुण्डलवक्ष्या ॥ २४ ॥

यदुपतिद्धिरदराजविडारो
 यामिनीपतिरिवैष दिनान्ते ।
 मुदितवक्त्रं उपयाति दुरन्तं
 मोचयन् प्रजगवां दिनतापम् ॥ २५ ॥

श्रीशुक उवाच
 अयं प्रजस्त्रियो राजन् कृष्णलीला नु गायतीः ।
 रेमिरेऽऽसु तच्छिस्तास्तन्मनस्का मलोदयाः ॥ २६ ॥
 इति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे वृन्दावनक्रीडायां गोपिकायुगलगीतं
 नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षट्त्रिंशोऽध्यायः - ३६ ॥

श्रीशुक उवाच
 अथ तर्ख्यागतो गोष्ठमरिष्टो वृषभासुरः ।
 मूर्ध्नि मलाककुल्कायः कम्पयन् भुरविक्षताम् ॥ १ ॥

रभसमाणः भरतरं पदा य विलिप्सन् महीम् ।
 उद्यम्य पुच्छं वप्राणि विषाणाग्रेण योद्धरन् ॥ २ ॥
 किञ्चित्किञ्चित्छुङ्क्षुञ्चन् मूत्रयन् स्तब्धलोचनः ।
 यस्य निर्झादितेनाङ्ग निष्ठुरेण गवां नृणाम् ॥ ३ ॥
 पतन्त्यकालतो गर्भाः स्रवन्ति स्म भयेन वै ।
 निर्विशान्ति घना यस्य ककुधयलशङ्कया ॥ ४ ॥
 तं तीक्ष्णशृङ्गमुद्गीक्ष्य गोप्यो गोपाश्च तत्रसुः ।
 पशवो दृष्टुवुर्भीता राजन् सन्त्यज्य गोकुलम् ॥ ५ ॥
 कृष्ण कृष्णेति ते सर्वे गोविन्दं शरणं ययुः ।
 भगवानपि तद्गीक्ष्य गोकुलं भयविद्रुतम् ॥ ६ ॥
 मा भैष्टेति गिराऽऽश्वास्य वृषासुरमुपाह्वयत् ।
 गोपालैः पशुभिर्मन्द त्रासितैः किमसत्तम ॥ ७ ॥
 भलदर्पडा दृष्टानां त्वद्विधानां दुरात्मनाम् ।
 एत्यास्कोटयाच्युतोऽरिष्टे तलशब्देन कोपयन् ॥ ८ ॥
 सभ्युरंसे भुजाभोगं प्रसार्यावस्थितो हरिः ।
 सोऽप्येवं कोपितोऽरिष्टः भुरेणावनिमुल्लिप्सन् ।
 उद्यत्युच्छन्नमन्मेघः कुङ्कः कृष्णमुपाद्रवत् ॥ ९ ॥
 अग्रन्यस्तविषाणाग्रः स्तब्धासृग्लोचनोऽच्युतम् ।
 कटाक्षिप्याद्रवत्तूर्णामिन्द्रमुक्तोऽशानिर्यथा ॥ १० ॥
 गृहीत्वा शृङ्गयोस्तं वा अष्टादश पदानि सः ।
 प्रत्यपोवाह भगवान् गजः प्रतिगजं यथा ॥ ११ ॥
 सोऽपविद्धो भगवता पुनरुत्थाय सत्वरः ।
 आपतत्स्विन्नसर्वाङ्गो निःश्वसन् कोधमूर्च्छितः ॥ १२ ॥
 तमापतन्तं स निगृह्य शृङ्गयोः
 पदा समाकृम्य निपात्य भूतले ।
 निष्पीडयामास यथाऽऽर्द्रमम्बरं
 कृत्वा विषाणेन जघान सोऽपतत् ॥ १३ ॥

असृग्वमन् मूत्रशकृत्समुत्सृजन्
 क्षिपंश्च पादाननवस्थितेक्ष्णः ।
 जगाम कृच्छ्रं निरृतेरथ क्षयं
 पुष्पैः किरन्तो हरिमीडिरे सुराः ॥ १४ ॥
 अेवं कुकुभिन्ं उत्वा स्तूयमानः स्वजातिभिः ।
 विवेश गोष्ठं सभलो गोपीनां नयनोत्सवः ॥ १५ ॥
 अरिष्टे निडते दैत्ये कृष्णेनाद्भुतकर्माणा ।
 कंसायाथाड भगवान् नारदो देवदर्शनः ॥ १६ ॥
 यशोदायाः सुतां कन्यां देवक्याः कृष्णमेव य ।
 रामं य रोडिङ्गीपुत्रं वसुदेवेन भिष्यता ॥ १७ ॥
 न्यस्तौ स्वमित्रे नन्दे वै याभ्यां ते पुरुषा उताः ।
 निशम्य तद्भोजपतिः कोपात्प्रयलितेन्द्रियः ॥ १८ ॥
 निशातमसिमादत्त वसुदेवजिघांसया ।
 निवारितो नारदेन तत्सुतौ मृत्युमात्मनः ॥ १९ ॥
 ज्ञात्वा लोडमयैः पाशैर्भभन्ध सडभार्यया ।
 प्रतियाते तु देवर्षौ कंस आभाध्य केडिनम् ॥ २० ॥
 प्रेषयामास उन्धेतां भवता रामकेशवौ ।
 ततो मुष्टिक्याणूरशलतोशलकाडिकां ॥ २१ ॥
 अमात्यान् उस्तिपांश्चैव समाडूयाड भोजराट् ।
 भो भो निशम्यतामेतद्भीरयाणूरमुष्टिकौ ॥ २२ ॥
 नन्दप्रजे डिलासाते सुतावानकडुन्दुभेः ।
 रामकृष्णौ ततो मड्यं मृत्युः डिल निदरुशितः ॥ २३ ॥
 भवद्भ्यामिड सम्प्राप्तौ उन्धेतां मल्ललीलया ।
 मग्थाः डियन्तां विविधा मल्लरङ्गपरिश्रिताः ।
 पौरा जनपदाः सर्वे पश्यन्तु स्वैरसंयुगम् ॥ २४ ॥
 मडामात्र त्वया भद्र रङ्गद्वार्युपनीयताम् ।
 द्विपः कुवलयापीडो जडि तेन ममाडितौ ॥ २५ ॥
 आरभ्यतां धनुर्यागश्चातुर्दश्यां यथाविधि ।

विशसन्तु पशून् मेघान् भूतराजाय मीढुषे ॥ २६ ॥
 धत्वाज्ञाप्यार्थतन्त्रज्ञ आढूय यदुपुङ्गवम् ।
 गृहीत्वा पाणिना पाणिं ततोऽङ्कुरमुवाच ॥ २७ ॥
 भो भो दानपते मलयं क्रियतां मैत्रमादृतः ।
 नान्यस्त्वत्तो छिततमो विद्यते भोजवृष्णिषु ॥ २८ ॥
 अतस्त्वामाश्रितः सौम्य कार्यगौरवसाधनम् ।
 यथेन्द्रो विष्णुमाश्रित्य स्वार्थमध्यगमद्भिः ॥ २९ ॥
 गच्छ नन्दप्रजं तत्र सुतावानकदुन्दुभिः ।
 आसाते ताविडानेन रथेनानय मा चिरम् ॥ ३० ॥
 निस्पृष्टः किल मे मृत्युर्देवैर्वैकुण्ठसंश्रयैः ।
 तावानय समं गोपैर्नन्दाद्यैः साभ्युपायनैः ॥ ३१ ॥
 धातयिष्य षडानीतौ कालकल्पेन उस्तिना ।
 यद्दि मुञ्क्तौ ततो मल्लैर्धातये वैद्युतोपमैः ॥ ३२ ॥
 तयोर्निहतयोस्तप्तान् वसुदेवपुरोगमान् ।
 तद्धन्धून्निहतनिष्चामि वृष्णिभोजदशार्द्धकान् ॥ ३३ ॥
 उग्रसेनं य पितरं स्थविरं राज्यकामुकम् ।
 तद्भ्रातरं देवकं य ये यान्ये विद्विषो मम ॥ ३४ ॥
 ततश्चैषा मही मित्र भवित्री नष्टकण्टका ।
 जरासन्धो मम गुरुर्द्विविदो दयितः सभा ॥ ३५ ॥
 शम्भरो नरको बाणो मथ्येव कृतसौलुदाः ।
 तैरलं सुरपक्षीयान् उत्वा भोक्ष्ये मर्डी नृपान् ॥ ३६ ॥
 अतश्च ज्ञात्वाऽऽनय क्षिप्रं रामकृष्णविडार्लकौ ।
 धनुर्भ्रमनिरीक्षार्थं द्रष्टुं यदुपुरश्रियम् ॥ ३७ ॥
 अङ्कुर उवाच
 राजन् मनीषितं सध्न्यङ्ग तव स्वावधमार्जनम् ।
 सिद्ध्यसिद्ध्योः समं कुयार्द्विवं छि हलसाधनम् ॥ ३८ ॥
 मनोरथान् करोत्युच्चैर्जनो दैवतानपि ।
 युज्यते उर्ध्वशोकाभ्यां तथाप्याज्ञां करोमि ते ॥ ३९ ॥

श्रीशुक उवाच

येवमादिश्य याङ्करं मन्त्रिणश्च विसृज्य सः ।

प्रविवेश गृहं कंसस्तथाङ्करः स्वमालयम् ॥ ४० ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमउस्यां संछितायां

दशमस्कन्धे पूर्वार्धे अङ्करसम्प्रेषणं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तत्रिंशोऽध्यायः - ३७ ॥

श्रीशुक उवाच

केशी तु कंसप्रछितः पुरैर्मडीं

मडाडयो निर्जरयन् मनोजवः ।

सटावधूताभ्रविमानसङ्कुलं

कुर्वन्नभो छेषितभीषितापिलः ॥ १ ॥

विशालनेत्रो विकटास्यकोटरो

भृङ्गलो नीलमडाम्बुदोपमः ।

दुराशयः कंसछितं यिडीर्षु-

र्षजं स नन्दस्य जगाम कम्पयन् ॥ २ ॥

तं त्रासयन्तं भगवान् स्वगोकुलं

तद्धेषितैर्वालविघूर्णिताम्बुदम् ।

आत्मानमाजौ मृगयन्तमग्राणी-

रुपाह्वयत्स व्यनदन्मृगेन्द्रवत् ॥ ३ ॥

स तं निशाभ्याग्निमुष्णो मुष्णेन षं

पिबन्निवाभ्यद्रवदत्यमर्षणः ।

जघान पदभ्यामरविन्दलोथनं

दुरासदश्चाण्डजयो दुरत्ययः ॥ ४ ॥

तद्गन्धयित्वा तमधोक्षजो रुषा

प्रगृह्य द्योभ्यां परिविध्य पादयोः ।
सावज्ञामुत्सृज्य धनुः शतान्तरे
यथोरगं तार्क्ष्यसुतो व्यवस्थितः ॥ ५ ॥

स लब्धसंज्ञः पुनरुत्थितो रुषा
व्यादाय केशी तरसाऽऽपतद्धरिम् ।
सोऽप्यस्य वदुत्रे भुजमुत्तरं स्मयन्
प्रवेशयामास यथोरगं बिले ॥ ६ ॥

दन्ता निपेतुर्भगवद्भुजस्मृश-
स्ते केशिनस्तप्तमयःस्पृशो यथा ।
भाडुश्च तद्देहगतो मडात्मनो
यथाऽऽमयः संववृधे उपेक्षितः ॥ ७ ॥

समेधमानेन स कृष्णभाडुना
निरुद्धवायुश्चरणांश्च विक्षिपन् ।
प्रस्विन्नगात्रः परिवृत्तलोचनः
पपात लेण्डं विसृजन् क्षितौ व्यसुः ॥ ८ ॥

तद्देहतः कर्कटिकाकुलोपमाद्-
व्यसोरपाकृष्य भुजं मडाभुजः ।
अविस्मितोऽयत्नतारिरुत्समयैः
प्रसूनवर्षैर्दिविषद्भिरीडितः ॥ ९ ॥

द्वेषिण्युपसङ्गम्य भागवतप्रवरो नृप ।
कृष्णमङ्किलेष्टकर्माणां रडस्येतदभाषत ॥ १० ॥

कृष्ण कृष्णाप्रमेयात्मन् योगेश जगदीश्वर ।
वासुदेवाभिलावास सात्वतां प्रवर प्रभो ॥ ११ ॥

त्वमात्मा सर्वभूतानामेको ज्योतिस्त्रिवैधसाम् ।
गूढो गुडाशयः साक्षी मडापुरुष ईश्वरः ॥ १२ ॥

आत्मनाऽऽत्माऽऽश्रयः पूर्वं मायया ससृजे गुणान् ।
तैरिदं सत्यसङ्कल्पः सृजस्यत्स्यवसीश्वरः ॥ १३ ॥

स त्वं भूधरभूतानां दैत्यप्रमथरक्षसाम् ।
अवतीर्णो विनाशाय सेतूनां रक्षाणाय च ॥ १४ ॥

दृष्ट्या ते निहतो दैत्यो वीलयायं उयाकृतिः ।
 यस्य उेषितसन्त्रस्तास्त्यजन्त्यनिमिषा द्विवम् ॥ १५ ॥
 याशूरं मुष्टिकं यैव मल्लानन्यांश्च उस्तिनम् ।
 कंसं च निहतं द्रक्ष्ये परश्रोऽडनि ते विभो ॥ १६ ॥
 तस्यानु शङ्खयवनमुराणां नरकस्य च ।
 पारिजातापडराणामिन्द्रस्य च पराजयम् ॥ १७ ॥
 उद्धाढं वीरकन्यानां वीर्यशुल्कादिलक्षणम् ।
 नृगस्य मोक्षार्णं पापाद्द्वारकायां जगत्पते ॥ १८ ॥
 स्थमन्तकस्य च मणोरामानं सड भार्यया ।
 मृतपुत्रप्रदानं च ब्राह्मणस्य स्वधामतः ॥ १९ ॥
 पौण्ड्रकस्य वधं पश्चात्काशिपुर्याश्च दीपनम् ।
 दन्तवक्त्रस्य निधनं यैद्यस्य च मडाकतौ ॥ २० ॥
 यानि यान्यानि वीर्याणि द्वारकामावसन् भवान् ।
 कर्ता द्रक्ष्याम्यहं तानि गेयानि कविभिर्भुवि ॥ २१ ॥
 अथ ते कालरूपस्य क्षपयिषणोरमुष्य वै ।
 अक्षौडिणीनां निधनं द्रक्ष्याम्यर्जुनसारथेः ॥ २२ ॥
 विशुद्धविज्ञानघनं स्वसंस्थया
 समाप्तसर्वार्थममोघवाञ्छितम् ।
 स्वतेजसा नित्यनिवृत्तमाया-
 गुणप्रवाहं भगवन्तमीमहि ॥ २३ ॥
 त्वामीश्वरं स्वाश्रयमात्ममायया
 विनिर्मिताशेषविशेषकल्पनम् ।
 क्रीडार्थमघातमनुष्यविग्रहं
 नतोऽस्मि धुर्यं यद्दृवृष्णिंसात्वताम् ॥ २४ ॥
 श्रीशुक उवाच
 अेवं यद्दुपतिं कृष्णं भागवतप्रवरो मुनिः ।
 प्रणिपत्याभ्यनुज्ञातो यथौ तद्दर्शनोत्सवः ॥ २५ ॥
 भगवानपि गोविन्दो हत्वा केशिनमाहवे ।

पशूनपालयत्पावैः प्रीतैर्नृजसुभावलः ॥ २६ ॥
 अेकदा ते पशून् पावाश्चारयन्तोऽद्रिसानुषु ।
 यक्षुर्निलायनक्रीडाश्चोरपावापदेशतः ॥ २७ ॥
 तत्रासन् कतिथिस्थोराः पावाश्च कतिथिन्प ।
 भेषायिताश्च तत्रैके विजडुर्कुतोभयाः ॥ २८ ॥
 मयपुत्रो मडामायो व्योमो गोपालवेषधृक् ।
 भेषायितानपोवाळ प्रायश्चोरायितो भडून् ॥ २९ ॥
 गिरिदर्या विनिक्षिप्य नीतं नीतं मडासुरः ।
 शिलया पिदधे द्वारं यतुःपञ्चावशेषिताः ॥ ३० ॥
 तस्य तत्कर्म विज्ञाय कृष्णः शरणाः सताम् ।
 गोपान् नयन्तं जग्राड वृकं हरिश्चिवौजसा ॥ ३१ ॥
 स निजं रुपमास्थाय गिरीन्द्रसदृशं बली ।
 धञ्चन् विमोक्तुमात्मानं नाशकनोद्ग्राहणातुरः ॥ ३२ ॥
 तं निगृह्याय्युतो द्योभ्यां पातयित्वा मडीतले ।
 पश्यतां द्विवि देवानां पशुमारममारयत् ॥ ३३ ॥
 गुडापिधानं निर्बिधे गोपान्निःसार्य कृच्छ्रतः ।
 स्तूयमानः सुरैर्गोपैः प्रविवेश स्वगोकुलम् ॥ ३४ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संखितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे व्योमासुरवधो नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टात्रिंशोऽध्यायः - ३८ ॥

श्रीशुक उवाच
 अकूरोऽपि य तां रात्रिं मधुपुर्यां मडामतिः ।
 उषित्वा रथमास्थाय प्रययौ नन्दगोकुलम् ॥ १ ॥

गच्छन् पथि मडाभागो भगवत्यम्बुजेक्षणे ।
 भक्तिं परामुपगतं श्रेयमेतदचिन्तयत् ॥ २ ॥
 किं मयाऽऽयचितं भद्रं किं तमं परमं तपः ।
 किं वाथाप्यर्द्धते दत्तं यद्द्रक्ष्याम्यथ केशवम् ॥ ३ ॥
 ममैतद्दुर्लभं मन्ये उत्तमश्लोकदर्शनम् ।
 विषयात्मनो यथा ब्रह्मकीर्तनं शूद्रजन्मनः ॥ ४ ॥
 मैवं ममाधमस्यापि स्यादेवाय्युतदर्शनम् ।
 ह्रियमाणः कालनद्या क्वचित्तरति कश्चन ॥ ५ ॥
 ममाधामङ्गलं नष्टं कृलवांश्चैव मे भवः ।
 यन्नमस्ये भगवतो योगिध्येयाङ्घ्रिपङ्कजम् ॥ ६ ॥
 कंसो भताधाकृत मेऽत्यनुग्रहं
 द्रक्ष्येऽङ्घ्रिपद्मं प्रछितोऽमुना हरेः ।
 कृतावतारस्य दुरत्ययं तमः
 पूर्वोऽतरन् यन्नभमार्ऽलत्विषा ॥ ७ ॥
 यदर्थितं ब्रह्मभवादिभिः सुरैः
 श्रिया य देव्या मुनिभिस्ससात्वतैः ।
 गोयारणायानुयैश्चरद्भने
 यद्गोपिकानां कुयकुङ्कुमाङ्घ्रितम् ॥ ८ ॥
 द्रक्ष्यामि नूनं सुकपोलनासिकं
 स्मितावलोकारुणकञ्जलोचनम् ।
 मुपं मुकुन्दस्य गुडालकावृतं
 प्रदक्षिणं मे प्रयरन्ति वै मृगाः ॥ ९ ॥
 अप्यथ विष्णोर्मनुजत्वमीयुषो
 भारवताराय भुवो निजेच्छया ।
 लावण्यधाम्नो भवितोपलम्भनं
 मर्त्यं न न स्यात्कृलमञ्जसा दृशः ॥ १० ॥
 य ईक्षिताहंरछितोऽप्यसत्सतोः
 स्वतेजसापास्ततमोभिदात्मनः ।
 स्वमाययाऽऽत्मन् रचितैस्तदीक्षया

प्राणाक्षधीभिः सद्येष्वभीयते ॥ ११ ॥

यस्याप्लिलाभीवडभिः सुमङ्गलै-
 र्वायो विमिश्रा गुणकर्मजन्मभिः ।
 प्राणान्ति शुम्भन्ति पुनन्ति वै जग-
 धास्तद्विरक्ताः शवशोभना मताः ॥ १२ ॥

स यावतीर्णः किल सात्वतान्वये
 स्वसेतुपालामरवर्थशर्मकृत् ।
 यशो वितन्वन् प्रज आस्त षष्ठरो
 गायन्ति देवा यदशेषमङ्गलम् ॥ १३ ॥

तं त्वद्य नूनं मडतां गतिं गुरुं
 त्रैलोक्यकान्तं दृशिमन्मलोत्सवम् ।
 रुपं ध्यानं श्रिय षप्सितास्पदं
 द्रक्ष्ये ममासन्नुषसः सुदर्शनाः ॥ १४ ॥

अथावदुक्तः सपदीशयो रथात्
 प्रधानपुंसोश्चरणां स्वलब्धये ।
 धिया धृतं योगिभिरप्यलं ध्रुवं
 नमस्य आभ्यां य सप्तीन् वनौकसः ॥ १५ ॥

अप्यङ्घ्रिमूले पतितस्य मे विभुः
 शिरस्यधास्यन्निजउस्तपङ्गुजम् ।
 दत्ताभयं कालभुजङ्गरं उसा
 प्रोद्धेजितानां शरणैषिणां नृणाम् ॥ १६ ॥

समर्षणं यत्र निधाय कौशिक-
 स्तथा बलिश्चाप जगत्त्रयेन्द्रताम् ।
 यद्वा विडारे प्रजयोषितां श्रमं
 स्पर्शनं सौगन्धिकगन्ध्यापानुदत् ॥ १७ ॥

न मय्युपैष्यत्यरिबुद्धिमय्युतः
 कंसस्य दूतः प्रहितोऽपि विश्वदृङ् ।
 योऽन्तर्बुद्धिश्चेतस एतदीहितं
 क्षेत्रज्ञं षष्ठ्यमलेन यक्षुषा ॥ १८ ॥

अप्यङ्घ्रिमूलेऽवहितं कृताञ्जलिं
 मामीक्षिता सस्मितमार्द्रया दृशा ।
 सपद्यध्वस्तसमस्तकिम्बिषो
 वोढा मुहुं वीतविशङ्क उर्जिताम् ॥ १९ ॥

सुष्ठुत्तमं ज्ञातिमनन्यदैवतं
 दोष्यां बृहद्दूष्यां परिरभ्यतेऽथ माम् ।
 आत्मा हि तीर्थाङ्घ्रियते तदैव मे
 बन्धश्च कर्मात्मक उच्छ्वसित्यतः ॥ २० ॥

लब्ध्वाङ्गसङ्गं प्राणतं कृताञ्जलिं
 मां वक्ष्यतेऽङ्कुर ततेत्युरुश्रवाः ।
 तदा वयं जन्मभूतो महीयसा
 नैवाद्गतो यो धिगमुष्य जन्म तत् ॥ २१ ॥

न तस्य कश्चिद्दयितः सुष्ठुत्तमो
 न याप्रियो द्वेष्य उपेक्ष्य भवे वा ।
 तथापि भक्तान् भजते यथा तथा
 सुरद्रुमो यद्द्रुपाश्रितोऽर्थदः ॥ २२ ॥

किं याग्रजो मावनतं यद्दूत्तमः
 स्मयन् परिष्वज्य गृहीतमञ्जलौ ।
 गृहं प्रवेश्यामसमस्तसत्कृतं
 सम्प्रक्ष्यते कंसकृतं स्वबन्धुषु ॥ २३ ॥

श्रीशुक उवाच
 एति सञ्चिन्तयन् कृष्णं श्रद्धकृतनयोऽध्वनि ।
 रथेन गोकुलं प्राप्तः सूर्यश्चास्तगिरिं नृप ॥ २४ ॥

पदानि तस्याभिलोकपाल-
 किरीटजुष्टामलपादरेणोः ।
 ददर्श गोष्ठे क्षितिकौतुकानि
 विलक्षितान्यञ्जयवाङ्मुखाद्यैः ॥ २५ ॥

तदर्शनाह्लादविवृद्धसम्भ्रमः
 प्रेमशोर्ध्वरोमाश्रुकलाङ्गुलेक्षणः ।
 रथादवस्कन्ध स तेष्वयेष्टत

प्रभोरभूयङ्घ्रिरजास्यडो धृति ॥ २६ ॥

देलम्भुतामियानर्थो डित्वा दम्भं भियं शुच्यम् ।
सन्देशाधो डरेर्विङ्गदर्शनश्रवणद्विभिः ॥ २७ ॥

ददर्श कृष्णं रामं य व्रजे गोदोहनं गतौ ।
पीतनीलाम्बरधरौ शरदम्भुरुडेक्षणौ ॥ २८ ॥

डिशोरौ श्यामलश्वेतौ श्रीनिकेतौ भृङ्गभुजौ ।
सुमुभौ सुन्दरवरो बलद्विरदविक्रमौ ॥ २९ ॥

ध्वजवज्राङ्कुशाभोजैश्चिह्नितैरङ्घ्रिभिर्जम् ।
शोभयन्तौ मडात्मानावनुङ्कोशस्मितेक्षणौ ॥ ३० ॥

उदाररुचिरकीडौ स्रग्विणौ वनमालिनौ ।
पुण्यगन्धानुलिमाङ्गौ स्नातौ विरजवाससौ ॥ ३१ ॥

प्रधानपुरुषावाधौ जगद्धेतू जगत्पती ।
अवतीर्णौ जगत्यर्थे स्वांशेन बलकेशवौ ॥ ३२ ॥

दृशो वित्तिमिरा राजन् कुर्वाणौ प्रभया स्वया ।
यथा मारकतः शैलो रौप्यश्च कनकायितौ ॥ ३३ ॥

रथात्पूर्यमवप्लुत्य सोऽङ्कुरः स्नेहविह्वलः ।
पपात यरणोपान्ते दण्डवद्रामकृष्णयोः ॥ ३४ ॥

भगवद्दर्शनाह्लादभाष्यपर्याङ्कुलेक्षणः ।
पुलकायिताङ्ग औत्कण्ठयात्स्वाभ्याने नाशकनृप ॥ ३५ ॥

भगवांस्तमभिप्रेत्य रथाङ्गाङ्कितपाणिना ।
परिरेभेऽभ्युपाकृष्य प्रीतः प्रणतवत्सलः ॥ ३६ ॥

सङ्घर्षणश्च प्रणतमुपगुह्य मडामनाः ।
गृहीत्वा पाणिना पाणी अनयत्सानुजो गृहम् ॥ ३७ ॥

पृष्ठ्वाय स्वागतं तस्मै निवेद्य य वरासनम् ।
प्रक्षाल्य विधिवत्पादौ मधुपर्कार्द्धणामाडरत् ॥ ३८ ॥

निवेद्य गां यातिथये संवाड्य श्रान्तमादृतः ।
अन्नं बहुगुणं मेध्यं श्रद्धयोपाडरद्विभुः ॥ ३९ ॥

તસ્મૈ ભુક્તવતે પ્રીત્યા રામઃ પરમધર્મવિત્ ।
 મુખવાસૈર્ગન્ધમાલ્યૈઃ પરાં પ્રીતિં વ્યધાત્પુનઃ ॥ ૪૦ ॥
 પપ્રચ્છ સત્કૃતં નન્દઃ કથં સ્થ નિરનુગ્રહે ।
 કંસે જીવતિ દાશાર્દ સૌનપાલા ઇવાવયઃ ॥ ૪૧ ॥
 યોડવધીત્સ્વસ્વસુસ્તોકાન્ ક્રોશન્ત્યા અસુતૃપ્ ખલઃ ।
 કિં નુ સ્વિત્તત્પ્રજાનાં વઃ કુશલં વિમૃશામહે ॥ ૪૨ ॥
 ઇત્યં સૂનૃતયા વાચ્યા નન્દેન સુસભાજિતઃ ।
 અક્રૂરઃ પરિપૃષ્ટેન જહાવધ્વપરિશ્રમમ્ ॥ ૪૩ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
 દશમસ્કન્ધે પૂર્વાર્ધે અક્રૂરાગમનં નામાષ્ટાત્રિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૩૮ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ એકોનચત્વારિંશોડધ્યાયઃ - ૩૯ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
 સુખોપવિષ્ટઃ પર્યક્ત્વે રામકૃષ્ણોરુમાનિતઃ ।
 લેભે મનોરથાન્ સર્વાન્ પથિ યાન્ સ ચકાર હ ॥ ૧ ॥
 કિમલભ્યં ભગવતિ પ્રસન્ને શ્રીનિકેતને ।
 તથાપિ તત્પરા રાજત્ર હિ વાગ્મન્તિ કિગ્ચન ॥ ૨ ॥
 સાયન્તનાશનં કૃત્વા ભગવાન્ દેવકીસુતઃ ।
 સુહૃત્સુ વૃત્તં કંસસ્ય પપ્રચ્છાન્યચ્ચિકીર્ષિતમ્ ॥ ૩ ॥
 શ્રીભગવાનુવાચ
 તાત સૌમ્યાગતઃ કચ્ચિત્સ્વાગતં ભદ્રમસ્તુ વઃ ।
 અપિ સ્વહૃદાતિબન્ધૂનામનમીવમનામયમ્ ॥ ૪ ॥
 કિં નુ નઃ કુશલં પૃચ્છે એધમાને કુલામયે ।
 કંસે માતુલનામ્ન્યઙ્ગ સ્વાનાં નસ્તત્પ્રજાસુ ચ ॥ ૫ ॥
 અહો અસ્મદ્ભૂદ્ભૂરિ પિત્રોર્વૃજિનમાર્યયોઃ ।

यद्धेतोः पुत्रमरणं यद्धेतोर्बन्धनं तयोः ॥ ६ ॥

द्विष्टयाद्ये दर्शनं स्वानां मलयं वः सौम्यं काङ्क्षितम् ।
सञ्जातं वार्यतां तात तवागमनकारणम् ॥ ७ ॥

श्रीशुक उवाच

पृष्टो भगवता सर्वं वार्ण्यामास माधवः ।

वैरानुबन्धं यद्गुषु वसुदेवधोद्यमम् ॥ ८ ॥

यत्सन्देशो यदर्थं वा दूतः सम्प्रेषितः स्वयम् ।

यद्दुक्तं नारदेनास्य स्वजन्मानकदुन्दुभिः ॥ ९ ॥

श्रुत्वाङ्कुरवयः कृष्णो बलश्च परवीरडा ।

प्रलस्य नन्दं पितरं राज्ञाऽऽद्विष्टं विजज्ञातुः ॥ १० ॥

गोपान् समाद्विशत्सोऽपि गृह्यतां सर्वगोरसः ।

उपायनानि गृह्णीध्वं युज्यन्तां शकटानि च ॥ ११ ॥

यास्यामः श्वो मधुपुरीं दास्यामो नृपते रसान् ।

द्रक्ष्यामः सुमलत्पर्वं यान्ति जानपदाः किल ।

श्वेवमाधोषयत्क्षत्रा नन्दगोपः स्वगोकुले ॥ १२ ॥

गोप्यस्तास्तदुपश्रुत्य बभूवुर्व्यथिता भृशम् ।

रामकृष्णौ पुरीं नेतुमङ्कुरं ब्रजमागतम् ॥ १३ ॥

काश्चित्तद्भृतापश्चासम्बानभुभश्रियः ।

संसद्गुलवलयकेशशत्रुन्थश्च काश्चन ॥ १४ ॥

अन्याश्च तदनुध्याननिवृत्ताशेषवृत्तयः ।

नाभ्यजानन्निभं लोकमात्मलोकं गता एव ॥ १५ ॥

स्मरन्त्यश्चापराः शौरैरनुरागस्मितेरिताः ।

दृष्टिस्मृशश्चित्रपदा गिरः सम्भुमुडुः स्त्रियः ॥ १६ ॥

गतिं सुललितां येषां स्निग्धलासावलोकनम् ।

शोकापहानि नर्माणि प्रोद्गमयन्ति तानि च ॥ १७ ॥

चिन्तयन्त्यो मुकुन्दस्य स्तीता विरलकातराः ।

समेताः सङ्घशः प्रोयुरश्रुमुष्योऽव्युताशयाः ॥ १८ ॥

गोप्य उच्युः

अडो विधातस्तव न क्वचिद्दया
संयोज्य मैत्र्या प्रणयेन दैडिनः ।
तांश्चाकृतार्थान् विद्युनङ्क्ष्यपार्थकं
विक्रीडितं तेऽर्भकयेष्टितं यथा ॥ १८ ॥

यस्त्वं प्रदश्यासितकुन्तलावृतं
मुकुन्दवक्त्रं सुकपोलमुन्नसम् ।
शोकापनोदस्मितलेशसुन्दरं
करोषि पारोक्ष्यमसाधु ते कृतम् ॥ २० ॥

कूरस्त्वमकूर समाप्यया स्म न-
श्चक्षुर्लि दत्तं डरसे अताड्रावत् ।
येनैकदेशेऽपिलसर्गसौष्ठवं
त्वदीयमद्राक्ष्म वयं मधुद्विषः ॥ २१ ॥

न नन्दसूनुः क्षणामङ्गसौलृष्टः
समीक्षते नः स्वकृतातुरा अत ।
विडाय गेडान् स्वजनान् सुतान् पती-
स्तद्दास्यमध्दोपगता नवप्रियः ॥ २२ ॥

सुभुं प्रभाता रञ्जनीयमाशिषः
सत्या अबूवुः पुरयोषितां ध्रुवम् ।
याः सम्प्रविष्टस्य भुभुं प्रजस्पतेः
पास्यन्त्यपाङ्गोत्कलितस्मितासवम् ॥ २३ ॥

तासां मुकुन्दो मधुमञ्जुभाषितै-
र्गुडीतचित्तः परवान् मनस्यपि ।
कथं पुनर्नः प्रतियास्यतेऽबला
ग्राम्याः सलज्जस्मितविलम्बैर्भ्रमन् ॥ २४ ॥

अध ध्रुवं तत्र दृशो भविष्यते
दाशार्ढभोजान्धकवृष्णिंसात्वताम् ।
मडोत्सवः श्रीरमणं गुण्णास्पदं
द्रक्ष्यन्ति ये याध्वनि देवडीसुतम् ॥ २५ ॥

मैतद्विधस्याकरुणस्य नाम भू-
दङ्कुरैत्येतदतीव दारुणः ।

योऽसावनाश्रास्य सुदुःभितं जन्
प्रियात्प्रियं नेष्यति पारमध्वनः ॥ २६ ॥

अनार्द्रधीरेष समास्थितो रथं
तमन्वमी य त्वरयन्ति दुर्मदाः ।
गोपा अनोभिः स्थविरैरुपेक्षितं
दैवं य नोऽद्य प्रतिकूलमीडते ॥ २७ ॥

निवारयामः समुपेत्य माधवं
किं नोऽकरिष्यन् कुलवृद्धभान्धवाः ।
मुकुन्दसङ्गान्निमिषार्धदुस्त्यजा-
दैवेन विध्वंसितदीनयेतसाम् ॥ २८ ॥

यस्थानुरागलवितस्मितवल्गुमन्त्र-
लीलावलोकपरिरम्भशरासगोष्ठ्याम् ।
नीताः स्म नः क्षणमिव क्षणदा विना तं
गोप्यः कथं न्वतितरेम तमो दुरन्तम् ॥ २९ ॥

योऽहःक्षये प्रजमनन्तसाभः परीतो
गोपैर्विशन्भुररजशृष्टरितालकस्रक् ।
वेणुं क्वणान् स्मितकटाक्षनिरीक्षणैः
चित्तं क्षिणोत्यमुमृते नु कथं भवेम ॥ ३० ॥

श्रीशुक उवाच
अेवं ब्रुवाणा विरडातुरा भृशं
प्रजस्त्रियः कृष्णविषकृतमानसाः ।
विसृज्य लज्जं रुरुदुः स्म सुस्वरं
गोविन्द दामोदर माधवेति ॥ ३१ ॥

स्त्रीणामेवं रुदन्तीनामुद्धिते सवितर्यथ ।
अकूरश्चोदयामास कृतमैत्राटिको रथम् ॥ ३२ ॥

गोपास्तमन्वसज्जन्त नन्दाद्याः शकटैस्ततः ।
आद्यायोपायनं भूरि कुम्भान् गोरससम्भृतान् ॥ ३३ ॥

गोप्यश्च दयितं कृष्णमनुप्रजयानुरञ्जिताः ।
प्रत्यादेशं भगवतः काङ्क्षन्त्यश्चावतस्थिरे ॥ ३४ ॥

तास्तथा तप्यतीर्वाक्ष्य स्वप्रस्थाने यदूतमः ।
 सान्त्वयामस सप्रेमैरायास्य षति दौत्यकैः ॥ ३५ ॥
 यावदावलक्ष्यते केतुर्यावद्रेणू रथस्य य ।
 अनुप्रस्थापितात्मानो लेप्यानीवोपलक्षिताः ॥ ३६ ॥
 ता निराशा निववृत्तुर्गोविन्दविनिवर्तने ।
 विशोका अहनी निन्युर्गायन्त्यः प्रियश्रेष्ठितम् ॥ ३७ ॥
 भगवानपि सम्प्राप्तो रामाङ्कुरयुतो नृप ।
 रथेन वायुवेगेन कालिन्दीमघनाशिनीम् ॥ ३८ ॥
 तत्रोपस्पृश्य पानीयं पीत्वा मृष्टं मणिप्रभम् ।
 वृक्षषण्डमुपप्रजय सरामो रथमाविशत् ॥ ३९ ॥
 अङ्कुरस्तावुपामन्त्र्य निवेश्य य रथोपरि ।
 कालिन्द्या ङ्घ्रमागत्य स्नानं विधिवदाचरत् ॥ ४० ॥
 निमज्ज्य तस्मिन् सलिले जपन् ब्रह्म सनातनम् ।
 तावेव ददृशेऽङ्कुरो रामकृष्णौ समन्वितौ ॥ ४१ ॥
 तौ रथस्थौ कथमिह सुतावानकटुन्दुभिः ।
 तर्हि स्वित्स्थन्दने न स्त षत्युन्मज्ज्य व्यथष्ट सः ॥ ४२ ॥
 तत्रापि य यथा पूर्वमासीनौ पुनरेव सः ।
 न्यमज्जद्दर्शनं यन्मे मृषा किं सलिले तयोः ॥ ४३ ॥
 भूयस्तत्रापि सोऽद्राक्षीत्स्तूयमानमडीश्वरम् ।
 सिद्धयारण्यगन्धर्वैरसुरैर्नतकन्धरैः ॥ ४४ ॥
 सडस्रशिरसं देवं सडस्रकृष्णमौलिनम् ।
 नीलाम्बरं बिसश्रेतं शङ्खैः श्वेतमिव स्थितम् ॥ ४५ ॥
 तस्योत्सङ्गे धनश्यामं पीतकौशियवाससम् ।
 पुरुषं यतुर्भुजं शान्तं पद्मपत्रारुणोक्षणम् ॥ ४६ ॥
 यारुप्रसन्नवदनं यारुडासनिरीक्षणम् ।
 सुभ्रूत्रसं यारुकर्णं सुकपोलारुणाधरम् ॥ ४७ ॥
 प्रलम्बापीवरभुजं तुङ्गांसोरःस्थलश्रियम् ।
 कम्बुकण्ठं निम्ननाभिं वलिमत्पल्लवोदरम् ॥ ४८ ॥

भृङ्गद्विततश्रोणिङ्करभोरुद्रयान्वितम् ।
 यारुजानुयुगं यारुजङ्घायुगलसंयुतम् ॥ ४८ ॥
 तुङ्गगुल्फारुणभप्रातदीधितिभिवृतम् ।
 नवाङ्गुल्यङ्गुष्ठदलैर्विलसत्पादपङ्कजम् ॥ ५० ॥
 सुमण्डलमणिप्रातकिरीटकटकाङ्गटैः ।
 कटिसूत्रभ्रमसूत्रहारनूपुरकुण्डलैः ॥ ५१ ॥
 भ्राजमानं पद्मकरं शङ्खयङ्कगदाधरम् ।
 श्रीवत्सवक्षसं भ्राजत्सौस्तुभं वनमालिनम् ॥ ५२ ॥
 सुनन्दनन्दप्रभुषैः पार्श्वैः सनकादिभिः ।
 सुरेशैर्ब्रह्मरुद्राद्यैर्नवमिश्च द्विजोत्तमैः ॥ ५३ ॥
 प्रह्लादनारदवसुप्रभुषैर्भागवतोत्तमैः ।
 स्तूयमानं पृथग्भावैर्वयोभिरमलात्मभिः ॥ ५४ ॥
 श्रिया पुष्ट्या गिरा कान्त्या कीर्त्या तुष्ट्येवयोर्यथा ।
 विद्याविद्यया शक्त्या मायया य निषेवितम् ॥ ५५ ॥
 विलोक्य सुभृशं प्रीतो भक्त्या परमया युतः ।
 दृष्ट्यत्तनूरुडो भावपरिक्लिन्नात्मलोचनः ॥ ५६ ॥
 गिरा गद्गदयास्तौषीत्सत्वमालम्ब्य सात्वतः ।
 प्रणम्य भूर्ध्रावहितः कृताञ्जलिपुटः शनैः ॥ ५७ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मङ्गापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे अङ्कुरप्रतियाने ऐकोनयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यत्वारिंशोऽध्यायः ४० ॥

अङ्कुर उवाच
 नतोऽस्म्यहं त्वाभिलङ्घेतुं

नारायणं पूरुषमाधमव्ययम् ।
यन्नाभिजातादरविन्दकोशा-
द्वृज्ज्माऽऽविरासीद्यत ओष लोकः ॥ १ ॥

भूस्तोयमग्निः पवनः षमादि-
र्मडानजादिर्मन छन्द्रियाणि ।
सर्वेन्द्रियार्था विबुधाश्च सर्वे
ये छेतवस्ते जगतोऽङ्ग भूताः ॥ २ ॥

नैते स्वरूपं विदुरात्मनस्ते
द्व्यजाद्योऽनात्मतया गृहीताः ।
अजोऽनुब्रह्मः स गुणैरजाया
गुणात्परं वेद न ते स्वरूपम् ॥ ३ ॥

त्वां योगिनो यजन्त्यद्वा मडापुरुषमीश्वरम् ।
साध्यात्मं साधिभूतं य साधित्वं य साधवः ॥ ४ ॥

त्रय्या य विद्यया डेयित्वां वै वैतानिका द्विजाः ।
यजन्ते विततैर्यज्ञैर्नानारूपामराभ्यया ॥ ५ ॥

ओडे त्वाभिलकर्माणि सन्न्यस्योपशमं गताः ।
ज्ञानिनो ज्ञानयज्ञेन यजन्ति ज्ञानविग्रहम् ॥ ६ ॥

अन्ये य संस्कृतात्मानो विधिनाभिहितेन ते ।
यजन्ति त्वन्मयास्त्वां वै अडुमूर्त्येकमूर्तिकम् ॥ ७ ॥

त्वामेवान्ये शिवोक्तेन मार्गोण शिवरूपिणाम् ।
ब्रह्माचार्यविभेदेन भगवन् समुपासते ॥ ८ ॥

सर्वं येव यजन्ति त्वां सर्वदेवमयेश्वरम् ।
येऽप्यन्यदेवताभक्ता यथाप्यन्यधियः प्रभो ॥ ९ ॥

यथाद्विप्रभवा नद्यः पर्जन्यापूरिताः प्रभो ।
विशन्ति सर्वतः सिन्धु तद्वत्त्वां गतयोऽन्ततः ॥ १० ॥

सत्त्वं रजस्तम छति भवतः प्रकृतेर्गुणाः ।
तेषु छि प्राकृताः प्रोता आब्रह्मस्थावरादयः ॥ ११ ॥

तुभ्यं नमस्तेऽस्त्वविषक्तदृष्टये

सर्वात्मने सर्वधियां य साक्षिणे ।
गुणप्रवाहोऽयमविधया कृतः
प्रवर्तते देवनृतिर्यगात्मसु ॥ १२ ॥

अग्निर्मुष्णं तेऽवनिरऽग्निरीक्षां
सूर्यो नभो नाभिरथो दिशः श्रुतिः ।
धौः कं सुरेन्द्रास्तव आहवोऽर्षवाः
कुक्षिर्मरुत्प्राणभलं प्रकल्पितम् ॥ १३ ॥

रोमाणि वृक्षौषधयः शिरोरुहा
मेघाः परस्थास्थे नभानि तेऽद्रयः ।
निमेषाणं रात्र्यहनी प्रजापति-
र्मेढ्रस्तु वृष्टिस्तव वीर्यमिष्यते ॥ १४ ॥

त्वय्यव्ययात्मन् पुरुषे प्रकल्पिता
लोकाः सपात्वा बहुश्रुवसङ्कुलाः ।
यथा जले सञ्जिहते जलौकसो-
ऽप्युद्गुम्भरे वा मशका मनोमये ॥ १५ ॥

यानि यानीह तृपाणि कीडनार्थं भिभर्षि ङि ।
तैरामृष्टशुभो लोका मुदा गायन्ति ते यशः ॥ १६ ॥

नमः कारणमत्स्याय प्रलयाब्धिचराय य ।
उयशीर्षो नमस्तुभ्यं मधुकैटभमृत्यवे ॥ १७ ॥

अङ्गुपाराय भृङ्गते नमो मन्दरधारिणे ।
क्षित्युद्धारविहाराय नमः सूकरमूर्तये ॥ १८ ॥

नमस्तेऽद्भुतसिंहाय साधुलोकभयापह ।
वामनाय नमस्तुभ्यं कान्तत्रिभुवनाय य ॥ १९ ॥

नमो भृगुणां पतये दृप्तक्षत्रवन्च्छिष्टे ।
नमस्ते रघुवर्याय रावणान्तकराय य ॥ २० ॥

नमस्ते वासुदेवाय नमः सङ्घर्षणाय य ।
प्रद्युम्नायानिरुद्धाय सात्वतां पतये नमः ॥ २१ ॥

नमो बुद्धाय शुद्धाय दैत्यदानवमोहिने ।
भ्वेच्छप्रायक्षत्रहन्त्रे नमस्ते कल्किरूपिणे ॥ २२ ॥

ભગવન્ જીવલોકોડયં મોહિતસ્તવ માયયા ।
 અહમ્મમેત્યસદ્ગ્રાહો ભ્રામ્યતે કર્મવર્ત્મસુ ॥ ૨૩ ॥
 અહં યાત્માડડત્મજાગારદારાર્થસ્વજનાદિષુ ।
 ભ્રમામિ સ્વપ્રકલ્પેષુ મૂઢઃ સત્યધિયા વિભો ॥ ૨૪ ॥
 અનિત્યાનાત્મદુઃખેષુ વિપર્યયમતિહ્યહમ્ ।
 દ્વન્દ્વારામસ્તમોવિષ્ઠો ન જાને ત્વાત્મનઃ પ્રિયમ્ ॥ ૨૫ ॥
 યથાબુધો જલં હિત્વા પ્રતિચ્છન્નં તદુદ્ભવૈઃ ।
 અભ્યેતિ મૃગતૃષ્ણાં વૈ તદ્વત્વાહં પરાઙ્મુખઃ ॥ ૨૬ ॥
 નોત્સહેડહં કૃપણાધીઃ કામકર્મહતં મનઃ ।
 રોહ્યું પ્રમાથિભિશ્ચાક્ષૈર્હિંચમાણમિતસ્તતઃ ॥ ૨૭ ॥
 સોડહં તવાઙ્મ્યુપગતોડસ્મ્યસતાં દુરાપં
 તચ્ચાપ્યહં ભવદનુગ્રહ ઈશ મન્યે ।
 પુંસો ભવેદાર્હિં સંસરણાપવર્ગ-
 સ્ત્વચ્યજ્જનાભ સદુપાસનયા મતિઃ સ્યાત્ ॥ ૨૮ ॥
 નમો વિજ્ઞાનમાત્રાય સર્વપ્રત્યયહેતવે ।
 પુરુષેશપ્રધાનાય બ્રહ્મણોડનન્તશક્તયે ॥ ૨૯ ॥
 નમસ્તે વાસુદેવાય સર્વભૂતક્ષયાય ચ ।
 હૃષીકેશ નમસ્તુભ્યં પ્રપન્નં પાહિ માં પ્રભો ॥ ૩૦ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
 દશમસ્કન્ધે પૂર્વાર્ધે અઠ્ઠરસ્તુતિર્નામ યત્વારિશોડધ્યાયઃ ॥ ૪૦ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ એકચત્વારિંશોડધ્યાયઃ - ૪૧ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
 સ્તુવતસ્તસ્ય ભગવાન્ દર્શયિત્વા જલે વપુઃ ।

भूयः समाडरत्कृष्णो नटो नाट्यमिवात्मनः ॥ १ ॥

सोऽपि यान्तर्हितं वीक्ष्य जलाद्गुम्भज्य सत्वरः ।
कृत्वा यावश्यकं सर्वं विस्मितो रथमागमत् ॥ २ ॥

तमपृच्छधृषीकेशः किं ते दृष्टमिवाद्भुतम् ।
भूमौ विद्यति तोये वा तथा त्वां लक्षयामहे ॥ ३ ॥

अङ्कुर उवाच

अद्भुतानील यावन्ति भूमौ विद्यति वा जले ।
त्वयि विश्वात्मके तानि किं मेऽदृष्टं विपश्यतः ॥ ४ ॥

यत्राद्भुतानि सर्वाणि भूमौ विद्यति वा जले ।
तं त्वानुपश्यतो ब्रह्मन् किं मे दृष्टमिहाद्भुतम् ॥ ५ ॥

धृत्युक्त्वा योदयामास स्थन्दनं गान्दिनीसुतः ।
मथुरामनयद्रामं कृष्णं यैव दिनात्यये ॥ ६ ॥

मार्गे ग्रामजना राजंस्तत्र तत्रोपसङ्गताः ।
वसुदेवसुतौ वीक्ष्य प्रीता दृष्टिं न याददुः ॥ ७ ॥

तावद्ग्नौकसस्तत्र नन्दगोपाद्योऽग्रतः ।
पुरोपवनमासाद्य प्रतीक्षन्तोऽवतस्थिरे ॥ ८ ॥

तान् समेत्याल भगवानङ्कुरं जगदीश्वरः ।
गृहीत्वा पाणिना पाणिं प्रश्नितं प्रलसन्निव ॥ ९ ॥

भवान् प्रविशतामग्रे सल यानः पुरीं गृहम् ।
वर्यं त्विहावमुय्याथ ततो द्रक्ष्यामहे पुरीम् ॥ १० ॥

अङ्कुर उवाच

नालं भवद्भ्यां रलितः प्रवेक्ष्ये मथुरां प्रभो ।
त्यक्तुं नार्हसि मां नाथ भक्तं ते भक्तवत्सल ॥ ११ ॥

आगच्छ याम गेडात्रः सनाथान् कुर्वधोक्षज ।
सडाग्रजः सगोपालैः सुहृद्भिश्च सुहृत्तम ॥ १२ ॥

पुनीलि पादरजसा गृडात्रो गृहमेधिनाम् ।
यश्छौयेनानुतृप्यन्ति पितरः साग्रयः सुराः ॥ १३ ॥

अवनिजयाङ्घ्रियुगलमासीश्लोक्षयो बलिर्महान् ।

अैश्वर्यमतुलं लेभे गतिं चैकान्तिनां तु या ॥ १४ ॥

आपस्तेऽऽध्यवनेजन्यस्त्रील्लोकान् शुचयोऽपुनन् ।

शिरसाधत्त याः शर्वः स्वर्थाताः सगरात्मजाः ॥ १५ ॥

देव देव जगन्नाथ पुण्यश्रवाण्णकीर्तन ।

यदूत्तमोत्तमश्लोक नारायण नमोऽस्तु ते ॥ १६ ॥

श्रीभगवनुवाच

आयास्ये भवतो गेहमडमार्थसमन्वितः ।

यद्युच्यङ्गुलं उत्वा वितरिष्ये सुदृष्टिप्रियम् ॥ १७ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवमुक्तो भगवता सोऽकूरो विमना षव ।

पुत्रीं प्रविष्टः कंसाय कमविद्य गृहं ययौ ॥ १८ ॥

अथापराङ्गे भगवान् कृष्णः सङ्घुर्षणान्वितः ।

मथुरां प्राविशद्गोपैर्दृष्टुः पस्विरितः ॥ १९ ॥

ददर्श तां स्फाटिकतुङ्गगोपुर-

द्वारां बृहद्रेमकपाटतोरणाम् ।

ताम्ररकोष्ठां परिभाङ्गुरासदा-

मुधानरभ्योपवनोपशोभिताम् ॥ २० ॥

सौवर्णशङ्खाटकडम्बनिष्कृष्टैः

श्रेणीसत्ताभिर्भवनैरुपस्कृताम् ।

वैदूर्यवज्रमलनीलविद्रुमै-

र्मुक्ताङ्गरिद्भिर्वलभीषु वेदिषु ॥ २१ ॥

जुष्टेषु जालामुभरन्प्रकुट्टिमै-

ष्वाविष्टपारावतबर्हिनादिताम् ।

संसिक्तस्थ्याऽऽपणमार्गयत्वरं

प्रकीर्णमाल्याङ्गुरलाजतण्डुलाम् ॥ २२ ॥

आपूर्णाङ्गुम्बैर्दधिचन्दनोक्षितैः

प्रसूनदीपावलिभिः सपल्लवैः ।

सवृन्दरम्भाङ्गुमुकैः सङ्केतुभिः

स्वलङ्कृतद्वारगृहं सपट्टिकैः ॥ २३ ॥

तां सम्प्रविष्टौ वसुदेवनन्दनौ
 वृत्तौ वयस्यैर्नरदेववर्त्मना ।
 द्रष्टुं समीयुस्त्वरिताः पुरस्त्रियो
 उर्याणि वैवारुरुडुर्नृपोत्सुकाः ॥ २४ ॥
 काश्चिद्विपर्यगृह्यतवस्त्रभूषणा
 विस्मृत्य यैकं युगलेष्वथापराः ।
 कृतैकपत्रश्रवणैकनूपुरा
 नाङ्क्त्वा द्वितीयं त्वपराश्च लोचनम् ॥ २५ ॥
 अश्रन्त्य ऐकास्तदपास्य सोत्सवा
 अब्यज्यमाना अकृतोपमज्जनाः ।
 स्वपन्त्य उत्थाय निशम्य निःस्वनं
 प्रपाययन्त्योऽर्भमपोष्य मातरः ॥ २६ ॥
 मनांसि तासामरविन्दलोचनः
 प्रगल्भलीलाडसितावलोडैः ।
 जडार मत्तद्विरदेन्द्रविक्रमो
 दृशां ददृश्रीरमणात्मनोत्सवम् ॥ २७ ॥
 दृष्ट्वा मुहुः श्रुतमनुद्भुतयेतसस्तं
 तत्प्रेक्षाणोत्स्मितसुधोक्षणावब्यमानाः ।
 आनन्दमूर्तिमुपगुह्य दृशाऽऽत्मलब्धं
 वृष्यत्वयो जडुरनन्तमरिन्दमाधिम् ॥ २८ ॥
 प्रासादशिखराऽढाः प्रीत्युल्लुल्लुभाम्बुजाः ।
 अब्यवर्षन् सौमनस्यैः प्रमदा बलकेशवौ ॥ २९ ॥
 दध्यक्षतैः सोदपात्रैः स्रग्न्धैरभ्युपायनैः ।
 तावानर्थुः प्रमुदितस्तत्र तत्र द्विजातयः ॥ ३० ॥
 उच्युः पौरा अडो गोप्यस्तपः किमयस्त्वं मडत् ।
 या ज्येतावनुपश्यन्ति नरलोकमडोत्सवौ ॥ ३१ ॥
 रजकं कञ्चिदायान्तं रङ्गकारं गदाग्रजः ।
 दृष्ट्वायायत वासांसि धौतान्यत्युत्तमानि य ॥ ३२ ॥
 देव्यावयोः समुच्चितान्यङ्ग वासांसि चार्हतोः ।

भविष्यति परं श्रेयो दातुस्ते नात्र संशयः ॥ ३३ ॥

स याचितो भगवता परिपूर्णेन सर्वतः ।

साक्षेपं रुषितः प्राड् भृत्यो राज्ञः सुदुर्मदः ॥ ३४ ॥

ईदृशान्येव वासांसी नित्यं गिरिवनेयराः ।

परिधत्त किमुद्धृता राजद्रव्याण्यभीप्सथ ॥ ३५ ॥

याताशु बालिशा मैवं प्रार्थ्यं यद्वि जिञ्जविषा ।

बध्नन्ति घ्नन्ति लुम्पन्ति दृमं राजकुलानि वै ॥ ३६ ॥

अेवं विकृत्यमानस्य कुपितो देवकीसुतः ।

रजकस्य करात्रेण शिरः कायादपातयत् ॥ ३७ ॥

तस्थानुञ्जविनः सर्वे वासः कोशान् विसृज्य वै ।

दुद्रुवुः सर्वतो मार्गं वासांसि जगृडेऽप्युतः ॥ ३८ ॥

वसित्वाऽऽत्मप्रिये वस्त्रे कृष्णः सङ्घर्षणस्तथा ।

शेषाण्यादत्त गोपेभ्यो विसृज्य भुवि कानिचित् ॥ ३९ ॥

ततस्तु वायकः प्रीतस्तयोर्वेषमकल्पयत् ।

विचित्रवर्णैश्चैलेयैराकल्पैरनुवृत्तः ॥ ४० ॥

नानालक्षणवेषाभ्यां कृष्णरामौ विरेजतुः ।

स्वलङ्कृतौ बालगणौ पर्वणीव सितेतरौ ॥ ४१ ॥

तस्य प्रसन्नो भगवान् प्रादात्साङ्ग्यमात्मनः ।

श्रियं य परमां लोके बलैश्वर्यस्मृतीन्द्रियम् ॥ ४२ ॥

ततः सुदाम्नो भवनं मालाकारस्य जग्मतुः ।

तौ दृष्ट्वा स समुत्थाय ननाम शिरसा भुवि ॥ ४३ ॥

तयोरासनमानीय पाद्यं चार्घ्यार्द्धाणादिभिः ।

पूजां सानुगतोश्चक्रे अकृताम्बूलानुलेपनैः ॥ ४४ ॥

प्राड् नः सार्थकं जन्म पावितं य कुलं प्रभो ।

पितृदेवर्षयो मज्यं तुष्टा ह्यागमनेन वाम् ॥ ४५ ॥

भवन्तौ किल विश्वस्य जगतः कारणं परम् ।

अवतीर्णाविडांशेन क्षेमाय य भवाय य ॥ ४६ ॥

न छि वां विषमा दृष्टिः सुहृदोर्जगदात्मनोः ।
 समयोः सर्वभूतेषु भजन्तं भजतोरपि ॥ ४७ ॥
 तावाज्ञापयतं भृत्यं किमहं करवाणि वाम् ।
 पुंसोऽत्यनुग्रहो ह्येष भवद्भिर्यन्त्रियुज्यते ॥ ४८ ॥
 इत्यभिप्रेत्य राजेन्द्र सुदामा प्रीतमानसः ।
 शस्तैः सुगन्धैः कुसुमैर्मांसा विरचिता ददौ ॥ ४९ ॥
 ताभिः स्वलङ्कृतौ प्रीतौ कृष्णशरामौ सडानुगौ ।
 प्रणताय प्रपन्नाय ददतुर्वरदौ वरान् ॥ ५० ॥
 सोऽपि वनेऽयत्नां भक्तिं तस्मिन्नेवाभिलात्मनि ।
 तद्भक्तोषु च सौख्यार्हं भूतेषु च दयां पराम् ॥ ५१ ॥
 इति तस्मै वरं दत्त्वा श्रियं यान्वयवर्धिनीम् ।
 भलमायुर्यशःकान्तिं निर्जगाम सडाग्रजः ॥ ५२ ॥
 इति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
 दशमस्कन्धे पूर्वार्धे पुरप्रवेशो नमैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४१ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वियत्वारिंशोऽध्यायः - ४२ ॥

श्रीशुक उवाच
 अथ ब्रह्मन् राजपथेन माधवः
 स्त्रियं गृहीताङ्गविलेपभाजनाम् ।
 विलोक्य कुब्जो युवतीं वराननां
 पप्रच्छ यान्तीं प्रहसन् रसप्रदः ॥ १ ॥
 का त्वं वरोर्वेतद्गुणानुलेपनं
 कस्याङ्गने वा कथयस्व साधु नः ।
 देह्यावयोरङ्गविलेपमुत्तमं
 श्रेयस्ततस्ते न चिराद्भविष्यति ॥ २ ॥

सैरन्ध्रुवाय

दास्यस्यलं सुन्दर कंससम्भता

त्रिवक्त्रनामा ष्यनुलेपकर्मणि ।

मद्भावितं भोजपतेरतिप्रियं

विना युवां कोऽन्यतमस्तदर्थति ॥ ३ ॥

रुपपेशलमाधुर्यलसितालापवीक्षितैः ।

धर्षितात्मा ददौ सान्द्रमुभयोरनुलेपनम् ॥ ४ ॥

ततस्तावद्गारागोषा स्ववर्णोत्तरशोभिना ।

सम्प्राप्तपरभागोऽन शुशुभातोऽनुरञ्जितौ ॥ ५ ॥

प्रसन्नो भगवान् कुञ्जो त्रिवक्त्रं रुचिराननाम् ।

ऋजवीं कर्तुं मनश्चक्रे दर्शयन् दर्शने क्लमम् ॥ ६ ॥

पद्भ्यामाङ्गम्य प्रपदे द्युःसुगुल्युत्तानपाणिना ।

प्रगृह्य चिभुकेऽध्यात्ममुदनीनमद्वयुतः ॥ ७ ॥

सा तदर्थुसमानाङ्गी बृहच्छ्रोत्रिपयोधरा ।

मुकुन्दस्पर्शनात्सद्यो बभूव प्रमदोत्तमा ॥ ८ ॥

ततो रुपगुणौदार्यसम्पन्ना प्राह केशवम् ।

उत्तरीयान्तमाकृष्य स्मयन्ती जातलृच्छया ॥ ९ ॥

ओष्ठि वीर गृहं यामो न त्वां त्यक्तुमिष्टोत्साहे ।

त्वयोन्मथितचित्तायाः प्रसीद पुरुषर्षभ ॥ १० ॥

अेवं स्त्रिया यास्यमानः कृष्णो रामस्य पश्यतः ।

भुषं वीक्ष्यानुगानां च प्रहसंस्तामुवाच ह ॥ ११ ॥

ओष्यामि ते गृहं सुभूः पुंसामाधिविकर्शनम् ।

साधितार्थोऽगृहाणां नः पान्थानां त्वं परायणम् ॥ १२ ॥

विसृज्य माध्व्या वाण्या तां व्रजन् मार्गो वलिक्पथैः ।

नानोपायनताम्बूलस्रग्गन्धैः साग्रजोऽर्चितः ॥ १३ ॥

तदर्शनस्मरक्षोभादात्मानं नाविदन् स्त्रियः ।

विस्रस्तवासः कबरवलयालेप्यमूर्तयः ॥ १४ ॥

ततः पौरान् पृच्छमानो धनुषः स्थानमव्युतः ।

तस्मिन् प्रविष्टो दृष्टो धनुर्द्वैन्द्रमिवाद्भुतम् ॥ १५ ॥

पुरुषैर्बाहुभिर्गुणमर्थितं परमर्द्धिमत् ।

वार्यमाणो नृभिः कृष्णः प्रसज्य धनुराददे ॥ १६ ॥

करोण वामेन सलीलमुद्धृतं

सज्यं य इत्वा निमिषेण पश्यताम् ।

नृणां विद्वथ्य प्रबलञ्च मध्यतो

यथेक्षुदाण्डं मद्दक्युरुकम् ॥ १७ ॥

धनुषो भज्यमानस्य शब्दः भं रोदसी दृशः ।

पूरयाभासं यं श्रुत्वा कंसस्त्रासमुपागमत् ॥ १८ ॥

तद्रक्षिणः सानुयराः कुपिता आततायिनः ।

ग्रहीतुकामा आवद्गुण्यतां वध्यतामिति ॥ १९ ॥

अथ तान् दुरभिप्रायान् विलोक्य बलकेशवौ ।

कुङ्कुमैर्धनवन् आदाय शकले तांश्च जघ्नतुः ॥ २० ॥

बलं य कंसप्रदितं उत्वा शालामुष्मात्ततः ।

निष्क्रम्य येरतुर्लुष्टौ निरीक्ष्य पुरसम्पदः ॥ २१ ॥

तयोस्तदद्भुतं वीर्यं निशाम्य पुरवासिनः ।

तेजः प्रागल्भ्यं रूपं य मेनिरे विबुधोत्तमौ ॥ २२ ॥

तयोर्विचरतोः स्वैरमादित्योऽस्तभुपेयिवान् ।

कृष्णारामौ वृत्तौ गोपैः पुराच्छकटमीयतुः ॥ २३ ॥

गोप्यो मुकुन्दविगमे विरलातुरा याः

आशासताशिष ऋता मधुपुर्यभूवन् ।

सम्पश्यतां पुरुषभूषणगात्रवक्ष्मीं

दित्वेतरान् नु भजतश्चकमेऽयनं श्रीः ॥ २४ ॥

अवनिक्ताङ्घ्रियुगलौ लुक्त्वा क्षीरोपसेयनम् ।

उषतुस्तां सुभं रात्रिं ज्ञात्वा कंसयिकीर्षितम् ॥ २५ ॥

कंसस्तु धनुषो लङ्गं रक्षिणां स्वबलस्य य ।

वधं निशाम्य गोविन्दरामविक्रीडितं परम् ॥ २६ ॥

दीर्घप्रजगरो भीतो दुर्निमित्तानि दुर्मतिः ।

अङ्गुल्ययष्टोभयथा मृत्योर्दोत्यकराणि य ॥ २७ ॥

अदर्शनं स्वशिरसः प्रतिरूपे य सत्यपि ।

असत्यपि द्वितीये य द्वैरूप्यं ज्योतिषां तथा ॥ २८ ॥

छिद्रप्रतीतिश्रयायां प्राणघोषानुपश्रुतिः ।

स्वर्णप्रतीतिर्वृक्षेषु स्वपदानामदर्शनम् ॥ २९ ॥

स्वप्ने प्रेतपरिष्वङ्गः अरथानं विषादनम् ।

यायान्नलदमात्येकस्तैलाभ्यक्तो द्विगम्भरः ॥ ३० ॥

अन्यानि येत्थं भूतानि स्वप्नजगरितानि य ।

पश्यन् मरणसन्त्रस्तो निद्रां लेभे न चिन्तया ॥ ३१ ॥

व्युष्टायां निशि कौरव्य सूर्ये यादृभ्यः समुत्थिते ।

कारयामास वै कंसो मल्लकीडामलोत्सवम् ॥ ३२ ॥

आनर्युः पुरुषा रङ्गं तूर्यभेर्यश्च जद्विरे ।

मञ्चाश्चालङ्कृताः स्रग्भिः पताकायैलतोरणैः ॥ ३३ ॥

तेषु पौरा जनपदा ब्रह्मक्षत्रपुरोगमाः ।

यथोपजोषं विविशु राजानश्च कृतासनाः ॥ ३४ ॥

कंसः परिवृतोऽमात्यै राजमञ्च उपाविशत् ।

मण्डलेश्वरमध्यस्थो लुदयेन विदूयता ॥ ३५ ॥

वाद्यमानेषु तूर्येषु मल्लतालोत्तरेषु य ।

मल्लाः स्वलङ्कृता दृसाः सोपाध्यायाः समाविशन् ॥ ३६ ॥

याशूरो मुष्टिकः कूटः शलस्तोशल अेव य ।

त आसेदुरूपस्थानं वल्गुवाद्यप्रदर्षिताः ॥ ३७ ॥

नन्दगोपाद्यो गोपा भोजराजसमालुताः ।

निवेदितोपायनास्त अेकस्मिन् मञ्च आविशन् ॥ ३८ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमदंष्ट्यां संछितायां

दशमस्कन्धे पूर्वार्धे मल्लरङ्गोपवर्णनं नाम द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४२ ॥



॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रियत्वारिंशोऽध्यायः - ४३ ॥

श्रीशुक उवाच

अथ कृष्णश्च रामश्च कृतशौचौ परन्तप ।

मल्लङ्घुभिर्निर्घोषं श्रुत्वा द्रष्टुमुपेतुः ॥ १ ॥

रङ्गद्वारं समासाद्य तस्मिन् नागमवस्थितम् ।

अपश्यत्कुवलयानीडं कृष्णोऽम्बष्ठप्रयोदितम् ॥ २ ॥

बद्ध्वा परिकरं शौरिः समुख्य कुटिलालकान् ।

उवाच हस्तिपं वाया मेघनादगभीरया ॥ ३ ॥

अम्बष्ठाम्बष्ठ मार्गं नौ दैव्यपङ्कम मा चिरम् ।

नो येत्सकुञ्जरं त्वाद्यं नयामि यमसादनम् ॥ ४ ॥

येवं निर्भर्त्सितोऽम्बष्ठः कुपितः कोपितं गजम् ।

योऽयामास कृष्णाय कालान्तकयमोपमम् ॥ ५ ॥

करीन्द्रस्तमभिद्रुत्य करेण तरसाग्रहीत् ।

कराद्धिगलितः सोऽमुं निहत्याङ्घ्रिष्वलीयत ॥ ६ ॥

सङ्कुद्धस्तमयक्षाणो घ्राणदृष्टिः स केशवम् ।

परामृशत्पुच्छरेण स प्रसज्य विनिर्गतः ॥ ७ ॥

पुच्छे प्रगृह्यातिबलं धनुषः पञ्चविंशतिम् ।

विचर्ष यथा नागं सुपर्णं षव लीलया ॥ ८ ॥

स पर्यावर्तमानेन सत्यदक्षिणतोऽय्युतः ।

बभ्राम भ्राम्यमाणेन गोवत्सेनेव बालकः ॥ ९ ॥

ततोऽभिमुभमभ्येत्य पाणिनाऽऽडत्य वारणम् ।

प्राद्रवन् पातयामास स्पृश्यमानः पदे पदे ॥ १० ॥

स धावन् क्रीडया भूमौ पतित्वा सडसोत्थितः ।

तं मत्वा पतितं कुद्धो दन्ताभ्यां सोऽडनत्क्षितिम् ॥ ११ ॥

स्वविडम्बे प्रतिष्ठते कुञ्जरेन्द्रोऽत्यमर्षितः ।

योऽयमानो मलामात्रैः कृष्णमभ्यद्रवद्रुषा ॥ १२ ॥

તમાપતન્તમાસાધે ભગવાન્મધુસૂદનઃ ।
 નિગૃહ્ય પાણિના હસ્તં પાતયામાસ ભૂતલે ॥ ૧૩ ॥
 પતિતસ્ય પદાડડકમ્ય મૃગેન્દ્ર ઇવ લીલયા ।
 દન્તમુત્પાટ્ય તેનેભં હસ્તિપાંશ્રાહનધ્વરિઃ ॥ ૧૪ ॥
 મૃતકં દ્વિપમુત્સૃજ્ય દન્તપાણિઃ સમાવિશત્ ।
 અંસન્યસ્તવિષ્ણાણોડસૃજ્મદભિન્દુભિરહ્નિતઃ ।
 વિરૂઢસ્વેદકણિકાવદનામ્બુરુહો બભૌ ॥ ૧૫ ॥
 વૃતૌ ગોપૈઃ કતિપયૈર્બલદેવજનાર્દનૌ ।
 રડ્ગં વિવિશતૂ રાજન્ ગજદન્તવરાયુધૌ ॥ ૧૬ ॥
 મલ્લાનામશનિર્નૃણાં નરવરઃ સ્ત્રીણાં સ્મરો મૂર્તિમાન્
 ગોપાનાં સ્વજનોડસતાં ક્ષિતિભુજાં શાસ્તા સ્વપિત્રોઃ શિશુઃ ।
 મૃત્યુર્ભોજપતેર્વિરાડવિદુષાં તત્ત્વં પરં યોગિનાં
 વૃષ્ણીનાં પરદેવતેતિ વિદિતો રડ્ગં ગતઃ સાગ્રજઃ ॥ ૧૭ ॥
 હતં કુવલયાપીડં દૃષ્ટ્વા તાવપિ દુર્જયૌ ।
 કંસો મનસ્વ્યપિ તદા ભૃશમુદ્ધિવિજે નૃપ ॥ ૧૮ ॥
 તૌ રેજતૂ રડ્ગગતૌ મહાભુજૌ
 વિચિત્રવેષાભરણસ્રગમ્બરૌ ।
 યથા નટાવુત્તમવેષધારિણૌ
 મનઃ ક્ષિપન્તૌ પ્રભયા નિરીક્ષતામ્ ॥ ૧૯ ॥
 નિરીક્ષ્ય તાવુત્તમપૂરુષૌ જના
 મગ્ચસ્થિતા નાગરરાટ્ટકા નૃપ ।
 પ્રહર્ષવેગોઠ્ઠવિતેક્ષણાનનાઃ
 પપુર્ન તૃમા નયનૈસ્તદાનનમ્ ॥ ૨૦ ॥
 પિબન્ત ઇવ ચક્ષુર્ભ્યાં લિહન્ત ઇવ જિહ્વાયા ।
 જિઘન્ત ઇવ નાસાભ્યાં શ્લિષ્યન્ત ઇવ બાહુભિઃ ॥ ૨૧ ॥
 ઊચુઃ પરસ્પરં તે વૈ યથાદૃષ્ટં યથાશ્રુતમ્ ।
 તદ્રૂપગુણમાધુર્યપ્રાગલ્ભ્યસ્મારિતા ઇવ ॥ ૨૨ ॥
 એતૌ ભગવતઃ સાક્ષાધ્વરેનારાયણસ્ય હિ ।

अवतीर्णाविडांशेन वसुदेवस्य वेश्मनि ॥ २३ ॥
 ओष वै किल देवक्यां जातो नीतश्च गोकुलम् ।
 कालमेतं वसन् गूढो ववृधे नन्दवेश्मनि ॥ २४ ॥
 पूतनानेन नीतान्तं यकवातश्च दानवः ।
 अर्जुनौ गुह्यकः केशी धेनुकोऽन्ये च तद्विधाः ॥ २५ ॥
 गावः सापाला अतेन दावाग्नेः परिमोचिताः ।
 कालियो दमितः सर्पं छन्दश्च विमदः कृतः ॥ २६ ॥
 सभासमेकलस्तेन धृतोऽद्विप्रवरोऽमुना ।
 वर्षवाताशानिभ्यश्च परित्रातं च गोकुलम् ॥ २७ ॥
 गोप्योऽस्य नित्यमुदितलसितप्रेक्षाणं मुभम् ।
 पश्यन्त्यो विविधांस्तापांस्तारन्ति स्माश्रमं मुदा ॥ २८ ॥
 वदन्त्यनेन वंशोऽयं यदोः सुभङ्गुविश्रुतः ।
 श्रियं यशो भलत्वं च लप्स्यते परिरक्षितः ॥ २९ ॥
 अयं यास्याग्रजः श्रीमान् रामः कमललोचनः ।
 प्रलम्भो निहतो येन वत्सको ये बकादयः ॥ ३० ॥
 जनेष्वेव ब्रुवाणेषु तूर्येषु निनदत्सु च ।
 कृष्णारामौ समाभाष्य याणूरो वाक्यमब्रवीत् ॥ ३१ ॥
 उे नन्दसूनो उे राम भवन्तौ वीरसम्मतौ ।
 नियुद्धकुशलौ श्रुत्वा राज्ञाऽऽलूतौ द्विदृक्षुणा ॥ ३२ ॥
 प्रियं राज्ञः प्रदुर्वन्त्यः श्रेयो विन्दन्ति वै प्रजाः ।
 मनसा कर्मणा वाया विपरीतमतोऽन्यथा ॥ ३३ ॥
 नित्यं प्रमुदिता गोपा वत्सपाला यथा स्फुटम् ।
 वनेषु भल्लयुद्धेन कीडन्तश्चारयन्ति गाः ॥ ३४ ॥
 तस्माद्ग्राह्यः प्रियं यूयं वयं च करवाम उे ।
 भूतानि नः प्रसीदन्ति सर्वभूतमयो नृपः ॥ ३५ ॥
 तन्निशम्याब्रवीत्कृष्णो देशकालोचितं वयः ।
 नियुद्धमात्मनोऽभीष्टं मन्यमानोऽभिनन्द्य च ॥ ३६ ॥

प्रजा भोजपतेरस्य वयं यापि वनेयराः ।
करवाम प्रियं नित्यं तन्नः परमनुग्रहः ॥ ३७ ॥

बाला वयं तुल्यबलैः क्रीडिष्यामो यथोचितम् ।
भवेन्नियुद्धं माधर्मः स्पृशेन्मल्लसत्त्वासादः ॥ ३८ ॥

याशूर उवाच

न बालो न किशोरस्त्वं बलश्च बलिनां वरः ।
लीलयेभ्यो हतो येन सडस्रद्विपसत्त्वभृत् ॥ ३९ ॥

तस्माद्भवद्भ्यां बलिभिर्योद्धव्यं नानयोऽत्र वै ।
मयि विद्धम वाष्प्येय बलेन सड मुष्टिकः ॥ ४० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संखितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे कुवलयापीडवधो नाम त्रियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः - ४४ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवं यथितसङ्कल्पो भगवान्मधुसूदनः ।
आससादाथ याशूरं मुष्टिकं रोडिणीसुतः ॥ १ ॥

हस्ताभ्यां हस्तयोर्बद्ध्वा पद्भ्यामेव य पादयोः ।
विचर्कर्षतुरन्धोन्धं प्रसज्य विजिगीषया ॥ २ ॥

अरत्नी द्वे अरत्निभ्यां जनुभ्यां यैव जनुनी ।
शिरः शीर्षोऽरसोरस्तावन्धोन्धमभिजघ्नतुः ॥ ३ ॥

परिभ्रामणविक्षेपपरिरम्भावपातनैः ।
उत्सर्पणापसर्पणैश्चान्धोन्धं प्रत्यरन्धताम् ॥ ४ ॥

उत्थापनैरुन्नयनैश्चालनैः स्थापनैरपि ।
परस्परं जिगीषन्तावपयङ्कतुरात्मनः ॥ ५ ॥

तद्बलाबलवद्गुह्यं समेताः सर्वयोषितः ।

त्रियुः परस्परं राजन् सानुकम्पा वरुथशः ॥ ६ ॥
 मदानयं अताधर्मं श्रेष्ठां राजसभासदाम् ।
 ये बलाबलवद्भुङ्क्ते राज्ञोऽन्विच्छन्ति पश्यतः ॥ ७ ॥
 क्व वज्रसारसर्वाङ्गौ मल्लौ शैलेन्द्रसन्निभौ ।
 क्व यातिसुकुमाराङ्गौ किशोरौ नामयौवनौ ॥ ८ ॥
 धर्मव्यतिक्रमो ह्यस्य समाजस्य ध्रुवं भवेत् ।
 यत्राधर्मः समुत्तिष्ठेन्न स्थेयं तत्र कर्त्तव्यम् ॥ ९ ॥
 न सत्त्वां प्रविशेत्प्राज्ञः सत्यदोषाननुस्मरन् ।
 अब्रुवन् विब्रुवन्नज्ञो नरः किम्बिषमश्नुते ॥ १० ॥
 वल्गातः शत्रुमभितः कृष्णस्य वदनाम्बुजम् ।
 वीक्ष्यतां श्रमवार्युभं पद्मकोशमिवाम्बुभिः ॥ ११ ॥
 किं न पश्यत रामस्य मुष्मताम्रलोचनम् ।
 मुष्टिकं प्रति सामर्षं हाससंरम्भशोभितम् ॥ १२ ॥
 पुण्या अतः प्रजम्बुवो यद्यं नृलिङ्ग-
 गूढःपुराणपुरुषो वनचित्रमाल्यः ।
 गाः पालयन् सलज्जः क्वणयन्श्च वेणुं
 विक्रीडयान्ति गिरिनरमार्यिताङ्घ्रिः ॥ १३ ॥
 गोप्यस्तपः किमयन् यद्यमुष्य वृषं
 लावण्यसारमसमोर्ध्वमनन्यसिद्धम् ।
 दृग्भिः पिबन्त्यनुसवाभिन्वं दुराप-
 मेकान्तधाम यशसः श्रीय औश्वरस्य ॥ १४ ॥
 या दौर्धनेऽवलनने मथनोपलेप-
 प्रेङ्खेङ्खनार्भरुदितोक्षणमार्जनादौ ।
 गायन्ति यैनमनुरक्तधियोऽश्रुकण्ठयो
 धन्या प्रजस्त्रिय उरुहमश्चित्तयानाः ॥ १५ ॥
 प्रातर्ज्जादृष्टजत आविशतश्च सायं
 गोभिः समं क्वणयतोऽस्य निशम्य वेणुम् ।
 निर्गम्य तूर्णमबलाः पथि भूरिपुण्याः
 पश्यन्ति सस्मितमुष्णं सद्ययावलोकम् ॥ १६ ॥

अवेनं प्रभाषमाशासु स्त्रीषु योगेश्वरो हरिः ।
 शत्रुं हन्तुं मनश्चक्रे भगवान् भरतर्षभ ॥ १७ ॥
 सभयाः स्त्रीगिरः श्रुत्वा पुत्रस्नेहशुचाऽऽतुरौ ।
 पितरावन्वतप्येतां पुत्रयोरभुधौ बलम् ॥ १८ ॥
 तैस्तैर्नियुद्धविधिभिर्विधैरय्युतेतरो ।
 युयुधाते यथान्योन्यं तथैव बलमुष्टिकौ ॥ १९ ॥
 भगवद्गात्रनिष्पातैर्वज्रनिष्पेषनिष्ठुरैः ।
 याणूरो भज्यमानाङ्गो मुहुर्गर्भानिमवाप ह ॥ २० ॥
 स श्येनवेग उत्पत्य मुष्टीकृत्य करावुभौ ।
 भगवन्तं वासुदेवं क्रुद्धो वक्षस्यबाधत ॥ २१ ॥
 नायलत्तत्प्रहारेण मालाहत एव द्विपः ।
 बाह्वोर्निगृह्य याणूरं बहुशो भ्रामयन् हरिः ॥ २२ ॥
 भूपृष्ठे पोथयामास तरसा क्षीणज्वितम् ।
 विस्रस्ताकल्पकेशस्रग्निन्द्रध्वज एवापतत् ॥ २३ ॥
 तथैव मुष्टिकः पूर्वं स्वमुष्ट्याभिहतो वै ।
 बलभद्रेण बलिना तलेनाभिहतो भृशम् ॥ २४ ॥
 प्रवेपितः स रुधिरमुद्गमन् मुभतोऽर्दितः ।
 व्यसुः पपातोर्व्युपस्थे वाताहत एवाङ्घ्रिपः ॥ २५ ॥
 ततः कूटमनुप्राप्तं रामः प्रहरतां वरः ।
 अवधील्लीलया राजन् सावज्ञं वाममुष्टिना ॥ २६ ॥
 तड्येव हि शलः कृष्णपदापहतशीर्षकः ।
 द्विधा विशीर्णस्तोशलक उभावपि निपेततुः ॥ २७ ॥
 याणूरे मुष्टिके कूटे शले तोशलके हते ।
 शेषाः प्रदुद्गुवर्मत्वाः सर्वे प्राणपरीप्सवः ॥ २८ ॥
 गोपान् वयस्यानाकृष्य तैः संसृज्य विजड्तुः ।
 वाद्यमानेषु तूर्येषु वल्गन्तौ रुतनूपुरौ ॥ २९ ॥
 जनाः प्रजड्षुः सर्वे कर्मणा रामकृष्णयोः ।

ऋते कंसं विप्रमुभ्याः साधवः साधु साध्विति ॥ ३० ॥

उत्तेषु मल्लवर्षेषु विद्रुतेषु च भोजराट् ।

न्यवारयत्स्वतूर्थाङ्गि वाक्यं येदमुवाच ७ ॥ ३१ ॥

निःसारयत द्रुवृत्तौ वसुदेवात्मजौ पुरात् ।

धनं उरत गोपानां नन्दं बध्नीत दूर्भतिम् ॥ ३२ ॥

वसुदेवस्तु दूर्भेधा उच्यतामाश्रसत्तमः ।

उग्रसेनः पिता यापि सानुगः परपक्षगः ॥ ३३ ॥

अेवं विकृत्यमाने वै कंसे प्रकुपितोऽव्ययः ।

लघिभ्नोत्पत्य तरसा मञ्चमुत्तुङ्गमारुढत् ॥ ३४ ॥

तमाविशन्तमालोक्य मृत्युमात्मन आसनात् ।

मनस्वी सडसोत्थाय जगृहे सोऽसिचर्मणी ॥ ३५ ॥

तं भङ्गपाङ्गिं विचरन्तमाशु

श्येनं यथा दक्षिणसव्यमम्भरे ।

समग्रडीर्दुर्विषडोग्रतेजा

यथोरगं ताक्ष्यसुतः प्रसज्य ॥ ३६ ॥

प्रगृह्य केशेषु यलत्किरीटं

निपात्य रङ्गोपरि तुङ्गमञ्चयात् ।

तस्योपरिष्ठात्स्वयमञ्जनाभः

पपात विश्वाश्रय आत्मतन्त्रः ॥ ३७ ॥

तं सम्परेतं विचर्ष भूमौ

उरिथिभं जगतो विपश्यतः ।

डा डेति शब्दः सुमडांस्तदाभू-

दुदीरितः सर्वजनैर्नरेन्द्र ॥ ३८ ॥

स नित्यदोद्विग्राधिया तमीश्वरं

पिबन् वदन् वा विचरन् स्वपन् श्वसन् ।

ददृशं यङ्कायुधमग्रतो यत-

स्तद्वेव इपं दुरवापमाप ॥ ३९ ॥

तस्थानुजा भ्रातरोऽष्टौ कङ्कुन्यग्रोधकादयः ।

अभ्यधावन्नतिङ्गुद्धा भ्रातुर्निर्वेशकाशिः ॥ ४० ॥

तथातिरभसांस्तांस्तु संयत्तान् रोडिणीसुतः ।

अडन् पश्चिममुद्यम्य पशूनिव मृगाधिपः ॥ ४१ ॥

नेदुर्दुन्दुभयो व्योम्नि ब्रह्मेशाद्या विभूतयः ।

पुष्पैः किरन्तस्तं प्रीताः शशंसुर्ननृतुः स्त्रियः ॥ ४२ ॥

तेषां स्त्रियो मडाराज सुदृन्मरशङ्कुःपिताः ।

तत्राभीयुर्विनिघ्नन्त्यः शीर्षाण्यश्रुविलोचनाः ॥ ४३ ॥

शयानान् वीरशय्यायां पतीनाविडुग्य शोयतीः ।

विलेपुः सुस्वरं नार्यो विसृजन्त्यो मुहुः शुचः ॥ ४४ ॥

डा नाथ प्रिय धर्मज्ञ करुणानाथवत्सल ।

त्वया हतेन निहता वयं ते सगृहप्रजाः ॥ ४५ ॥

त्वया विरहिता पत्या पुरीयं पुरुषर्षभ ।

न शोभते वयमिव निवृत्तोत्सवमङ्गला ॥ ४६ ॥

अनागसां त्वं भूतानां कृतवान् द्रोढमुल्बणाम् ।

तेनेमां भो दशां नीतो भूतध्रुक् को लभेत शम् ॥ ४७ ॥

सर्वेषामिह भूतानामेष हि प्रभववाप्ययः ।

गोप्सा य तदवध्यायी न क्वचित्सुभमेधते ॥ ४८ ॥

श्रीशुक उवाच

राजयोषित आश्रास्य भगवांल्लोकभावनः ।

यामाहुर्लौकिकीं संस्थां हतानां समकारयत् ॥ ४९ ॥

मातरं पितरं यैव मोययित्वाथ बन्धनात् ।

कृष्णाराभौ ववन्दाते शिरसाऽऽस्पृश्य पादयोः ॥ ५० ॥

देवकी वसुदेवश्च विज्ञाय जगदीश्वरौ ।

कृतसंवन्धनौ पुत्रौ सस्वजाते न शङ्कितौ ॥ ५१ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां

दशमस्कन्धे पूर्वार्धे कंसवधो नाम यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः - ४५ ॥

श्रीशुक उवाच

पितरावुपलब्धार्थो विदित्वा पुरुषोत्तमः ।

मा भूदिति निजं मायां ततान् जनमोहिनीम् ॥ १ ॥

उवाच पितरावेत्य साग्रजः सात्वतर्षभः ।

प्रश्रयावनतः प्रीणन्नम्ब तातेति सादरम् ॥ २ ॥

नास्मत्तो युवयोस्तात नित्योत्कृष्टतयोरपि ।

बाल्यपौगाण्डकेशोराः पुत्राभ्यामभवन् क्वचित् ॥ ३ ॥

न लब्धो दैवदतयोर्वासो नौ भवदन्तिके ।

यां बालाः पितृगोडस्था विन्दन्ते लाविता मुदम् ॥ ४ ॥

सर्वार्थसम्भवो देहो जनितः पोषितो यतः ।

न तयोर्याति निर्वेशं पित्रोर्मर्त्यः शतायुषा ॥ ५ ॥

यस्तयोरशतमजः कल्प आत्मना य धनेन य ।

वृत्तिं न दद्यात्तं प्रेत्य स्वमांसं भादयन्ति हि ॥ ६ ॥

मातरं पितरं वृद्धं भार्यां साध्वीं सुतं शिशुम् ।

गुरुं विप्रं प्रपन्नं य कल्पोऽभिभ्रष्ट्वसन् मृतः ॥ ७ ॥

तन्नावकल्पयोः कंसान्नित्यमुद्विग्नचेतसोः ।

मोघमेते व्यतिक्रान्ता दिवसा वामनर्थतोः ॥ ८ ॥

तत्क्षन्तुमर्हथस्तात मातर्नौ परतन्त्रयोः ।

अकुर्वतोर्वां शुश्रूषां क्लिष्टयोर्दुर्दृष्टां वृशम् ॥ ९ ॥

श्रीशुक उवाच

एति मायामनुष्यस्य हरेर्विश्वात्मनो गिरा ।

मोहितावङ्गमारोप्य पश्चिष्वज्यापतुर्मुदम् ॥ १० ॥

सिञ्चन्तावश्रुधाराभिः स्नेहपाशेन यावृतौ ।

न किञ्चिद्भूयतू राजन् बाष्पकण्ठी विमोहितौ ॥ ११ ॥

अेवमाश्रास्य पितरौ भगवान् देवकीसुतः ।

मातामलं तूग्रसेनं यदूनामकरोन्नृपम् ॥ १२ ॥

आल यास्मान् मलाराज प्रजाश्लाघामुमर्लसि ।

यथातिशापाद्यदुभिर्नासितव्यं नृपासने ॥ १३ ॥

मयि भृत्य उपासीने भवतो विबुधाद्यः ।

बलिं हरन्त्यवनताः किमुतान्ये नराधिपाः ॥ १४ ॥

सर्वान् स्वान् ज्ञातिसम्बन्धान् दिग्बन्धः कंसभयाकुलान् ।

यद्वृष्यन्धकमधुदाशार्द्धकुकरादिकान् ॥ १५ ॥

सभाजितान् समाश्रास्य विदेशावासकर्शितान् ।

न्यवासयत्स्वगोठेषु वितैः सन्तर्प्य विश्वकृत् ॥ १६ ॥

कृष्णसङ्घर्षणभुजैर्गुप्ता लब्धमनोरथाः ।

गृहेषु रेमिरे सिद्धाः कृष्णारामगतज्वराः ॥ १७ ॥

वीक्षन्तोऽलरुः प्रीता मुकुन्दवदनाम्बुजम् ।

नित्यं प्रमुदितं श्रीमत्सदयस्मितवीक्षणम् ॥ १८ ॥

तत्र प्रवयसोऽप्यासन् युवानोऽतिबलौजसः ।

पिबन्तोऽक्षैर्मुकुन्दस्य मुष्णाम्बुजसुधां मुहुः ॥ १९ ॥

अथ नन्दं समासाद्य भगवान् देवकीसुतः ।

सङ्घर्षणश्च राजेन्द्र परिष्वज्येदमूयतुः ॥ २० ॥

पितर्युवाभ्यां स्निग्धाभ्यां पोषितौ लालितौ भृशम् ।

पित्रोरभ्यधिका प्रीतिरात्मजेष्यात्मनोऽपि हि ॥ २१ ॥

स पिता सा य जननी यौ पुष्णीतां स्वपुत्रवत् ।

शिशून् भन्त्युभिरुत्सृष्टानकल्पैः पोषरक्षणैः ॥ २२ ॥

यात यूयं व्रजं तात वयं य स्नेहदुःप्पितान् ।

ज्ञातीन् वो द्रष्टुमेष्यामो विधाय सुलृटां सुभम् ॥ २३ ॥

अेवं सान्त्वय्य भगवान् नन्दं सप्रजमभ्युतः ।

वासोऽलङ्कारकुप्याधैरुर्लयामास सादरम् ॥ २४ ॥

धृत्युक्तस्तौ परिष्वज्य नन्दः प्रणयविह्वलः ।

पूरयन्नश्रुभिर्नेत्रे सल गोपैर्व्रजं ययौ ॥ २५ ॥

अथ शूरसुतो राजन् पुत्रयोः समकारयत् ।
 पुरोधसा ब्राह्मणैश्च यथावद्विजसंस्कृतिम् ॥ २६ ॥
 तेभ्योऽद्यादक्षिणा गावो रुक्ममालाः स्वलङ्कृताः ।
 स्वलङ्कृतोभ्यः सम्पूज्य सवत्साः क्षौममालिनीः ॥ २७ ॥
 याः कृष्णशरामजन्मर्क्षे मनोदत्ता मलामतिः ।
 ताश्चाद्यादनुस्मृत्य कंसेनाधर्मतो हृताः ॥ २८ ॥
 ततश्च लब्धसंस्कारौ द्विजत्वं प्राप्य सुव्रतौ ।
 गर्गाद्यद्दुकुलाचार्याद्गायत्रं व्रतमास्थितौ ॥ २९ ॥
 प्रभवौ सर्वविधानां सर्वज्ञौ जगदीश्वरौ ।
 नान्यसिद्धामलङ्गानं गूढमानौ नरेछितैः ॥ ३० ॥
 अथो गुरुकुले वासमिच्छन्तावुपजग्मतुः ।
 काश्यं सान्दीपनिं नाम ष्यवन्तिपुरवासिनम् ॥ ३१ ॥
 यथोपसाद्य तौ दान्तौ गुरौ वृत्तिमनिन्दिताम् ।
 ग्राहयन्तावुपेतौ स्म भक्त्या देवमिवाहृतौ ॥ ३२ ॥
 तयोर्द्विजवरस्तुष्टः शुद्धभावानुवृत्तिभिः ।
 प्रोवाच वेदान्भिलान् साङ्गोपनिषदो गुरुः ॥ ३३ ॥
 सरलस्यं धनुर्वेदं धर्मान् न्यायपथांस्तथा ।
 तथा यान्वीक्षिर्की विधां राजनीतिं च षड्विधाम् ॥ ३४ ॥
 सर्वं नरवरश्रेष्ठौ सर्वविधाप्रवर्तकौ ।
 सङ्घ्निस्रिगदमात्रेण तौ सञ्जगृह्यतुर्नृप ॥ ३५ ॥
 अडोरत्रैश्वर्यतुःषष्ट्या संयत्तौ तावतीः कलाः ।
 गुरुदक्षिणयाऽऽचार्यं छन्दयामासतुर्नृप ॥ ३६ ॥
 द्विजस्तयोस्तं मडिमानमद्भुतं
 संलक्ष्य राजत्रतिमानुर्षी मतिम् ।
 सम्मन्थ्य पत्न्या स मलार्णवे मृतं
 बालं प्रभासे वरयाम्भलूव ह ॥ ३७ ॥
 तथेत्यथारुण्य मलारथौ रथं
 प्रभासमासाद्य दुरन्तविडम्भौ ।

वेलामुपप्रज्य निषीदतुः क्षाणं

सिन्धुर्विदित्वा र्द्धमाडरत्तयोः ॥ ३८ ॥

तमाड भगवानाशु गुरुपुत्रः प्रदीयताम् ।

योऽसाविड त्वया अस्तो बालको मडतोर्मिणा ॥ ३९ ॥

समुद्र उवाच

नैवाडार्धमडं देव दैत्यः पञ्चजनो मडान् ।

अन्तर्जलयरः कृष्ण शङ्खरुपधरोऽसुरः ॥ ४० ॥

आस्ते तेनाडृतो नूनं तश्छुत्वा सत्वरे प्रभुः ।

जलमाविश्य तं डत्वा नापश्यदुदरेऽर्भकम् ॥ ४१ ॥

तदङ्गप्रभवं शङ्खमादाय रथमागमत् ।

ततः संयमनीं नाम यमस्य दयितां पुरीम् ॥ ४२ ॥

गत्वा जनार्दनः शङ्खं प्रदध्मौ सडलायुधः ।

शङ्खनिर्द्धादमाडर्ष्यं प्रजासंयमनो यमः ॥ ४३ ॥

तयोः सापर्या मडतीं यडे भक्त्युपभृडिताम् ।

उवाचावनतः कृष्णं सर्वभूताशयालयम् ।

लीलामनुष्य डे विष्णो युवयोः डरवाम डिम ॥ ४४ ॥

श्रीभगवानुवाच

गुरुपुत्रमिडानीतं निजडर्मनिबन्धनम् ।

आनयस्व मडाराज मच्छासनपुरस्कृतः ॥ ४५ ॥

तथेति तेनोपानीतं गुरुपुत्रं यदूतमौ ।

दत्त्वा स्वगुरवे भूयो वृणीष्येति तभूयतुः ॥ ४६ ॥

गुरुरुवाच

सम्यकसम्पादितो वत्स भवदृभ्यां गुरुनिष्कथः ।

डो नु युष्मद्विधगुरोः डामानामवशिष्यते ॥ ४७ ॥

गच्छतं स्वगृडं वीरौ डीर्तिवामस्तु पावनी ।

छन्दांस्ययातयामानि भवन्त्विड परत्र य ॥ ४८ ॥

गुरुःषौवमनुड्गातौ रथेनानिलरंडसा ।

आयातौ स्वपुरं तात पर्जन्यनिनडेन वै ॥ ४९ ॥

समनन्दन् प्रजाः सर्वा दृष्ट्वा रामजनार्दनौ ।
अपश्यन्त्यो बह्वहानि नष्टलब्धधना एव ॥ ५० ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
दशमस्कन्धे पूर्वार्धे गुरुपुत्रानयनं नाम पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षट्त्रयत्वारिंशोऽध्यायः - ४६ ॥

श्रीशुक उवाच

वृषणीनां प्रवरो मन्त्री कृष्णस्य दयितः सभा ।
शिष्यो बृहस्पतेः साक्षाद्ब्रह्मवो बुद्धिसत्तमः ॥ १ ॥

तमाह भगवान् प्रेष्ठं भक्तमेकान्तिनं क्वचित् ।
गृहीत्वा पाणिना पाणिं प्रपन्नार्तिहरो हरिः ॥ २ ॥

गच्छोद्भव व्रजं सौम्य पित्रोर्नौ प्रीतिमावह ।
गोपीनां मद्भियोगाधिं मत्सन्देशैर्विमोचय ॥ ३ ॥

ता मन्मनस्का मत्प्राणा मदर्थे त्यक्तद्वैढिकाः ।
मामेव दयितं प्रेष्ठमात्मानं मनसा गताः ।
ये त्यक्तलोकधर्माश्च मदर्थे तान् भिभर्ष्यहम् ॥ ४ ॥

मयि ताः प्रेथसां प्रेष्ठे दूरस्थे गोकुलस्त्रियः ।
स्मरन्त्योऽङ्ग विमुञ्चन्ति विरडौत्कण्ठयविह्वलाः ॥ ५ ॥

धारयन्त्यतिदृच्छ्रेण प्रायः प्राणान् कथञ्चन ।
प्रत्यागमनसन्देशैर्वल्लव्यो मे मदात्मिकाः ॥ ६ ॥

श्रीशुक उवाच

एत्युक्त उद्भवो राजन् सन्देशं भर्तुरादृतः ।
आदाय रथमारुह्य प्रययौ नन्दगोकुलम् ॥ ७ ॥

प्राप्तो नन्दव्रजं श्रीमान् निम्बोचति विभावसौ ।
छन्नयानः प्रविशतां पशूनां पुररेणुभिः ॥ ८ ॥

वासितार्थेऽभियुध्यद्भिर्नादितं शुष्मिभिवृषैः ।
 धावन्तीभिश्च वास्राभिरुधोभारैः स्ववत्सकान् ॥ ८ ॥
 धतस्ततो विलङ्घ्यद्भिर्गोवत्सैर्मण्डितं सितैः ।
 गोदोहशब्दाभिरवं वेणूनां निःस्वनेन य ॥ १० ॥
 गायन्तीभिश्च कर्माणि शुभानि बलकृष्णयोः ।
 स्वलङ्कृताभिर्गोपीभिर्गोपैश्च सुविराजितम् ॥ ११ ॥
 अञ्चर्कातिथिगोविप्रपितृद्वैवार्यनान्वितैः ।
 धूपदीपैश्च मात्यैश्च गोपावासैर्मनोरमम् ॥ १२ ॥
 सर्वतः पुष्पितवनं द्विजालिकुलनादितम् ।
 उंसकारण्डवाकीर्णैः पद्मषण्डैश्च मण्डितम् ॥ १३ ॥
 तमागतं समागम्य कृष्णस्थानुयरे प्रियम् ।
 नन्दः प्रीतः परिष्वज्य वासुदेवधियार्थयत् ॥ १४ ॥
 भोजितं परमान्नेन संविष्टं कशिपौ सुभम् ।
 गतश्रमं पर्यपृच्छत्पादसंवाहनादिभिः ॥ १५ ॥
 कश्चिदङ्ग मडाभाग सप्ता नः शून्यनन्दनः ।
 आस्ते कुशल्यपत्याद्यैर्युक्तो मुक्तः सुहृद्गतः ॥ १६ ॥
 दिष्ट्या कंसो उतः पापः सानुगः स्वेन पाप्मना ।
 साधूनां धर्मशीलानां यदूनां द्वेष्टि यः सदा ॥ १७ ॥
 अपि स्मरति नः कृष्णो मातरं सुहृदः सप्तीन् ।
 गोपान् व्रजं यात्मनाथं गावो वृन्दावनं गिरिम् ॥ १८ ॥
 अप्यायास्यति गोविन्दः स्वजनान् सकृदीक्षितुम् ।
 तर्हि द्रक्ष्याम तद्भङ्गं सुनसं सुस्मितेक्षणम् ॥ १९ ॥
 दावाग्नेर्वातवर्षास्य वृषसर्पास्य रक्षिताः ।
 दुरत्ययेभ्यो मृत्युभ्यः कृष्णेन सुमहात्मना ॥ २० ॥
 स्मरतां कृष्णवीर्याणि लीलापाङ्गनिरीक्षितम् ।
 उसितं भाषितं याङ्ग सर्वा नः शिथिलाः डिधाः ॥ २१ ॥
 सरिष्ठैलवनोद्देशान् मुकुन्दपदभूषितान् ।
 आक्रीडानीक्षमाणानां मनो याति तदात्मताम् ॥ २२ ॥

मन्ये कृष्णं य रामं य प्रामाविड सुरोत्तमौ ।
सुराणां मडर्थाय गर्गस्य वचनं यथा ॥ २३ ॥
कंसं नागायुतप्राणं मल्लौ गजपतिं तथा ।
अवधिष्टां लीलयैव पशूनिव मृगाधिपः ॥ २४ ॥
तालत्रयं मडासारं धनुर्यष्टिमिवेभराट् ।
अभञ्जैकेन उस्तेन सप्ताडमदधाद्भिरिम् ॥ २५ ॥
प्रलम्भो धेनुकोऽरिष्टस्तृणावर्तो अकाद्यः ।
दैत्याः सुरासुरजितो उता येनेड लीलया ॥ २६ ॥
श्रीशुक उवाच
एति संस्मृत्य संस्मृत्य नन्दः कृष्णानुरक्तधीः ।
अत्युत्कण्ठोऽभवत्तूष्णीं प्रेमप्रसरविह्वलः ॥ २७ ॥
यशोदा वार्थमानानि पुत्रस्य यरितानि य ।
शृण्वन्त्यश्रूयवास्त्राक्षीत्स्नेडस्नुतपयोधरा ॥ २८ ॥
तयोरित्यं भगवति कृष्णे नन्दयशोदयोः ।
वीक्ष्यानुरागं परमं नन्दमाडोद्धवो मुदा ॥ २९ ॥
उद्धव उवाच
युवां श्लाघ्यतमौ नूनं देडिनामिड मानद ।
नारायणोऽभिलगुरौ यत्कृता मतिरीदृशी ॥ ३० ॥
येतौ ङि विम्वस्य य बीजयोनी
रामो मुकुन्दः पुरुषः प्रधानम् ।
अन्वीय भूतेषु विलक्षाणस्य
ज्ञानस्य येशात एमौ पुराणौ ॥ ३१ ॥
यस्मिन् जनः प्राणवियोगकाले
क्षाणं समावेश्य मनोविशुद्धम् ।
निर्दृत्य कर्माशयमाशु याति
परं गतिं ब्रह्ममयोऽर्कवर्णः ॥ ३२ ॥
तस्मिन् भवन्तावपिलात्मलेतौ
नारायणे कारणमर्थमूर्तौ ।

भावं विधत्तां नितरां मडात्मन्
 किं वावशिष्टे युवयोः सुकृत्यम् ॥ ३३ ॥
 आगमिष्यत्यदीर्घेण कालेन व्रजमभ्युतः ।
 प्रियं विधास्यते पित्रोर्भगवान् सात्वतां पतिः ॥ ३४ ॥
 उवाच कंसं रङ्गमध्ये प्रतीपं सर्वसात्वताम् ।
 यदाह वः समागत्य कृष्णः सत्यं करोति तत् ॥ ३५ ॥
 मा भिद्यतं मडाभागौ द्रक्ष्यथः कृष्णमन्तिके ।
 अन्तर्दृष्टिं स भूतानामास्ते ज्योतिरिवैधसि ॥ ३६ ॥
 न ह्यस्यास्ति प्रियः कश्चिन्नाप्रियो वास्त्यमानिनः ।
 नोत्तमो नाधमो नापि समानस्यासमोऽपि वा ॥ ३७ ॥
 न माता न पिता तस्य न भार्या न सुतादयः ।
 नात्मीयो न परश्चापि न देहो जन्म श्रेय य ॥ ३८ ॥
 न यास्य कर्म वा लोके सदसन्मिश्रयोनिषु ।
 क्रीडार्थः सोऽपि साधूनां परित्राणाय कल्पते ॥ ३९ ॥
 सत्त्वं रजस्तम इति भजते निर्गुणो गुणान् ।
 क्रीडन्नतीतोऽत्र गुणैः सृजत्यवति हन्त्यजः ॥ ४० ॥
 यथा भ्रमरिका दृष्ट्या भ्राभ्यतीव मडीयते ।
 शित्ते कर्तरि तत्रात्मा कर्तेवाहन्धिया स्मृतः ॥ ४१ ॥
 युवयोरेव नैवायमात्मजो भगवान् हरिः ।
 सर्वेषामात्मजो ह्यात्मा पिता माता स ईश्वरः ॥ ४२ ॥
 दृष्टं श्रुतं भूतभवद्भवविष्य-
 त्स्थास्नुश्चरिषुर्मुह्यन्मुह्यन् य ।
 विनाय्युताद्भस्तु तरां न वाय्यं
 स श्रेय सर्वं परमात्मभूतः ॥ ४३ ॥
 श्रेवं निशा सा भ्रुवतोर्व्यतीता
 नन्दस्य कृष्णानुचरस्य राजन् ।
 गोप्यः समुत्थाय निरुप्य दीपा-
 न्वास्तू-समभ्यर्थ्य दधी-न्यमन्थन् ॥ ४४ ॥

ता दीपदीप्तैर्मणिभिर्विरेजु
 रज्जुर्विकर्षद्भुजकङ्कुणस्रजः ।
 यलन्निताम्बस्तनलारकुण्डल-
 त्विषत्पौलारुणकुङ्कुमाननाः ॥ ४५ ॥

उद्गायतीनामरविन्दलोचनं
 प्रजाङ्गनानां दिवमस्पृशद्ध्वनिः ।
 दध्रश्च निर्भन्धनशब्दमिश्रितो
 निरस्यते येन दिशामभङ्गलम् ॥ ४६ ॥

भगवत्युदिते सूर्ये नन्दद्वारि प्रजौकसः ।
 दृष्ट्वा रथं शातकौम्भं कस्यायमिति याब्रुवन् ॥ ४७ ॥

अङ्कुर आगतः किं वा यः कंसस्यार्थसाधकः ।
 येन नीतो मधुपुरीं कृष्णः कमललोचनः ॥ ४८ ॥

किं साधयिष्यत्यस्माभिर्भर्तुः प्रेतस्य निष्कृतिम् ।
 एति स्त्रीणां वदन्तीनामुद्भवोऽगात्कृताह्निकः ॥ ४९ ॥

एति श्रीमद्भागवाते मलापुराणे पारमहंस्यां
 संछितायां दशमस्कन्धे पूर्वार्धे नन्दशोकापनयनं
 नाम षट्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तयत्वारिंशोऽध्यायः - ४७ ॥

श्रीशुक उवाच
 तं वीक्ष्य कृष्णानुयरे प्रजस्त्रियः
 प्रलम्बबाहुं नवकञ्जलोचनम् ।
 पीताम्बरं पुष्करमालिनं लसन्-
 मुभारविन्दं परिमृष्टकुण्डलम् ॥ १ ॥

शुचिस्मिताः कोऽयमपीव्यदर्शनः
 कुतश्च कस्याय्युतवेषभूषणः ।

एति स्म सर्वाः परिवद्रुस्तसुका-
स्तमुत्तमश्लोकपदाम्बुजाश्रयम् ॥ २ ॥

तं प्रश्रयेणावनताः सुसत्कृतं
सप्रीडलासेक्षणासूनृतादिभिः ।
रडस्यपृच्छन्नुपविष्टमासने
विज्ञाय सन्देशडरं रमापतेः ॥ ३ ॥

जानीमस्त्वां यदुपतेः पार्श्वं समुपागतम् ।
भर्त्रेण प्रेषितः पित्रोर्भवान् प्रिययि कीर्षया ॥ ४ ॥

अन्यथा गोप्रजे तस्य स्मरणीयं न यक्ष्मले ।
स्नेहानुबन्धो बन्धूनां मुनेरपि सुदुस्त्यजः ॥ ५ ॥

अन्येष्वर्थकृता मैत्री यावदर्थविडम्बनम् ।
पुम्भिः स्त्रीषु कृता यद्भ्रत्सुमनःस्विव षट्पदैः ॥ ६ ॥

निःस्वं त्यजन्ति गण्डिका अकल्पं नृपतिं प्रजाः ।
अधीतविद्या आचार्यं ऋत्विजो दत्तदक्षिणम् ॥ ७ ॥

भगा वीतकृलं वृक्षं भुक्त्वा यातिथयो गृहम् ।
दग्धं मृगास्तथाराण्यं जारो भुक्त्वा रतां स्त्रियम् ॥ ८ ॥

एति गोप्यो डि गोविन्दे गतवाक्कायमानसाः ।
कृष्णदूते प्रजं याते उद्धवे त्यक्तलौकिकाः ॥ ९ ॥

गायन्त्यः प्रियकर्माणि रुदत्यश्च गतद्विषयः ।
तस्य संस्मृत्य संस्मृत्य यानि कैशोरबाल्ययोः ॥ १० ॥

काश्चिन्मधुकरं दृष्ट्वा ध्यायन्ती कृष्णसङ्गमम् ।
प्रियप्रस्थापितं दूतं कल्पयित्वेदमब्रवीत् ॥ ११ ॥

गोप्युवाच

मधुप डितवबन्धो मा स्पृशाङ्घ्रिं सपत्न्याः
कुयविलुलितमालाकुङ्कुमशमश्रुभिर्नः ।
वडतु मधुपतिस्तन्मानिनीनां प्रसादं
यदुसदसि विडम्ब्यं यस्य दूतस्त्वमीदृक् ॥ १२ ॥

सकृदधरसुधां स्वां मोहिनीं पाययित्वा

सुमनसोऽथ सद्यस्तत्त्यजेऽस्मान् भवाद्दृक् ।
परिचरति कथं तत्पादपद्मं तु पद्मा
ह्यपि अतः कृतयेता ह्युत्तमश्लोकश्लेषैः ॥ १३ ॥

किमिह भद्रं चोद्दिशे गायसि त्वं यदूना-
मधिपतिमगृहाणामग्रतो नः पुराणम् ।
विजयसामसम्प्रीनां गीयतां तत्प्रसङ्गः
क्षपितकुचरुजस्ते कल्पयन्तीष्टमिष्टाः ॥ १४ ॥

दिवि भुवि च रसायां काः स्त्रियस्तदुरापाः
कपटरुचिरलासभ्रुवृज्जम्भस्य याः स्युः ।
चरणरज उपास्ते यस्य भूतिर्वयं काः
अपि च कृपापाक्षे ह्युत्तमश्लोकशब्दः ॥ १५ ॥

विसृज शिरसि पादं वेद्म्यहं चाटुकारै-
रनुनयविदुषस्तेऽभ्येत्य दौत्यैर्भुक्तुन्दात् ।
स्वकृतं ह्यहं विसृष्टापत्यपत्यन्यलोकाः
व्यसृजदकृतयेताः किं नु सन्धेयमस्मिन् ॥ १६ ॥

भृगुयुरिव कपीन्द्रं विव्यधे लुब्धधर्मा
स्त्रियमकृत विदुषां स्त्रीञ्जितः कामयानाम् ।
अलिमपि अलिमत्त्वावेष्टयद्ध्वाङ्गवधः
तदलमसितसभ्यैर्दुस्त्यजस्तत्कथार्थः ॥ १७ ॥

यदनुचरितलीलाकर्षणीयूषविप्रुट्
सकृददनविधूतद्वन्द्वधर्मा विनष्टाः ।
सपदि गृहकुटुम्भं दीनमुत्सृज्य दीना
अहव ह्यहं विहङ्गा भिक्षुचर्यां चरन्ति ॥ १८ ॥

वयमृतमिव जिह्मव्याहृतं श्रद्धधानाः
कुलिकरुतमिवाज्ञाः कृष्णवध्वो हरिण्यः ।
ददृशुरसकृदेतत्तत्रप्रस्यर्शतीप्र-
स्मररुज उपमन्त्रिन् भाषयतामन्यवार्ता ॥ १९ ॥

प्रियसाम् पुनरागाः प्रेयसा प्रेषितः किं
वरय किमनुरुन्धे माननीयोऽसि मेऽङ्ग ।
नयसि कथमिहास्मान् दुस्त्यजद्वन्द्वपार्श्वं

सततमुरसि सौम्य श्रीर्वधूः साकमास्ते ॥ २० ॥

अपि अत मधुपुर्याभार्यपुत्रोऽधुनाऽऽस्ते
स्मरति स पितृगोडान् सौम्य बन्धूंश्च गोपान् ।
क्वचिदपि स कथा नः किङ्करीणां गृणीते
भुजमगुरुसुगन्धं मूर्ध्न्यधास्यत्सदा नु ॥ २१ ॥

श्रीशुक उवाच
अथोद्धवो निशम्यैवं कृष्णदर्शनवालसाः ।
सान्त्वयन् प्रियसन्देशैर्गोपीरिदमभाषत ॥ २२ ॥

उद्धव उवाच
अहो यूयं स्म पूरार्था भवत्यो लोकपूजिताः ।
वासुदेवे भगवति यासामित्यर्पितं मनः ॥ २३ ॥
दानप्रततपोडोमजपरवाध्यायसंयमैः ।
श्रेयोभिर्विविधैश्चान्यैः कृष्णे भक्तिर्हि साध्यते ॥ २४ ॥

भगवत्युत्तमश्लोके भवतीभिरनुत्तमा ।
भक्तिः प्रवर्तिता दिष्ट्या मुनीनामपि दुर्लभा ॥ २५ ॥

दिष्ट्या पुत्रान् पतीन् देवान् स्वजनान् भवनानि च ।
छित्वावृणीत यूयं यत्कृष्णाभ्यं पुरुषं परम् ॥ २६ ॥
सर्वात्मभावोऽधिकृतो भवतीनामधोक्षणे ।
विरडेण मडाभागा मडान् मेऽनुग्रहः कृतः ॥ २७ ॥

श्रूयतां प्रियसन्देशो भवतीनां सुष्वावहः ।
यमाद्यायागतो भद्रा अहं भर्तु रहस्करः ॥ २८ ॥

श्रीभगवानुवाच
भवतीनां वियोगो मे न हि सर्वात्मना क्वचित् ।
यथा भूतानि भूतेषु भं वाय्वग्निर्जलं मडी ।
तथाहं च मनः प्राणभूतेन्द्रियगुणाश्रयः ॥ २९ ॥
आत्मन्येवात्मनाऽऽत्मानं सृजे ऽन्यनुपालये ।
आत्ममायानुभावेन भूतेन्द्रियगुणात्मना ॥ ३० ॥
आत्मा ज्ञानमयः शुद्धो व्यतिरिक्तोऽगुणान्वयः ।

सुषुप्तिस्वप्नजगद्भिर्मायावृत्तिभिरीयते ॥ ३१ ॥

येनेन्द्रियार्थान् ध्यायेत मृषा स्वप्नवदुत्थितः ।

तन्निरुन्ध्याद्विन्द्रियाणि विनिद्रः प्रत्यपद्यत ॥ ३२ ॥

येतदन्तः समाप्नायो योगः साङ्ख्यं मनीषिणाम् ।

त्यागस्तपो दमः सत्यं समुद्रान्ता षवापगाः ॥ ३३ ॥

यत्त्वलं भवतीनां वै दूरे वर्ते प्रियो दृशाम् ।

मनसः सन्निकर्षार्थं मदनुध्यानकाम्यया ॥ ३४ ॥

यथा दूरयरे प्रेष्ठे मन आविश्य वर्तते ।

स्त्रीणां च न तथा येतः सन्निकृष्टेऽक्षिगोचरे ॥ ३५ ॥

मय्यावेश्य मनः कृत्स्नं विमुक्ताशेषवृत्ति यत् ।

अनुस्मरन्त्यो मां नित्यमचिरान्मामुपैष्यथ ॥ ३६ ॥

या मया कीडता रात्र्यां वनेऽस्मिन् व्रज आस्थिताः ।

अलब्धरासाः कल्याण्यो माऽऽपुर्मूर्ध्निचिन्तया ॥ ३७ ॥

श्रीशुक उवाच

येवं प्रियतमाद्विष्टमाकर्ण्य व्रजयोषितः ।

ता ऒयुरुद्धवं प्रीतास्तसन्देशागतस्मृतीः ॥ ३८ ॥

गोप्य ऒयुः

द्विष्टयाडितो डतः कंसो यदूनां सानुगोऽघकृत् ।

द्विष्टयाऽऽमैर्लब्धसर्वार्थैः कुशल्यास्तेऽय्युतोऽधुना ॥ ३९ ॥

कख्यिद्गदाग्रजः सौम्य करोति पुरयोषिताम् ।

प्रीतिं नः स्निग्धसप्रीडसोदारेक्षणार्थितः ॥ ४० ॥

कथं रतिविशेषज्ञः प्रियश्च वरयोषिताम् ।

नानुबध्येत तद्दाक्यैर्विभ्रमैश्चानुभाजितः ॥ ४१ ॥

अपि स्मरति नः साधो गोविन्दः प्रस्तुते क्वचित् ।

गोष्ठीमध्ये पुरस्त्रीणां ग्राम्याः स्वैरकथान्तरे ॥ ४२ ॥

ताः डिं निशाः स्मरति यासु तदा प्रियाभि-

र्वृन्दावने कुमुदकुन्दशशाङ्करभ्ये ।

रेभे क्वणश्चरणानूपुररासगोष्ण्या-

मस्माभिरीडितमनोऽज्ञकथः कदाचित् ॥ ४३ ॥

आप्येष्यतीह दाशार्द्धस्तमाः स्वकृतया श्रुत्या ।

सञ्ज्वलयन् नु नो गात्रैर्यथेन्द्रो वनमम्बुद्वेः ॥ ४४ ॥

कस्मात्कृष्ण एतायाति प्राप्तराज्यो लतालितः ।

नरेन्द्रकन्या उद्गाह्य प्रीतः सर्वसुहृद्भूतः ॥ ४५ ॥

किमस्माभिर्वनौकोभिरन्याभिर्वा मलात्मनः ।

श्रीपतेरामकामस्य क्रियेतार्थः कृतात्मनः ॥ ४६ ॥

परं सौम्यं हि नैराश्यं स्वैरिष्याम्याह पिङ्गला ।

तज्जानतीनां नः कृष्णे तथाप्याशा दुरत्यया ॥ ४७ ॥

क उत्सहेत सन्त्यक्तुमुत्तमश्लोकसंविदम् ।

अनिच्छतोऽपि यस्य श्रीरङ्गान्न व्यवते क्वचित् ॥ ४८ ॥

सरिच्छैलवनोद्देशा गावो वेणुस्रवा धमे ।

सङ्कर्षणसहायेन कृष्णेनाचरिताः प्रभो ॥ ४९ ॥

पुनः पुनः स्मारयन्ति नन्दगोपसुतं भत ।

श्रीनिकेतैस्तत्पट्टैर्विस्मर्तुं नैव शक्नुमः ॥ ५० ॥

गत्या ललितयोदारलासलीलावलोकनैः ।

माध्या गिरा लृतधियः कथं तं विस्मरामहे ॥ ५१ ॥

हे नाथ हे रमानाथ प्रजनाथार्तिनाशन ।

मग्नमुद्गर गोविन्द गोकुलं वृञ्जिनार्णवात् ॥ ५२ ॥

श्रीशुक उवाच

ततस्ताः कृष्णसन्देशैर्व्यपेतविरडज्वराः ।

उद्धवं पूज्याञ्चकुर्वात्वाऽऽत्मानमधोक्षजम् ॥ ५३ ॥

उवास कतिचिन्मासान् गोपीनां विनुदन् शुक्यः ।

कृष्णलीलाकथां गायन् रमयामास गोकुलम् ॥ ५४ ॥

यावन्त्यहानि नन्दस्य प्रजेऽवात्सीत्स उद्धवः ।

प्रजौकसां क्षणप्रायाण्यासन् कृष्णस्य वार्तया ॥ ५५ ॥

सरिद्धनगिरिद्रोणीर्वाक्षन् कुसुमितान् द्रुमान् ।

कृष्णं संस्मारयन् रेमे हरिदासो प्रजौकसाम् ॥ ५६ ॥

दृष्ट्वैवमादि गोपीनां कृषणावेशात्मविकलवम् ।
उद्धवः परमप्रीतस्ता नमस्यन्निदं जगौ ॥ ५७ ॥

अेताः परं तनुभृतो भुवि गोपवध्वो
गोविन्द अेव निम्बिलात्मनि रुढभावाः ।
वाञ्छन्ति यद्भवभियो मुनयो वयं य
किं ब्रह्मजन्मभिरनन्तकथारसस्य ॥ ५८ ॥

कवेमाः स्त्रियो वनयरीर्व्यभियारदुष्टाः
कृषणे क्व येष परमात्मनि रुढभावः ।
न-वीश्वरोऽनुभजतोऽविदुषोऽपि साक्षा-
श्चैयस्तनोत्यगदराज षोपयुक्तः ॥ ५९ ॥

नायं श्रियोऽङ्ग उ नितान्तरतेः प्रसादः
स्वर्योषितां नलिनगन्धरुयां कुतोऽन्याः ।
रासोत्सवेऽस्य भुजदण्डगृहीतकण्ठ-
लब्धाशिषां य उदगाद्प्रजवल्लवीनाम् ॥ ६० ॥

आसामडो यरारेणुजुषामलं स्यां
वृन्दावने किमपि गुल्मलतौषधीनाम् ।
या द्रुस्त्यजं स्वजनमार्यपथं य छित्वा
भेजुर्मुकुन्दपदवीं श्रुतिभिर्विमृग्याम् ॥ ६१ ॥

या वै श्रियार्थितमजादितिरामकामै-
र्योगेश्वरैरपि यदात्मनि रासगोष्ठ्याम् ।
कृषणस्य तद्भगवतश्चरणारविन्दं
न्यस्तं स्तनेषु विजडुः परिरिभ्य तापम् ॥ ६२ ॥

वन्दे नन्दप्रजस्त्रीणां पादरेणुमभीक्ष्णशः ।
यासां हरिकथोद्गीतं पुनाति भुवनत्रयम् ॥ ६३ ॥

श्रीशुक उवाच
अथ गोपीरनुज्ञाप्य यशोदां नन्दमेव य ।
गोपानामन्य दाशार्द्धां यास्यन्नारुरुहे रथम् ॥ ६४ ॥
तं निर्गतं समासाद्य नानोपायनपाणयः ।

नन्दाद्योऽनुरागोऽप्रावोयन्नश्रुलोचनाः ॥ ६५ ॥
 मनसो वृत्तयो नः स्युः कृष्णपादाभ्युजाश्रयाः ।
 वायोऽभिधायिनीनभ्रान् कायस्तत्प्रह्लादादिषु ॥ ६६ ॥
 कर्मभिर्भ्राम्यमाणानां यत्र क्वापीश्वरेच्छया ।
 मङ्गलायरितैर्दानै रतिर्नः कृष्ण एश्वरे ॥ ६७ ॥
 अत्रेव सभाजितो गोपैः कृष्णभक्त्या नराधिप ।
 उद्धवः पुनरागच्छन्मथुरां कृष्णपाविताम् ॥ ६८ ॥
 कृष्णाय प्रशिपत्यालु भक्त्युद्रेकं प्रजौकसाम् ।
 वसुदेवाय रामाय राज्ञे योपायनान्यदात् ॥ ६९ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संखितायां दशमस्कन्धे पूर्वार्धे उद्धवप्रतियाने
 सप्तयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टयत्वारिंशोऽध्यायः - ४८ ॥

श्रीशुक उवाच
 अथ विज्ञाय भगवान् सर्वात्मा सर्वदर्शनः ।
 सैरन्ध्र्याः कामतमायाः प्रियमिच्छन् गृहं ययौ ॥ १ ॥
 मडाडोपस्कुरैराड्यं कामोपायोपबृंहितम् ।
 मुक्तादामपताकाभिर्वितानशयनासनैः ।
 धूपैः सुरभिभिर्दीपैः अग्न्यैरपि मण्डितम् ॥ २ ॥
 गृहं तमायान्तमवेक्ष्य साऽऽसनात्
 सधःसमुत्थाय हि जातसम्भ्रमा ।
 यथोपसङ्गम्य सपीभिरभ्युत्तं
 सभाजयामास सदासनादिभिः ॥ ३ ॥
 तथोद्धवः साधुतयाभिपूजितो

न्यषीददुर्व्यामिभिमृश्य यासनम् ।
 कृष्णोऽपि तूर्णं शयनं मलाधनं
 विवेश लोकायरितान्यनुव्रतः ॥ ४ ॥

सा मज्जनालेपदुक्कूलभूषण-
 स्रग्गन्धताम्बूलसुधासवादितिः ।
 प्रसाधितात्मोपससार माधवं
 सप्रीऽलीलोत्स्मितविभ्रमेक्षितैः ॥ ५ ॥

आलूय कान्तां नवसऽगमछ्रिया
 विशङ्कितं कङ्कणभूषिते करे ।
 प्रगृह्य शय्यामधिवेश्य रामया
 रेमेऽनुलेपार्पणपुण्यवेशया ॥ ६ ॥

सानऽगतमकुचयोरुरसस्तथाक्षणो-
 र्जिघ्रन्त्यनन्तयरणेन रुजो मृजन्ती ।
 दोर्ष्यां स्तनान्तरगतं परिरिभ्य कान्त-
 मानन्दमूर्तिमज्जलादतिदीर्घतापम् ॥ ७ ॥

सैवं कैवल्यनाथं तं प्राप्य दुष्प्रापमीश्वरम् ।
 अऽगारागार्पणेनाढो दुर्भगेऽभयायत ॥ ८ ॥

आलोष्यतामिड प्रेष्ठ दिनानि कतिञ्चिन्मया ।
 रमस्व नोत्सले त्यक्तुं सऽगं तेऽम्बुरुडेक्षण ॥ ९ ॥

तस्यै कामवरं दत्त्वा मानयित्वा य मानदः ।
 सलोद्धवेन सर्वेशः स्वधामागमदर्थितम् ॥ १० ॥

दुरारार्थं समाराध्य विषणुं सर्वेश्वरेश्वरम् ।
 यो वृणीते मनोग्राह्यमसत्त्वाद्भुमनीष्यसौ ॥ ११ ॥

अङ्कुरभवनं कृष्णः सडरामोद्धवः प्रभुः ।
 किञ्चिञ्चिडीर्षयन् प्रागादङ्कुरप्रियकाम्यया ॥ १२ ॥

स तान् नरवरश्रेष्ठानाराद्धीक्ष्य स्वबान्धवान् ।
 प्रत्युत्थाय प्रमुदितः परिष्वज्याभ्यनन्दत ॥ १३ ॥

ननाम कृष्णं रामं य स तैरप्यभिवादितः ।
 पूजयामास विधिवत्कृतासनपरिग्रहान् ॥ १४ ॥

पादावनेजनीरापो धारयन् शिरसा नृप ।
 अर्द्धणेनाम्बरैर्दिव्यैर्गन्धस्त्रग्भूषणोत्तमैः ॥ १५ ॥
 अर्थित्वा शिरसाऽऽनम्य पादावकुगतौ मृजन् ।
 प्रश्रयावनतोऽङ्कुरः कृष्णारामावभाषत ॥ १६ ॥
 दृष्ट्या पापो उतः कंसः सानुगो वामिदं कुलम् ।
 भवद्भ्यामुद्धृतं कृच्छ्राद्दुरन्ताख्य समेधितम् ॥ १७ ॥
 युवां प्रधानपुरुषौ जगद्धेतू जगन्मयौ ।
 भवद्भ्यां न विना किञ्चित्परमस्ति न थापरम् ॥ १८ ॥
 आत्मसृष्टमिदं विश्रम-वाविश्य स्वशक्तिभिः ।
 ष्यते बहुधा ब्रह्मन् श्रुतप्रत्यक्षगोचरम् ॥ १९ ॥
 यथा ङि भूतेषु यराथरेषु
 मड्याद्यो योनिषु भान्ति नाना ।
 अेवं भवान् केवल आत्मयोनि-
 ष्वात्माऽऽत्मतन्त्रो बहुधा विभाति ॥ २० ॥
 सृजस्यथो लुम्पसि पासि विश्वं
 रजस्तमःसत्त्वगुणैः स्वशक्तिभिः ।
 न बध्यसे तद्गुणकर्मभिर्वा
 ज्ञानात्मनस्ते क्व य बन्धुतेतुः ॥ २१ ॥
 देहाद्युपाधेरनिर्मुपितत्वा-
 द्भवो न साक्षात्त्र भिदाऽऽत्मनः स्यात् ।
 अतो न बन्धस्तव नैव मोक्षः
 स्यातां निकामस्त्वयि नोऽविवेकः ॥ २२ ॥
 त्वयोदितोऽयं जगतो छिताय
 यदा यदा वेदपथः पुराणः ।
 भाष्येत पाप्माण्डपथैरसद्भि-
 स्तदा भवान् सत्त्वगुणं भिभर्ति ॥ २३ ॥
 स त्वं प्रभोऽद्य वसुदेवगृहेऽवतीर्णः
 स्वांशेन भारमपनेतुमिडासि भूमेः ।

अक्षौडिणीशतवधेन सुरेतरांश-
राज्ञामभुष्य य कुलस्य यशो वित-वन् ॥ २४ ॥

अधेश नो वसतयः भलु भूरिभागा
यः सर्वदेवपितृभूतनृदेवमूर्तिः ।
यत्पादशौचसखिलं त्रिजगत्पुनाति
स त्वं जगद्गुरुधोक्षज याः प्रविष्टः ॥ २५ ॥

कः पण्डितस्त्वदपरं शराणां समीयात्
भक्तप्रियादृतगिरः सुदुष्टः कृतज्ञात् ।
सर्वान् ददाति सुदुष्टो भजतोऽभिकासा-
नात्मानमप्युपययापययौ न यस्य ॥ २६ ॥

दृष्टया जनार्दन भवानिह नः प्रतीतो
योगेश्वरैरपि दुरापगतिः सुरेशैः ।
छिन्ध्याशु नः सुतकलत्रधनामगोड-
देहादिमोडरशनां भवदीयमायाम् ॥ २७ ॥

श्रीशुक उवाच
धृत्यर्थितः संस्तुतश्च भक्तेन भगवान् हरिः ।
अकूरं सस्मितं प्राड गीर्भिः सम्मोडयन्निव ॥ २८ ॥

श्रीभगवानुवाच
त्वं नो गुरुः पितृव्यश्च श्लाघ्यो बन्धुश्च नित्यदा ।
वयं तु रक्षयाः पोष्याश्च अनुकम्भ्याः प्रजा हि वः ॥ २९ ॥

भवद्विधा मलाभागा निषेव्या अर्द्धसत्तमाः ।
श्रेयस्कामैर्नृभिर्नित्यं देवाः स्वार्था न साधवः ॥ ३० ॥

न ह्यभयानि तीर्थानि न देवा मृच्छिलाभयाः ।
ते पुनन्त्युरुकालेन दर्शनादेव साधवः ॥ ३१ ॥

स भवान् सुदुष्टां वै नः श्रेयान् श्रेयश्चिकीर्षया ।
जिज्ञासार्थं पाण्डवानां गच्छस्व त्वं गजाढ्यम् ॥ ३२ ॥

पितर्युपरते भालाः सः मात्रा सुदुःषिताः ।
आनीताः स्वपुरं राज्ञा वसन्त धृति शुश्रुम ॥ ३३ ॥

तेषु राजाम्भिकापुत्रो भ्रातृपुत्रेषु दीनधीः ।

समो न वर्तते नूनं दुष्पुत्रवशगोऽन्धदृक् ॥ ३४ ॥

गच्छ जानीहि तद्भृत्तमधुना साध्वसाधु वा ।

विज्ञाय तद्विधास्यामो यथा शं सुहृदां भवेत् ॥ ३५ ॥

धृत्यङ्कुरं समादिश्य भगवान् हरिरीश्वरः ।

सङ्कर्षणोद्धवाभ्यां वै ततः स्वभवनं ययौ ॥ ३६ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां

दशमस्कन्धे पूवर्धि अष्टयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ ओंकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः - ४८ ॥

श्रीशुक उवाच

स गत्वा डास्तिनपुरं पौरवेन्द्रयशोऽङ्कितम् ।

ददर्श तत्राम्बिकेयं समीषं विदुरं पृथाम् ॥ १ ॥

सहपुत्रं य बालीकं भारद्वाजं सगौतमम् ।

कर्णं सुयोधनं द्रौणिं पाण्डवान् सुहृदोऽपरान् ॥ २ ॥

यथावदुपसङ्गम्य बन्धुभिर्गान्दिनीसुतः ।

सम्पृष्टतैः सुहृद्भारतां स्वयं यापृच्छद्वयम् ॥ ३ ॥

उवास कतिशिन्मासान् राज्ञो वृत्तवित्स्या ।

दुष्प्रजस्याल्पसारस्य भलच्छन्दानुवर्तिनः ॥ ४ ॥

तेज ओजो बलं वीर्यं प्रथयादींश्च सद्गुणान् ।

प्रजानुरागं पार्थेषु न सड्भिक्षिडीर्षितम् ॥ ५ ॥

कृतं य धार्तराष्ट्रैर्यद्भरदानाद्यपेशलम् ।

आयाप्यौ सर्वमेवास्मै पृथा विदुरे अवे य ॥ ६ ॥

पृथा तु भ्रातरं प्राप्तमङ्कुरमुपसृत्य तम् ।

उवाच जन्मनिलयं स्मरन्त्यश्रुकलेक्षणम् ॥ ७ ॥

अपि स्मरन्ति नः सौम्य पितरौ भ्रातरश्च मे ।
 भगिन्यौ भ्रातृपुत्राश्च जामयः सभ्य एव य ॥ ८ ॥
 भ्रात्रेयो भगवान् कृष्णः शरण्यो भक्तवत्सलः ।
 पैतृष्वसेयान् स्मरति रामश्चाभ्युरुहेक्षणः ॥ ९ ॥
 सापत्नमध्ये शोचन्तीं वृकानां हरिणीमिव ।
 सान्त्वयिष्यति मां वाक्यैः पितृहीनांश्च बालकान् ॥ १० ॥
 कृष्ण कृष्ण मलयोगिन् विश्वात्मन् विश्वभावन् ।
 प्रपन्नं पाहि गोविन्द शिशुभिश्चावसीदतीम् ॥ ११ ॥
 नान्यत्तव पदाम्भोजत्पश्यामि शरणं नृणाम् ।
 बिभ्यतां मृत्युसंसारदीश्वरस्यापवर्गिकात् ॥ १२ ॥
 नमः कृष्णाय शुद्धाय ब्रह्मणे परमात्मने ।
 योगेश्वराय योगाय त्वामहं शरणं गता ॥ १३ ॥
 श्रीशुक उवाच
 धृत्यनुस्मृत्य स्वजनं कृष्णं य जगदीश्वरम् ।
 प्रारुदद्गुप्तिता राजन् भवतां प्रपितामही ॥ १४ ॥
 समदुःखसुखोऽङ्कुरो विदुरश्च मलयशाः ।
 सान्त्वयामासतुः कुन्तीं तत्पुत्रोत्पत्तिहेतुभिः ॥ १५ ॥
 यास्यन् राजानमभ्येत्य विषमं पुत्रलालसम् ।
 अवदत्सुहृदां मध्ये बन्धुभिः सौहृदोदितम् ॥ १६ ॥
 अङ्कुर उवाच
 भो भो वैशित्रवीर्यं त्वं कुण्डलां कीर्तिवर्धन ।
 भ्रातर्युपरते पाण्डावधुनाऽऽसनमास्थितः ॥ १७ ॥
 धर्मोऽप्यलयायनुर्वी प्रजाः शीलेन रञ्जयन् ।
 वर्तमानः समः स्वेषु श्रेयः कीर्तिमवाप्स्यसि ॥ १८ ॥
 अन्यथा त्वाचरंल्लोके गर्हितो यास्यसे तमः ।
 तस्मात्समत्वे वर्तस्व पाण्डवेष्वाम्भोजेषु च ॥ १९ ॥
 नेह यात्यन्तसंवासः कस्यचिन्नेनचित्सल ।
 राजन् स्वेनापि देहेन डिमु जायात्मजादितिः ॥ २० ॥

अेकः प्रसूयते जन्तुरेक एव प्रलीयते ।
 अेकोऽनुभुङ्क्ते सुकृतमेक एव य दृष्टुतम् ॥ २१ ॥
 अधर्मोपचितं वित्तं हरन्त्यन्येऽल्पमेधसः ।
 सम्भोजनीयापदेशैर्जलानीव जलौकसः ॥ २२ ॥
 पुष्पाति यानधर्मैश्च स्वबुद्ध्या तमपिउतम् ।
 तेऽकृतार्थं प्रलिखन्ति प्राणैः सुतादयः ॥ २३ ॥
 स्वयं किंलिषमादाय तैस्त्यक्तो नार्थकोविदः ।
 असिद्धार्थो विशत्यन्धं स्वधर्मविमुभस्तमः ॥ २४ ॥
 तस्माल्लोकमिमं राजन् स्वप्रमायामनोरथम् ।
 वीक्ष्यायभ्यात्मनाऽऽत्मानं समः शान्तो भव प्रभो ॥ २५ ॥
 धृतराष्ट्र उवाच
 यथा वदति कल्याणो वाचं दानपते भवान् ।
 तथानया न तूयामि मर्त्यः प्राप्य यथामृतम् ॥ २६ ॥
 तथापि सूनृता सौम्यं हृदि न स्थीयते यत्ने ।
 पुत्रानुरागविषमे विद्युत्सौदामनी यथा ॥ २७ ॥
 षष्ठ्यस्य विधिं को नु विधुनोत्यन्यथा पुमान् ।
 भूमोर्भावावताराय योऽवतीर्णो यदोःकुले ॥ २८ ॥
 यो दुर्विभर्शपथया निजमाययेदं
 सृष्ट्वा गुणान् विभजते तदनुप्रविष्टः ।
 तस्मै नमो दुरवबोधविडारतन्त्र-
 संसारयङ्गतये परमेश्वराय ॥ २९ ॥
 श्रीशुक उवाच
 इत्यभिप्रेत्य नृपतेरभिप्रायं स यादवः ।
 सुहृद्भिः समनुज्ञातः पुनर्यदुपुरीमगात् ॥ ३० ॥
 शशंस रामकृष्णाभ्यां धृतराष्ट्रविशेषितम् ।
 पाण्डवान् प्रति कौरव्य यदर्थं प्रेषितः स्वयम् ॥ ३१ ॥
 इति श्रीमद्भागवते महापुराणे वैयस्यामष्टादश-
 साहस्र्यां पारमहंस्यां संखितायां दशमस्कन्धे

पूर्वार्धे अत्रोपनिषत्तमोऽध्यायः ॥ ४८ ॥

॥ समाप्तमिदं दशमस्कन्धस्य पूर्वार्धम् ॥

॥ श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥

Proofread by PSA Easwaran

shrImadbhAgavataM - dashamaskandhaH pUrvArdhaM
pdf was typeset on May 15, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

